

INN@ *Tourism*

การพัฒนาขีดความสามารถและแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรและ
การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

งาน D3.4

มหาวิทยาลัยแห่งปาแลร์โม

Co-funded by
the European Union

ข้อมูลที่ต้องส่งมอบ

หมายเลขข้อตกลงการให้ทุน	101129247
ชื่อย่อของโครงการ	INNO4Tourism
ชื่อโครงการ	หลักสูตรนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตของบุคลากรด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
ระยะเวลาและช่วงเวลาของโครงการ	36 เดือน – 01/12/2023-30/11/2026
หมายเลขอ้างอิงของโครงการ	101129247
WP	WP3: การระบุทักษะที่ต้องการในด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
ภาระงาน	T3.2 หลักสูตรการพัฒนาหลักสูตรการศึกษา (ToT programme)
ผลลัพธ์	D3.4 โครงการพัฒนาศักยภาพด้านการพัฒนาหลักสูตรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
สถานะ	ฉบับสมบูรณ์
หมายเลขเวอร์ชัน	1
ผู้รับผิดชอบ	UNIPA - มหาวิทยาลัยแห่งปาแลร์โม
ระดับการเผยแพร่	สาธารณะ
กำหนดส่ง	30/11/2024
วันที่ส่ง	30/12/2024

ผู้ประสานงานโครงการ

ชื่อ	มอโร เฟอรันเต
องค์กร	UNIPA - มหาวิทยาลัยแห่งปาแลร์โม - ภาควิชาวัฒนธรรมและสังคม
อีเมล	mauro.ferrante@unipa.it
ที่อยู่ทางไปรษณีย์	Viale delle Scienze, Ed. 15, 90128, Palermo, Italy

ประวัติการปรับปรุง

เวอร์ชัน	วันที่	ผู้เขียน	คำอธิบาย
1.0	24/10/2024	มหาวิทยาลัยแห่งปาแลร์โม	
2.0	27/11/2024	มหาวิทยาลัยแห่งปาแลร์โม	

รายนามผู้เขียน

ชื่อ	องค์กร
มอโร เฟอรันเต	มหาวิทยาลัยแห่งปาแลร์โม ประเทศอิตาลี
โดรา โซลันติกา	ซิมเปตซิส ประเทศกรีซ
คริสต์ เอ วาซิเลียดิส	มหาวิทยาลัยแห่งมาเซโดเนีย ประเทศกรีซ
โซเฟีย กาเรนเด	มหาวิทยาลัยแห่งมาเซโดเนีย ประเทศกรีซ

สารบัญ

รายการคำย่อ.....	8
แผนการสอน.....	8
บทที่ 1 โครงการพัฒนาศักยภาพ INNO4Tourism.....	9
บทนำ	9
วัตถุประสงค์	9
กลุ่มเป้าหมาย	10
วิธีการใช้	10
บทที่ 2 ความรู้และทักษะสำหรับแรงงานในอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว.....	15
บทนำ	15
ผลการเรียนรู้หลัก	16
แนวทางสำหรับผู้ฝึกอบรม	17
แนวคิดหลัก	17
หน่วยที่ 2.1 การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: หลักการสำคัญ คำจำกัดความ และประเภท	18
หน่วยที่ 2.2 กรอบความสามารถด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ	24
หน่วยที่ 2.3 การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและทักษะสีเขียว	29
หน่วยที่ 2.4 ทักษะด้านดิจิทัล	35
2.4.1. ความรู้ด้านสารสนเทศและข้อมูล	36
2.4.2. การสื่อสารและการทำงานร่วมกัน	36
2.4.3. การสร้างเนื้อหาทางดิจิทัล	37
2.4.4. ความปลอดภัย	38

2.4.5. การแก้ไขปัญหา	39
หน่วยที่ 2.5 การเป็นผู้ประกอบการ การจัดการ และจรรยาบรรณ	42
2.5.1. ทักษะการเป็นผู้ประกอบการ	43
2.5.2. จรรยาบรรณ (Soft skills)	45
2.5.3. ทักษะการจัดการ	46
บทสรุป	49
กิจกรรมอย่างมีส่วนร่วม	50
แบบประเมินแบบย่อ	52
แหล่งข้อมูลเพิ่มเติม	53
อ้างอิง	53
บทที่ 3 แนวทางและขั้นตอนสำคัญ ในการพัฒนาหลักสูตร.....	57
บทนำ	57
ผลการเรียนรู้หลัก	57
แนวทางสำหรับผู้สอน	58
แนวคิดหลัก	58
หน่วยที่ 3.1 คำนิยามของคำว่า "หลักสูตร"	59
หน่วยที่ 3.2 กระบวนการพัฒนาหลักสูตร	60
หน่วยที่ 3.3 วิสัยทัศน์ของหลักสูตร	62
หน่วยที่ 3.4 การประเมินความต้องการ	63
หน่วยที่ 3.5 รายละเอียดคุณสมบัติ	66
หน่วยที่ 3.6 ข้อกำหนดในการเข้าศึกษา	68
หน่วยที่ 3.7 เป้าหมายและผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตร	69
หน่วยที่ 3.8 เนื้อหาและโมดูลการเรียนรู้	70

หน่วยที่ 3.9 วิธีการทางการศึกษา	74
หน่วยที่ 3.10 คณะทำงานด้านการศึกษาและเทคนิค	76
หน่วยที่ 3.11 ทรัพยากรการเรียนรู้	76
หน่วยที่ 3.12 การติดตามและประเมินผล	77
หน่วยที่ 3.13 กำหนดเวลา	78
หน่วยที่ 3.14 กรอบงานและเครื่องมือของสหภาพยุโรป เพื่อความสามารถในการเปรียบเทียบและความโปร่งใส	79
บทสรุป	81
กิจกรรมอย่างมีส่วนร่วม	82
แบบประเมินแบบย่อ	86
แหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม	87
อ้างอิง	87
บทที่ 4 วิธีการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ	89
บทนำ	89
ผลการเรียนรู้หลัก	90
แนวทางสำหรับผู้สอน	90
แนวคิดหลัก	91
หน่วยที่ 4.1 สภาพแวดล้อมการเรียนรู้	91
หน่วยที่ 4.2 การเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง	93
หน่วยที่ 4.3 การเรียนรู้จากประสบการณ์จริง	93
หน่วยที่ 4.4.: การเรียนรู้แบบกลุ่ม	94
หน่วยที่ 4.5 เรียนรู้ด้วยการเปรียบเทียบ: ประโยชน์ของการสอนร่วมกัน	95
หน่วยที่ 4.6 การเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน	96
หน่วยที่ 4.7 COIL (Collaborative Online International Learning)	96

หน่วยที่ 4.8 ความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยและภาคการท่องเที่ยว	97
หน่วยที่ 4.9 ผู้เรียนเป็นตัวแทนแห่งการเปลี่ยนแปลง	98
หน่วยที่ 4.10 กรณีศึกษา: โครงการ “ที่ปรึกษาสำหรับการสอน” ที่มหาวิทยาลัยปาแลร์โม	99
บทสรุป	100
กิจกรรมอย่างมีส่วนร่วม	100
แบบทดสอบแบบย่อ	104
แหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม	105
อ้างอิง	106
บทที่ 5 หลักสูตรวิชาชีพ INNO4Tourism เกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน	108
บทนำ	108
ผลการเรียนรู้หลัก	108
แนวทางสำหรับผู้สอน	109
แนวคิดหลัก	109
หน่วย 5.1 หลักสูตรนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต ด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	110
หน่วยที่ 5.2 หลักสูตรมืออาชีพด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน INNO4TOURISM	117
บทสรุป	121
กิจกรรมอย่างมีส่วนร่วม	121
แหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม	123
อ้างอิง	123
บทสรุป.....	125
กิตติกรรมประกาศ	126
ภาคผนวก	127
ภาคผนวก 1	127

รายการคำย่อ

คำย่อ	คำอธิบาย
HEI	สถาบันอุดมศึกษา
Lao PDR	สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
NGO	องค์กรพัฒนาเอกชน
SDGs	เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

แผนการสอน

โปรแกรมการฝึกอบรม	คู่มือเล่มนี้ทำหน้าที่เป็นแหล่งเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์ โดยให้แนวทางและเครื่องมือในการพัฒนาหลักสูตรเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งสามารถนำไปใช้และปรับให้เข้ากับบริบทการศึกษาที่เฉพาะเจาะจงได้โดยตรงในเวลาเดียวกัน ได้กำหนดและสรุปหลักการที่สนับสนุนหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยอิงจากกรณีศึกษาและตัวอย่าง
กลุ่มเป้าหมาย	- เจ้าหน้าที่และผู้เชี่ยวชาญของสถาบันอุดมศึกษาที่รับผิดชอบในการพัฒนาหลักสูตร รวมถึงคณาจารย์ ศาสตราจารย์ นักวิจัย และผู้จัดการสถาบัน - ผู้สอนและผู้เชี่ยวชาญในสถาบันการศึกษาอื่น ๆ เช่น โรงเรียน วิทยาลัย และศูนย์ฝึกอบรมวิชาชีพ
วัตถุประสงค์การเรียนรู้	คู่มือนี้มีเป้าหมายเพื่อให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์และสนับสนุนเจ้าหน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษาในการพัฒนาทักษะและความรู้ในการสร้างหลักสูตรที่เป็นนวัตกรรมและมีประสิทธิภาพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ตอบสนองต่อความต้องการของบริบทเฉพาะของพวกเขา
ข้อมูลอื่น ๆ	- คู่มือ บทต่างๆ และแม่แบบต่างๆ - บนแพลตฟอร์มออนไลน์ที่พัฒนาโดยมหาวิทยาลัยแห่งปาแลร์โม - คู่มือมีให้บริการในภาษาอังกฤษและภาษาไทยและลาว

บทที่ 1 โครงการพัฒนาศักยภาพ INNO4Tourism

บทนำ

คู่มือนี้เป็นผลจากความร่วมมือที่ดำเนินการในกรอบของโครงการ Erasmus+ “INNO4Tourism - หลักสูตรนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตของบุคลากรด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน”

มันอิงจากทักษะและช่องว่างที่ได้รับการระบุ รวมถึงคำแนะนำที่มอบให้แก่สถาบันอุดมศึกษา (HEIs) สำหรับการพัฒนาหลักสูตรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในประเทศลาวและประเทศไทย

ซึ่งได้ถูกเน้นในรายงานข้ามชาติที่จัดทำในระยะที่ 1 ของโครงการ (ผลลัพธ์ D2.3) ด้วยบทที่มีโครงสร้าง แม่แบบ และตัวอย่างที่ชัดเจนที่ได้จากประสบการณ์จริงและการปฏิบัติที่ดำเนินการเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ

INNO4Tourism คู่มือฉบับนี้จึงทำหน้าที่เป็นแหล่งเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์

โดยให้แนวทางและเครื่องมือเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนซึ่งผู้ใช้ที่มีศักยภาพสามารถนำไปใช้และปรับให้เข้ากับบริบทการศึกษาของตนได้โดยตรง

วัตถุประสงค์

- วัตถุประสงค์ของคู่มือนี้คือการให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์และขับเคลื่อนโดยผู้ใช้เพื่อสนับสนุนเจ้าหน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษาในการพัฒนาทักษะและความรู้ในการสร้างหลักสูตรที่เป็นนวัตกรรมและมีประสิทธิภาพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ตอบสนองความต้องการของบริบทเฉพาะของพวกเขา
- โดยเน้นที่หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น

กลุ่มเป้าหมาย

- คู่มือนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นกรอบงานและแหล่งเรียนรู้สำหรับเจ้าหน้าที่และผู้เชี่ยวชาญของสถาบันอุดมศึกษาที่รับผิดชอบในการพัฒนาหลักสูตรรวมถึงคณาจารย์ ศาสตราจารย์ นักวิจัย และผู้จัดการสถาบัน
- คู่มือฉบับนี้ยังสามารถใช้โดยผู้เชี่ยวชาญในสถาบันการศึกษาอื่น ๆ เช่น โรงเรียน วิทยาลัย และศูนย์ฝึกอบรมวิชาชีพที่มีส่วนร่วมหรือประสงค์ที่จะมีส่วนร่วมในการออกแบบและพัฒนาโปรแกรมการศึกษาและโครงการที่มุ่งเน้นการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

วิธีการใช้

เอกสารนี้ประกอบด้วยบทต่อไปนี้

- บทที่ 1 “โครงการพัฒนาศักยภาพ INNO4Tourism” ให้การแนะนำเกี่ยวกับคู่มือ ผลลัพธ์การเรียนรู้เฉพาะกลุ่มเป้าหมาย และโครงสร้างโดยรวม
- บทที่ 2 “ความรู้และทักษะสำหรับแรงงานในอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว” มุ่งเน้นไปที่ความจำเป็นในการพัฒนาศักยภาพในด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเน้นพื้นที่สำคัญ เช่น ทักษะสีเขียว ความสามารถด้านดิจิทัล และการจัดการผู้ประกอบการ
- บทที่ 3 “แนวทางและขั้นตอนสำคัญในการพัฒนาหลักสูตร” มุ่งเน้นไปที่ขั้นตอนสำคัญของการพัฒนาหลักสูตร โดยเน้นความรู้และทักษะที่จำเป็นต่อการพัฒนาหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพในด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กระบวนการพัฒนาหลักสูตรถูกนำเสนอเป็นวงจรที่แต่ละขั้นตอนเชื่อมโยงและพึ่งพากันในลักษณะระบบ
- บทที่ 4 “วิธีการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ” มุ่งเน้นไปที่วิธีการและแนวปฏิบัติทางการศึกษาที่เน้นประสบการณ์ ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ความร่วมมือ และสหวิทยาการ ซึ่งสามารถปรับปรุงการมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้น

และความร่วมมือของผู้เรียนได้อย่างมีนัยสำคัญในกรอบของหลักสูตรและโปรแกรมการศึกษาด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

- บทที่ 5 “หลักสูตรระยะสั้น INNO4Tourism เกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน”
รวมถึงคำอธิบายรายละเอียดของหลักสูตรระยะสั้นสำหรับมืออาชีพ (ออนไลน์)
- ภาคผนวก 1 - แม่แบบ 1 “กรอบการพัฒนาหลักสูตร”
- ภาคผนวก 2 - แม่แบบ 2 “การออกแบบโมดูล”

บทต่าง ๆ เหล่านี้มีจุดประสงค์เพื่อให้ใช้งานงานได้งานและได้จริง
พร้อมด้วยแนวทางและตัวอย่างที่ชัดเจนที่ผู้ใช้สามารถนำไปใช้ในงานของตนและปรับให้เข้ากับบริบทการศึกษาที่หลากหลาย

แต่ละบทมีโครงสร้างดังนี้

- บทนำสั้น ๆ
- ผลการเรียนรู้หลัก
- แนวทางและคำแนะนำสำหรับผู้ฝึกอบรม
- แนวคิดหลักที่กล่าวถึง
- หน่วยการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่มุ่งเน้นเนื้อหาและหัวข้อเฉพาะที่ครอบคลุมในบท
- กิจกรรมเชิงโต้ตอบ (ได้แก่ กิจกรรมสะท้อนคิด บทบาทสมมติ เป็นต้น)
- การประเมินตนเอง
- แหล่งข้อมูลเพิ่มเติม
- อ้างอิงของบท

โครงการ INNO4Tourism

“INNO4Tourism - หลักสูตรนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตของบุคลากรด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน”

เป็นโครงการพัฒนาศักยภาพสำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งได้รับทุนสนับสนุนภายใต้โครงการ ERASMUS-EDU-2023-CBHE

วัตถุประสงค์ทั่วไปของโครงการ INNO4Tourism

คือการสนับสนุนการปรับตัวของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวให้สอดคล้องกับตลาดแรงงานด้านการบริการและการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

โดยมีความพยายามที่จะเพิ่มโอกาสในการจ้างงานของนักศึกษาและบัณฑิตใหม่

รวมถึงทักษะและความรู้ของพนักงานปัจจุบัน ผ่านความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยและองค์กรที่เกี่ยวข้องจากยุโรป

โครงการ INNO4Tourism

มีเป้าหมายที่จะถ่ายทอดและปรับใช้ความเชี่ยวชาญและแนวปฏิบัติและนโยบายที่ดีของยุโรป

ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อสถาบันอุดมศึกษา และระบบการศึกษาของเอเชียโดยทั่วไป

โครงการนี้เสนอกลไกความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อเพิ่มข้อมูลใหม่ ปรับปรุง

และพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาในเอเชีย โดยมีมุ่งหวัง การฟื้นฟู การเติบโต

และความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจและสังคมคู่ค้าในบริบทของโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน

การลดลงของการพัฒนามนุษย์ ความเปราะบาง และความไม่เท่าเทียมทางสังคม เศรษฐกิจ

และสิ่งแวดล้อมที่เพิ่มขึ้นซึ่งเกิดจากการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19

โครงการนี้เสนอวิธีแก้ปัญหาที่มีประสิทธิภาพสำหรับความท้าทายระดับโลก

โดยการนำเสนอแนวนโยบายและโครงการของสหภาพยุโรปที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการเติบโตอย่างยั่งยืนและเศรษฐกิจสีเขียว โดยแสดงให้เห็นถึงคุณค่าที่เพิ่มขึ้นของสหภาพยุโรป

จากที่กล่าวมาข้างต้น โครงการนี้มีเป้าหมายที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ต่อไปนี้

- ปรับปรุงข้อเสนอทางวิชาการของสถาบันอุดมศึกษาและการเข้าถึงหลักสูตรนวัตกรรมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของนักศึกษาในรูปแบบของหลักสูตรออนไลน์ที่ไม่ได้ปริญญา
- ปรับปรุงทักษะของนักเรียนปัจจุบันและอนาคตในหลักสูตรการบริการและการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน
- พัฒนาทักษะ/ปรับทักษะของแรงงานในอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว รวมถึงบัณฑิตใหม่ โดยตอบสนองต่อช่องว่าง/ความต้องการของตลาดเพื่อเพิ่มโอกาสในการได้งานทำ
- เสริมสร้างทักษะของคณาจารย์/บุคลากรทางการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาในการพัฒนาหลักสูตรอย่างมีนวัตกรรมและการแนะนำองค์ประกอบในหลักสูตรที่มีอยู่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
- พัฒนาทักษะการสอนของคณาจารย์ในหลักสูตรการบริการและการท่องเที่ยว (รวมถึงการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการเรียนการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน
- เพิ่มขีดความสามารถของเจ้าหน้าที่บริหารของสถาบันอุดมศึกษาในการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันกับภาคการบริการและการท่องเที่ยวและ/หรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ และการให้บริการด้านอาชีพแบบองค์รวมแก่ผู้เรียนและบัณฑิตด้านการบริการและการท่องเที่ยว
- เพิ่มการเข้าถึงการให้บริการด้านอาชีพที่ทันสมัยและแบบองค์รวมแก่นักศึกษาทั้งในระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา
- ส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันของสถาบันอุดมศึกษากับโลกธุรกิจเพื่อแก้ไขความไม่สอดคล้องกันระหว่างความต้องการของนายจ้างและข้อเสนอของสถาบันอุดมศึกษาในภาคการบริการและการท่องเที่ยว

เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ข้างต้น

โครงการได้ดำเนินกิจกรรมหลายชุดซึ่งจัดเป็นห้าแกนหลัก

ขั้นตอนแรกเกี่ยวข้องกับการวิจัยขั้นปฐมภูมิและทุติยภูมิเพื่อสร้างแผนที่ความต้องการทักษะในปัจจุบันและช่องว่างใน

อุตสาหกรรมบริการ

และระบุทักษะและความรู้ที่จำเป็น

จากผลการวิจัย

โครงการพัฒนาศักยภาพสำหรับบุคลากรของสถาบันอุดมศึกษาได้รับการออกแบบและดำเนินการผ่าน

(ก)

โปรแกรมการฝึกอบรมเกี่ยวกับการจัดตั้งกลไก UBC และการให้บริการด้านอาชีพแบบองค์รวม (ข)

หลักสูตรการพัฒนาหลักสูตร (โปรแกรมการฝึกอบรมผู้ฝึกสอน) และ (ค)

การฝึกอบรมคณาจารย์เกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

รายชื่อผู้เข้าร่วม

- PSU - มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประเทศไทย
- CMU - มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประเทศไทย
- NUOL - มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว สปป. ลาว
- SKU - มหาวิทยาลัยสุวรรณเขต สปป. ลาว
- UOM - มหาวิทยาลัยมาเซโดเนีย ประเทศกรีซ
- ซิมเพลซิส ประเทศกรีซ
- UNIPA - มหาวิทยาลัยแห่งปาแลร์โม ประเทศอิตาลี
- CESIE ประเทศอิตาลี
- PTA - สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวภูเก็ต ประเทศไทย

บทที่ 2

ความรู้และทักษะสำหรับแรงงานในอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว

บทนำ

การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจโลก โดยมีส่วนสนับสนุนประมาณ 10% ของ GDP โลก และสร้างงานหลายล้านตำแหน่งทั่วโลก (Streimikiene et al., 2021)

อุตสาหกรรมนี้มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของหลายประเทศ

โดยสร้างโอกาสในการจ้างงานและส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน อย่างไรก็ตาม

การท่องเที่ยวที่มีจำนวนมากนำมาซึ่งความท้าทายหลายประการ รวมถึงการเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม

การใช้ทรัพยากรเกินขนาด และผลกระทบเชิงลบต่อชุมชนท้องถิ่น (Streimikiene et al., 2021)

ปริมาณนักท่องเที่ยวที่สูงสามารถนำไปสู่ปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมือง (overtourism)

ซึ่งไม่เพียงแต่เปื้อนเบียนทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมเท่านั้น แต่ยังลดคุณภาพชีวิตของชาวบ้านในพื้นที่อีกด้วย

ในทางกลับกัน

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเสนอทางเลือกที่ตอบสนองต่อผลกระทบเชิงลบเหล่านี้โดยการส่งเสริมการเดินทางอย่างรับผิดชอบ

(responsible travel) ที่รักษามรดกทางวัฒนธรรมและปกป้องสิ่งแวดล้อม (Abreu et al., 2024; Streimikiene

et al., 2021) การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนี้สนับสนุนการใช้ทรัพยากรท้องถิ่น ลดของเสีย

และรับประกันผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจในระยะยาวแก่ชุมชนเจ้าบ้าน

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของสหประชาชาติ (SDGs)

โดยเน้นความสำคัญของการลดรอยเท้าทางสิ่งแวดล้อมและส่งเสริมการเติบโตที่ครอบคลุมในภาคการท่องเที่ยว
(UNTWO, 2017)

ดังนั้น ในบทนำนี้ หลักการ รูปแบบ และกรอบของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะถูกกล่าวถึงอย่างย่อ
พร้อมกับการสำรวจทักษะและความสามารถที่จำเป็นสำหรับแรงงานในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ
เพื่ออำนวยความสะดวกในการเปลี่ยนผ่านและการนำแนวปฏิบัติการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมาใช้
บทนี้ยังรวมถึงกิจกรรมเชิงปฏิบัติและแบบทดสอบสั้น ๆ ที่จะช่วยให้นำทฤษฎีและความรู้ที่นำมาเป็นไปได้อย่างขึ้น
รวมถึงแหล่งข้อมูลเพิ่มเติมที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับหัวข้อที่กล่าวถึงมากขึ้น

ผลการเรียนรู้หลัก

- **เข้าใจหลักการของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน**

ผู้เรียนจะได้รับความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รวมถึงมิติด้านสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม
และเศรษฐกิจ

- **ตระหนักถึงความสำคัญของทักษะสีเขียว (green skills)**

ผู้เรียนจะตระหนักถึงทักษะสีเขียวที่จำเป็นต่อการปฏิบัติอย่างยั่งยืน

- **รับรู้เกี่ยวกับขีดความสามารถทางดิจิทัล**

ผู้เรียนจะเข้าใจบทบาทของเครื่องมือและเทคโนโลยีดิจิทัลในการทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทันสมัย
โดยเฉพาะในการจัดการข้อมูลและเพิ่มการมีส่วนร่วมของลูกค้า

- **เข้าใจแนวคิดการเป็นผู้ประกอบการและการจัดการ**

ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ทักษะการเป็นผู้ประกอบการและการจัดการที่สำคัญ รวมถึงความคิดสร้างสรรค์
การตัดสินใจเชิงจริยธรรม และการวางแผนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

- **ระบุแนวปฏิบัติที่ยั่งยืน** ผู้เรียนจะพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับแนวปฏิบัติที่ท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต่าง ๆ และความสำคัญของแนวปฏิบัติเหล่านั้นในการส่งเสริมความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจในระยะยาว

แนวทางสำหรับผู้ฝึกอบรม

- **ส่งเสริมการอภิปรายเชิงรุก**
มีส่วนร่วมกับผู้เรียนในการอภิปรายเกี่ยวกับความสำคัญของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยใช้ตัวอย่างและกรณีศึกษาในชีวิตจริง
- **ใช้กิจกรรมเชิงโต้ตอบ**
ใช้กิจกรรมกลุ่มหรือการแสดงบทบาทสมมติเพื่อช่วยให้ผู้เรียนระบุและวิเคราะห์แนวปฏิบัติที่ยั่งยืนและความท้าทายต่าง ๆ
- **เน้นประยุกต์การนำไปใช้งาน** มุ่งเน้นไปที่วิธีการที่แนวคิดเกี่ยวกับทักษะสีเขียว ชีตความสามารถทางดิจิทัล และการคิดเชิงผู้ประกอบการสามารถนำไปใช้ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้
- **ใช้สื่อมัลติมีเดีย** ใช้วิดีโอ อินโฟกราฟิก
หรือวิทยากรรับเชิญเพื่อแสดงแนวคิดและแนวโน้มการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่สำคัญในรูปแบบที่เห็นได้ชัดเจน
- **ส่งเสริมการคิดอย่างมีวิจารณญาณ** (critical thinking)
ให้ผู้เรียนประเมินผลกระทบระยะยาวของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมความเข้าใจและการสะท้อนคิดที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

แนวคิดหลัก

บทนี้เน้นถึงความจำเป็นในการพัฒนาศักยภาพในด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเน้นพื้นที่สำคัญเช่น ทักษะสีเขียว ชีตความสามารถด้านดิจิทัล และการจัดการเชิงผู้ประกอบการ แนวปฏิบัติที่ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีเป้าหมายเพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและในขณะเดียวกันยังส่งเสริมวัฒนธรรม

รมท้องถิ่นและการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ทักษะสีเขียวมีความสำคัญต่อการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ
การจัดการขยะ และ การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ
โดยจำเป็นต้องมีโปรแกรมการฝึกอบรมเพื่อเตรียมความพร้อมให้กับแรงงานสำหรับความท้าทายเหล่านี้ ทักษะดิจิทัล
เช่น การจัดการข้อมูลและการสร้างเนื้อหาดิจิทัล มีความสำคัญมากขึ้นในตลาดปัจจุบัน
ช่วยให้ธุรกิจสร้างสรรค์สิ่งใหม่และปรับปรุงการมีส่วนร่วมของลูกค้า นอกจากนี้
การส่งเสริมทักษะการเป็นผู้ประกอบการและแนวทางการจัดการเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับการทำให้ภาคการท่องเที่ยว
ทันสมัยขึ้น โดยมุ่งเน้นที่ความคิดสร้างสรรค์ การตัดสินใจอย่างมีจริยธรรมและการวางแผนที่มีประสิทธิภาพ
แนวคิดเหล่านี้เน้นความสำคัญของการบูรณาการความยั่งยืนกับนวัตกรรมและการศึกษาในแรงงานด้านการท่องเที่ยว
เพื่อรองรับความต้องการที่เปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรม

หน่วยที่ 2.1 การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: หลักการสำคัญ คำจำกัดความ และประเภท

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในฐานะแนวคิดและปรัชญาการเดินทาง มีเป้าหมายเพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม
ส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคมและเศรษฐกิจ และรักษาลักษณะทางวัฒนธรรมดั้งเดิมของจุดหมายปลายทาง
แนวคิดของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามหลักคิดขององค์การการท่องเที่ยวโลก (2024) หมายถึง
“การท่องเที่ยวที่คำนึงถึงผลกระทบต่อทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันและอนาคตอย่างเต็มที่
โดยตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว อุตสาหกรรม สิ่งแวดล้อม และชุมชนเจ้าบ้าน” กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ
ภาคการท่องเที่ยวทั่วโลกควรนำกลยุทธ์ที่ครอบคลุมและสมดุลมาใช้เพื่อจำกัดผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม
ในขณะเดียวกันก็เพิ่มประโยชน์ที่มีอยู่ให้สูงสุด
ผลกระทบเชิงลบและที่เป็นอันตรายของการท่องเที่ยวสามารถรวมถึงการมีประชากรเกินขนาด

ความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม และการรั่วไหลทางเศรษฐกิจ ในขณะที่ผลกระทบเชิงบวก ได้แก่ การสร้างงาน การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม การปกป้องสายพันธุ์ และการฟื้นฟูภูมิทัศน์ (GSTC, n.d.)

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นแนวทางที่จํานี้กต่อการจัดการกับปัญหาสิ่งแวดล้อมและสังคมระดับโลก

โดยมีเป้าหมายเพื่อบรรณาแนวทางและวิธีการเดินทางที่ช่วยให้ผู้คนในปัจจุบันและอนาคตสามารถเพลิดเพลินกับจุดหมายปลายทางและประสบการณ์เดียวกันในระยะยาว เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต้องปฏิบัติตามมาตรฐานความยั่งยืนบางประการ

มีความสามารถในการดำเนินงานทางการเงินในระยะยาว

และมีความยุติธรรมทางศีลธรรมและสังคมสำหรับประชากรท้องถิ่น

รวมถึงเคารพความสมดุลที่ละเอียดอ่อนซึ่งเป็นลักษณะของสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่ง

การท่องเที่ยวต้องบูรณาการเข้ากับสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ เศรษฐกิจ วัฒนธรรม

และมนุษย์เพื่อสนับสนุนการเติบโตอย่างยั่งยืน (Juganaru et al., 2008; UNTWO, 2024) ในแนวทางนี้

สภาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนระดับโลก (GSTC, n.d.) ได้จัดทำชุดเกณฑ์ซึ่งแบ่งออกเป็นสี่เสาหลัก: ก)

การจัดการอย่างยั่งยืน; ข) ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคม; ค) ผลกระทบทางวัฒนธรรม; ง)

ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม

ทำซึ่งจะเป็นเกณฑ์มาตรฐานระดับนานาชาติสำหรับการเดินทางและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ใช้ในการสร้างความตระหนักรู้ การให้ความรู้แก่สาธารณะ รวมถึงในกระบวนการวัดผล ประเมินผล

และการกำหนดนโยบาย

เมื่อเร็ว ๆ นี้ UNTWO (2024) เน้นย้ำว่าการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควร

1. ใช้ทรัพยากรสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดเพื่อสนับสนุนการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพและมรดกทางธรรมชาติ กระบวนการทางนิเวศวิทยาที่สำคัญ และการพัฒนาการท่องเที่ยว

2. เคารพความเป็นอัตลักษณ์ทางสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนเจ้าบ้าน

รักษาคุณค่าทางประเพณีและมรดกทางวัฒนธรรมที่สร้างขึ้นและยังคงอยู่

และส่งเสริมความอดกลั้นและความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรม

3. ทำให้มั่นใจว่าเศรษฐกิจมีความยั่งยืนในระยะยาวที่ผลประโยชน์ทางสังคมและเศรษฐกิจกระจายไปยังผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกคนอย่างเหมาะสม

ซึ่งทำให้ชุมชนเจ้าบ้านได้รับบริการทางสังคมและโอกาสในการทำงานและสร้างรายได้อย่างต่อเนื่องและทำให้ความยากจนลดลง

เพื่อให้ชัดเจนยิ่งขึ้น การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องปฏิบัติตามหลักการและข้อกำหนดดังต่อไปนี้ (Upskill, n.d.)

มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางวัฒนธรรมและความหลากหลายทางชีวภาพ

ลดรอยเท้าทางนิเวศวิทยา

รับรองสวัสดิการของชุมชนท้องถิ่นและชุมชนพื้นเมือง

รวมองค์ประกอบทางการศึกษาเข้าไปด้วย

กระตุ้นนักท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้ดำเนินการที่เหมาะสม

เรียกร้องให้ใช้ทรัพยากรที่ไม่สามารถทดแทนได้ให้น้อยที่สุด

ตระหนักถึงความสามารถทางสังคมและกายภาพของผู้อื่น

รวมจำนวนรายได้ที่น้อยที่สุดที่ถูกนำกลับประเทศเข้าไปด้วย

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีความสำคัญกับการจัดการทรัพยากรในระยะยาวเพื่อให้ตอบสนองความต้องการทางสังคม

และเศรษฐกิจ ในขณะเดียวกันก็รักษาความหลากหลายทางชีวภาพ ความสมบูรณ์ทางวัฒนธรรม

และกระบวนการทางนิเวศวิทยาที่สำคัญ เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางและการสร้างความเห็นพ้องต้องกัน

นอกเหนือจากความเป็นผู้นำทางการเมืองที่เข้มแข็งแล้วการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจำเป็นต้องมีการมีส่วนร่วม

ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องทั้งหมด

(UNTWO,

2024)

นอกจากการมอบประสบการณ์ที่มีความหมายและรักษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวให้สูงแล้ว การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนยังควรเพิ่มความเข้าใจเกี่ยวกับความกังวลด้านความยั่งยืนและส่งเสริมการนำพฤติกรรม การเดินทางที่ยั่งยืนมาใช้ด้วย (UNTWO, 2024)

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา

แนวปฏิบัติที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมหลายอย่างได้เกิดขึ้นเพื่อสร้างความตระหนักถึงความจำเป็นในการนำพฤติกรรมที่ยั่งยืนมาใช้ในขณะที่ยังคงสนุกสนานกับการเดินทาง ดังนั้น คำว่า "การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน" จึงครอบคลุมแนวคิดและรูปแบบที่หลากหลาย

รูปแบบการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนหลัก ๆ ได้แก่ (Juganaru et al., 2008; Sharma, 2023; Barten, 2024):

- 1. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ** การท่องเที่ยวเชิงนิเวศถูกสร้างขึ้นในช่วงทศวรรษ 1980 เพื่อมุ่งเน้นการเดินทางอย่างรับผิดชอบไปยังพื้นที่ธรรมชาติด้วยเป้าหมายเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (เช่น การประหยัดพลังงานและน้ำ) และปรับปรุงความเป็นอยู่ของคนในท้องถิ่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศส่งเสริมการศึกษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม การปฏิบัติอย่างยั่งยืน และผลกระทบต่อระบบนิเวศน้อยที่สุด ในบริบทของการพัฒนาที่ยั่งยืน การท่องเที่ยวเชิงนิเวศยังรวมถึงการเคารพสถานที่สำคัญในท้องถิ่นและประเพณีทางวัฒนธรรมด้วย
- 2. การท่องเที่ยวเชิงชุมชน** เสริมสร้างชุมชนท้องถิ่นโดยการมีส่วนร่วมและให้พวกเขามีความเป็นเจ้าของในแผนการท่องเที่ยวและกิจกรรมต่าง ๆ นักท่องเที่ยวพักกับเจ้าบ้านท้องถิ่น ได้สัมผัสกับอาหาร วิถีชีวิต และประเพณีของพวกเขาโดยตรง ช่วยให้ชุมชนท้องถิ่นได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจในขณะที่ยังคงรักษาประเพณีและวัฒนธรรมของพวกเขาไว้ การท่องเที่ยวโดยชุมชนช่วยให้ชุมชนท้องถิ่นสามารถควบคุมอุตสาหกรรม กฎระเบียบ และรายได้ได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งจะช่วยยกระดับมาตรฐานการครองชีพของชุมชนได้

3. การท่องเที่ยวเชิงเกษตรหรือการท่องเที่ยวชนบท มอบโอกาสให้กับนักท่องเที่ยวได้สัมผัสชีวิตชนบท

โดยมักจะพักอาศัยอยู่ในฟาร์ม

การท่องเที่ยวแบบนี้ส่งเสริมการเกษตรอย่างยั่งยืนและให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับวัฒนธรรมอาหารและการเกษตรในท้องถิ่น การท่องเที่ยวชนบทครอบคลุมกิจกรรมใด ๆ ที่เกิดขึ้นขณะเยี่ยมชมพื้นที่ชนบท

การท่องเที่ยวเชิงเกษตรปฏิบัติตามกฎระเบียบการพักผ่อนหย่อนใจและพิจารณาผลกระทบทางการเงินของการท่องเที่ยวต่อธุรกิจและครัวเรือนในชนบท ดังนั้น การท่องเที่ยวเชิงเกษตรจึงรวมถึงการพักในบ้าน (ฟาร์มหรือบ้านพัก) การรับประทานอาหารที่ผลิตที่นั่น

และการเข้าร่วมในบางส่วนของการทำงานทางการเกษตร อย่างไรก็ตาม

แม้ว่ามันจะนำรายได้จำนวนมากเข้าสู่ชุมชนชนบท

แต่การหลั่งไหลเข้ามาของนักท่องเที่ยวก็มีผลกระทบต่อวิถีชีวิตชนบทของพวกเขาและทำให้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดหมดไป

4. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/การท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ให้ความสำคัญกับประสบการณ์ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมต่ำ โดยมุ่งเน้นที่วัฒนธรรมและชุมชนท้องถิ่น รูปแบบการท่องเที่ยวนี้หลีกเลี่ยงจุดท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวหนาแน่นและส่งเสริมประสบการณ์ที่เงียบสงบและเต็มอิ่ม ด้วยการสนับสนุนให้พักค้างคืนในจุดหมายปลายทางเพียงไม่กี่แห่ง

ช่วยให้นักท่องเที่ยวสามารถดื่มด่ำกับวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมท้องถิ่นได้อย่างลึกซึ้ง

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศช่วยตอบสนองวัตถุประสงค์ทางสังคม (เช่น การเคารพต่อขนบธรรมเนียม ประเพณี โครงสร้างทางสังคมและครอบครัวของประชากรในท้องถิ่น) และเพื่อวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ

5. การท่องเที่ยวสีเขียว อีกคำหนึ่งที่เริ่มใช้ครั้งแรกในทศวรรษ 1980 โดยการนำแนวปฏิบัติมาใช้ เช่น

การใช้ผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและการส่งเสริมการใช้ซ้ำของอุปกรณ์

จึงมีเป้าหมายเพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในทางลบในขณะที่สร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจโดยการนำแนวปฏิบัติต่างๆ เช่น การใช้ผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและการส่งเสริมการใช้ซ้ำของวัสดุ

สิ่งนี้มีจุดประสงค์เพื่อลดผลกระทบต่องสิ่งแวดล้อมในทางลบในขณะเดียวกันก็สร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจ
อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมโรงแรมได้ใช้ประโยชน์จากแนวคิดนี้ในทางที่ผิดและมีส่วนร่วมในสิ่งที่เรียกว่า
"การฟอกเขียว" ซึ่งเป็นการกล่าวอ้างและส่งเสริม "การท่องเที่ยวสีเขียว"
โดยไม่ได้นำแนวปฏิบัติการท่องเที่ยวสีเขียวมาใช้จริง

6. การท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบ/ความสามัคคี

หมายถึงขบวนการทางสังคมที่มุ่งหวังในการควบคุมและสร้างคุณค่าให้กับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
เพื่อประโยชน์ของชุมชนท้องถิ่น การท่องเที่ยวประเภทนี้ต้องการความรับผิดชอบต่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง
รวมถึงชุมชนเจ้าบ้าน พ่อค้าคนกลาง และนักท่องเที่ยว ความรับผิดชอบต่อขึ้นอยู่กับการเคารพสิ่งแวดล้อม
ขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น และคุณค่า รวมถึงการแบ่งปันรายได้อย่างเป็นธรรม

7. การท่องเที่ยวเชิงผจญภัย

เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่ทำหายทางกายภาพ เช่น การเดินป่า การปีนเขา
หรือกีฬาทางน้ำ โดยมุ่งเน้นที่ความยั่งยืน
การท่องเที่ยวรูปแบบนี้ส่งเสริมการอนุรักษ์พื้นที่ธรรมชาติในขณะที่มอบประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นแก่นักท่องเที่ยว

8. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สัตว์ป่า

เกี่ยวข้องกับการสังเกตสัตว์ในถิ่นที่อยู่ตามธรรมชาติของพวกมันโดยมีการรบกวนน้อยที่สุด
การท่องเที่ยวรูปแบบนี้ช่วยเพิ่มความตระหนักเกี่ยวกับการอนุรักษ์สัตว์ป่าและมีส่วนช่วยในการปกป้องสัตว์ใกล้สูญพันธุ์และระบบนิเวศ

9. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม/ชาติพันธุ์

มุ่งเน้นการสำรวจวัฒนธรรมท้องถิ่น ประเพณี และมรดก
ผู้มาเยือนมีส่วนร่วมในประสบการณ์ทางวัฒนธรรมที่แท้จริง โดยการสนับสนุนการอนุรักษ์ประเพณี ศิลปะ
และประวัติศาสตร์ท้องถิ่น

ประเภทของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเหล่านี้อาจมีการทับซ้อนกันบ้าง

แต่พวกเขามีเป้าหมายเดียวกันในการลดผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมในขณะเดียวกันยังสนับสนุนเศรษฐกิจท้องถิ่นอีกด้วย

หน่วยที่ 2.2 กรอบความสามารถด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ

ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น วัตถุประสงค์หลักของการพัฒนาที่ยั่งยืนคือการรักษาสีเขียวสิ่งแวดล้อม การมีส่วนร่วมของชุมชน และผลประโยชน์อื่น ๆ ในขณะที่ปกป้องสิ่งแวดล้อมจากผลกระทบเชิงลบของการพัฒนา เมื่อพยายามนำการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ หลักการพื้นฐานต่อไปนี้เป็นต้องพิจารณา (Dumbrăveanu, 2004):

ก.

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีเป้าหมายเพื่อลดผลกระทบเชิงลบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมเพื่อให้เกิดความยั่งยืนทางนิเวศวิทยา ซึ่งสามารถทำได้โดยการนำส่วนหนึ่งของกำไรกลับคืนสู่พื้นที่คุ้มครอง ซึ่งช่วยในการรักษาและปรับปรุงการอนุรักษ์

ข. เพื่อให้บรรลุความยั่งยืนทางสังคม จำเป็นต้องลดผลกระทบเชิงลบของการท่องเที่ยวที่มีต่อประชากรในท้องถิ่น ตัวอย่างเช่น

ควรแสวงหาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่ไม่รบกวนชีวิตประจำวันของคนในท้องถิ่นในจุดหมายปลายทางยอดนิยมของนักท่องเที่ยว ซึ่งจะช่วยเหลือสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดการเผชิญหน้าได้ ซึ่งจะช่วยเหลือสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งได้

ค. เพื่อบรรลุความยั่งยืนทางวัฒนธรรม จำเป็นต้องลดผลกระทบด้านลบของการท่องเที่ยวที่มีต่อประเพณี วัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมของชาวเมืองโดยรอบให้เหลือน้อยที่สุด

การมีส่วนร่วมของท้องถิ่นเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจไปพร้อม

ๆ

กับการรักษาความสมบูรณ์ทางวัฒนธรรม การดำเนินการหลัก ได้แก่ การลดการใช้ทรัพยากรที่มากเกินไป

อนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ

ส่งเสริมวัฒนธรรมและมรดกท้องถิ่นและโครงสร้างพื้นฐานที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การบริโภคอย่างรับผิดชอบ

และสนับสนุนธุรกิจขนาดเล็กในท้องถิ่น ธุรกิจการท่องเที่ยวควรใช้แนวทางการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ ลดขยะ

และนำเสนอบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม นโยบายที่มีประสิทธิภาพ การกำกับดูแลที่เข้มแข็ง

และการติดตามกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการบรรลุความยั่งยืนในระยะยาว

และการสร้างประสบการณ์เชิงบวกให้กับทั้งนักท่องเที่ยวและเจ้าบ้าน

การระบุและวิเคราะห์ตัวบ่งชี้ที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ใดสถานที่หนึ่งอย่างละเอียดถี่ถ้วนเป็นสิ่งจำเป็นก่อนที่จะนํานโยบาย

และแผนริเริ่มที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไปปฏิบัติ

การใช้ตัวบ่งชี้เฉพาะตามปัญหาและความยากลำบากในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งอาจช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดย

ใช้ระบบตรวจสอบร่วมกัน (Torres-Delgado & Saarinen, 2017)

Dumbrăveanu (2004) แนะนำว่าควรใช้กลยุทธ์ที่มีประโยชน์และสามารถนำไปใช้ได้ดังต่อไปนี้

เพื่อให้แน่ใจว่าตอบสนองความต้องการทั้งการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและประชากรในท้องถิ่น

การกำหนดอุทยานแห่งชาติ

เขตสงวนชีวมณฑล

และเขตสงวนธรรมชาติ

นั่นคือ

สถานที่ที่มีการควบคุมการเข้าถึง ระยะเวลา กิจกรรม ทัศนคติ และความประพฤติอย่างเคร่งครัด

ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสร้างพื้นที่คุ้มครอง

แนวทางการบริหารจัดการผู้มาเยือน

การแบ่งเขตการท่องเที่ยวของพื้นที่คุ้มครองพิจารณาความสามารถในการจัดการกับระดับและจำนวนของนัก

ท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน

การแบ่งเขตภายในพิจารณาถึงการรวมกลุ่ม

การกระจาย

การเข้าถึงที่จำกัดหรือเลือกสรร

(นโยบายราคา)

การห้ามเข้าถึงสำหรับนักท่องเที่ยวในเขตสงวนทางวิทยาศาสตร์ และการเข้าถึงที่ถูกจำกัดอย่างเคร่งครัด

ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะพัฒนาระบบการตีความที่มุ่งเน้นการศึกษาโดยอิงจากเป้าหมายท้องถิ่น

เป้าหมายส่วนบุคคล และเป้าหมายเฉพาะเจาะจง

✓ ความสามารถในการรองรับ (ด้านนิเวศวิทยา เศรษฐกิจ สังคม จิตวิทยา)

บ่งชี้ระดับการใช้งานที่สภาพแวดล้อมหนึ่งๆ

สามารถทนทานได้ตลอดระยะเวลาที่กำหนดโดยไม่กระทบต่อความยั่งยืนในระยะยาว

เป็นกลยุทธ์ในการกำหนดค่าวิกฤตหรือค่าสูงสุดที่หากเกินอาจส่งผลกระทบต่อพัฒนาปกติ

✓ การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA),

เครื่องมือสำหรับประเมินผลกระทบจากกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้น

ถือเป็นเป้าหมายสำคัญของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทุกแผน

นอกเหนือไปจากขีดความสามารถในการรองรับ ทั้งสองอย่างนี้สร้างการระบุและกำหนดขนาดผลกระทบ

ตลอดจนการจำแนกผลกระทบและกลยุทธ์การนำไปปฏิบัติ

✓ การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

✓ จรรยาบรรณสำหรับนักเดินทางและผู้ให้บริการทัวร์

✓ กฎหมาย กฎระเบียบ คำสั่ง และใบอนุญาตในการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยว

อย่างไรก็ตาม การนำการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจากทฤษฎีสู่การปฏิบัติต้องเผชิญกับอุปสรรคหลายประการ (Abreu et al., 2024; Yang, 2023).

ความท้าทายที่สำคัญคือความตึงเครียดระหว่างการเติบโตทางเศรษฐกิจและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

เนื่องจากแรงจูงใจในการแสวงหากำไรในระยะสั้นมักขัดแย้งกับเป้าหมายความยั่งยืนในระยะยาว

การบริหารจัดการที่ไม่ดีและการบังคับใช้ตามนโยบายที่ไม่เพียงพออาจนำไปสู่การท่องเที่ยวที่มากเกินไป

การทำลายสิ่งแวดล้อม และการเอารัดเอาเปรียบชุมชนท้องถิ่น นอกจากนี้ โครงสร้างพื้นฐาน เงินทุน

และการฝึกอบรมที่ไม่เพียงพอสำหรับแนวทางปฏิบัติที่ยั่งยืนยังทำให้การนำรูปแบบการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมาใช้เป็นเรื่องยาก

การมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นสิ่งสำคัญ

แต่ความพยายามในการอนุรักษ์วัฒนธรรมมักขัดแย้งกับการท่องเที่ยวจำนวนมาก ส่งผลให้สูญเสียความแท้จริง สุดท้ายแล้ว กระบวนการนี้มักจะได้รับการขัดขวางโดยการขาดความตระหนักและความมุ่งมั่นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

กรณีศึกษา - ชาเดจาร์ดีม (Nascimento, 2020)

กิจกรรมการท่องเที่ยวในชุมชน ชาเดจาร์ดีม (Chã de Jardim) เริ่มต้นขึ้นประมาณปี พ.ศ. 2538 เมื่อรัฐบาลกลาง รัฐ และเทศบาลได้จัดทำโครงการที่จะเปลี่ยนป่าเปา-เฟอร์โร (Pau-Ferro) ให้เป็นหน่วยอนุรักษ์ของรัฐ ในเวลานั้นครอบครัวที่อาศัยอยู่ตามป่าและทำมาหากินด้วยการเกษตรและเลี้ยงสัตว์ก็ถูกย้ายมาอยู่บริเวณขอบของเขตอนุรักษ์ เพื่อเป็นการตอบแทน ได้มีการสร้างบ้าน และโรงงานผลิตเยื่อผลไม้ เพื่อช่วยเหลือครอบครัวเหล่านั้นให้สามารถเลี้ยงชีพด้วยการผลิตเยื่อผลไม้และการท่องเที่ยวโดยการเยี่ยมชมอุทยานแห่งชาติมาตา ดอ เปา-เฟอร์โร (Mata do Pau-Ferro State Park) อย่างไรก็ตาม เนื่องจากขาดการฝึกอบรมและความสนใจจากประชาชนในพื้นที่ โครงการนี้จึงถูกยกเลิกในที่สุด ในปี พ.ศ. 2549 กลุ่มเยาวชนจำนวน 20 คนได้ก่อตั้งสมาคมเพื่อการพัฒนาชุมชนชาเดจาร์ดีมอย่างยั่งยืน หรือ ADESCO ขึ้น และเปิดโรงงานผลิตเยื่อผลไม้ขึ้นใหม่ และเริ่มวางแผนการท่องเที่ยวในป่า เปา-เฟอร์โร เพื่อสร้างรายได้ให้กับชุมชน จากจุดนั้นเองที่โครงการอื่น ๆ ได้เกิดขึ้นในชุมชน เช่น ร้านอาหารโว มาเรีย (Vó Maria) ซึ่งเป็นองค์กรเอกชนที่ผู้นำคนหนึ่งของสมาคมเป็นเจ้าของ ซึ่งสร้างโอกาสด้านอาชีพและรายได้ให้กับสมาชิกคนอื่น ๆ ในสมาคม โบเดกา โว มาเรีย (Bodega Vó Maria) ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นพื้นที่ให้สมาชิกรวบรวมของต่าง ๆ มาจำหน่าย เช่น งานหัตถกรรมและผลิตภัณฑ์อื่น ๆ

ADESCO มีสมาชิกจำนวน 28 ราย แบ่งออกเป็นกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ เช่น คนขับรถท้องถิ่น การผลิตในโรงงานผลิตเยื่อผลไม้ ผู้ประกอบการรายย่อย คนงานร้านอาหาร และอื่น ๆ มีบริการต่างๆ เช่น เดินป่าและปั่นจักรยานในป่าเปา-เฟอร์โร ซี่ม้า ปิกนิกในป่า ชมพระอาทิตย์ตกของคุญยามาเรีย เทศกาลน้ำผลไม้

กิจกรรมการท่องเที่ยวสร้างรายได้ให้กับชุมชนโดยรวมทุกปีและสร้างตำแหน่งงานมากกว่า

40

ตำแหน่งนี้เองมาจากผู้เยี่ยมชมที่เข้าร่วมทัวร์และรับประทานอาหารในร้านอาหาร

ผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่ปลูกโดยเกษตรกรอินทรีย์ในท้องถิ่น และจำหน่ายที่ร้านอาหารโว มาเรีย และตลาดอาเรีย (Areia Market)

ปัจจุบันหมู่บ้านมีสถานที่กางเต็นท์และโรงแรมขนาดเล็ก

ชุมชนแห่งนี้ได้รับรางวัลมากมายจากอิทธิพลทางสังคมที่สำคัญและยั่งยืน

หน่วยที่ 2.3 การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและทักษะสีเขียว

อนาคตที่ยั่งยืนของภาคการท่องเที่ยวขึ้นอยู่กับความสามารถและทักษะของผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว

การพัฒนาทักษะและความเชี่ยวชาญยังรวมถึงการเสริมสร้างความสามารถในการรับมือของอุตสาหกรรมและการเตรียม

ชุมชนและจุดหมายปลายทางให้พร้อมมากขึ้นเพื่อรับมือกับความเสี่ยงและภัยคุกคามที่เกิดจากสภาพทางสังคม เศรษฐกิจ

ธุรกิจ สิ่งแวดล้อม และภูมิรัฐศาสตร์ที่เปลี่ยนแปลงไป ดังนั้น

จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่องค์กรการท่องเที่ยวจะต้องพิจารณาลงทุนในการเสริมสร้างศักยภาพและการฝึกอบรมในสาขาที่เกี่ยวข้องกับความยั่งยืน เพื่อรักษาความสามารถในการแข่งขันและปรับปรุงแนวทางปฏิบัติด้านความยั่งยืนของตน

(Bremner, 2020)

(Bremner, 2020)

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและโรงแรมได้สร้างผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญด้วยการใช้ผลิตภัณฑ์ที่สิ้นเปลืองและทนทาน ก่อให้เกิดขยะมูลฝอยและขยะอันตราย และใช้พลังงานและน้ำมากเกินไป (เช่น Heesup et al., 2018;

Pham Phu et al., 2018) ดังนั้น การจัดการพลังงาน การนำเทคโนโลยีพลังงานทางเลือกมาใช้

การติดตามและประเมินผลเพื่อกำหนดปริมาณการปล่อยคาร์บอน และกลยุทธ์ทางเลือกในการลดการปล่อยคาร์บอน

จะต้องได้รับการให้ความสำคัญควบคู่กับการจัดการขยะ เช่น การลดการใช้พลาสติก ขยะอาหาร และขยะทั่วไปจากธุรกิจการท่องเที่ยวและการบริการ (Heesup et al., 2018)

การจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพช่วยให้ภาคส่วนต่างๆ

แสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นต่อความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมได้

ด้วยการเพิ่มทุนทรัพยากรธรรมชาติที่ดึงดูดและสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้า และลดขยะ ลดการใช้พลังงาน และลดการใช้น้ำ ซึ่งจะช่วยลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและปรับปรุงความเป็นอยู่ที่ดีของชุมชน (Radwan et al., 2010)

แนวทางการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนมักมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม โดยถือว่าครอบคลุมถึงการพัฒนาและการสนับสนุนในระยะยาวสำหรับคนรุ่นใหม่อนาคต

การให้บริการที่มีคุณภาพสูงและความสามารถในการแข่งขันของจุดหมายปลายทาง

การตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว และการพัฒนาความรู้และการศึกษา (Chan, 2023)

ปัจจัยหลายประการ เช่น ข้อได้เปรียบทางเศรษฐกิจ การตลาดและการแข่งขันที่ดีขึ้น

การสนับสนุนและนโยบายของรัฐบาล การพัฒนาความรู้และทักษะ ความจำเป็นในการปกป้องสิ่งแวดล้อม

ตลอดจนการพัฒนาทางสังคมและในท้องถิ่นในแง่ของความร่วมมือ

ได้รับการพบว่าเป็นแรงผลักดันที่สำคัญเบื้องหลังการนำแนวทางปฏิบัติที่ยั่งยืนมาใช้ (Chan, 2023)

แนวทางปฏิบัติเพื่อความยั่งยืนที่พบได้ทั่วไปและเป็นที่ยอมรับมากที่สุดในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและการบริการมีดังต่อไปนี้ (Ivanov, Ivanova, & Iankova, 2014)

- การแยกขยะและการทำปุ๋ยหมัก
- การทำสัญญากับธุรกิจเพื่อซื้อและจัดการขยะ
- ติดตั้งแผงโซลาร์เซลล์เพื่อผลิตพลังงาน/ไฟฟ้าและน้ำอุ่น

- การดำเนินการตามนโยบายและข้อปฏิบัติต่าง ๆ เกี่ยวกับการประหยัดพลังงาน (เช่น เซ็นเซอร์แสงที่เปิดใช้งานเมื่อเคลื่อนไหว หลอดไฟประหยัดพลังงาน และเครื่องใช้ไฟฟ้า)
- นโยบายและขั้นตอนการทำความสะอาดน้ำและการประหยัดน้ำ (เช่น โฟโตเซลล์ก๊อกน้ำเพื่อควบคุมการใช้น้ำ เครื่องเติมอากาศ ทำความสะอาดผ้าเช็ดตัวเฉพาะเมื่อมีการร้องขอ)
- การฉนวนกันความร้อนและกันความชื้นของสถานประกอบการ
- การผลิตผลิตภัณฑ์อาหารของตนเอง (เช่น นม ไข่ ผลิตภัณฑ์นม) และการใช้ผลิตภัณฑ์อาหารชีวภาพ/เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และเครื่องสำอางธรรมชาติ
- การใช้วัสดุที่ย่อยสลายได้ทางชีวภาพในการทำความสะดวก
- การใช้รีไซเคิล (กระดาษ แก้ว พลาสติก ผ้า) และการใช้ผลิตภัณฑ์รีไซเคิล

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่ายเพื่อให้มั่นใจว่าสามารถ
 นำแนวทางปฏิบัติที่ยั่งยืนไปปฏิบัติได้สำเร็จ

ในขณะที่การฝึกอบรมและการศึกษาที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับทั้งพนักงานและลูกค้า
 ความสามารถในการระบุปัญหาสิ่งแวดล้อมและเสนอแนวทางแก้ไขที่เป็นไปได้หรือปฏิบัติตามมาตรฐานที่ยั่งยืนบาง
 ะการเรียกว่า "ทักษะสีเขียว" ซึ่งนำไปสู่คำถามที่ว่า ...

**แรงงานในภาคการบริการและการท่องเที่ยวต้องมีความรู้และทักษะอะไรบ้างเพื่อนำแนวปฏิบัติที่ยั่งยืนไปปฏิบัติได้
 อย่างมีประสิทธิภาพ?**

การประเมินช่องว่างทักษะที่ครอบคลุมซึ่งดำเนินการในปี 2562 โดย Next Tourism Generation Alliance
 ระบุชุดทักษะสีเขียว (สิ่งแวดล้อม) (NTG, 2562) ไว้ดังนี้

- ความสามารถในการลดการใช้และเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานและน้ำให้สูงสุด

การดำเนินการตามมาตรการประหยัดพลังงานให้ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับจัดการปฏิบัติการ

และกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการส่งเสริมพฤติกรรมที่ใส่ใจสิ่งแวดล้อมในหมู่พนักงานและลูกค้า นายจ้างต้องแสวงหาทางเลือกในการลดการปล่อยคาร์บอนอย่างจริงจังเพื่อลดการปล่อยก๊าซ แม้ว่าการใช้พลังงานหมุนเวียนและเทคโนโลยีจะช่วยลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนได้เช่นกัน (Carlisle et al., 2022)

- **ความสามารถในการจัดการขยะ น้ำเสีย การรีไซเคิล และการทำปุ๋ยหมัก** ขยะมูลฝอยของเทศบาล (MSW)

จะต้องได้รับการรวบรวม ขนส่ง และแปรรูป และกำจัดในพื้นที่ท่องเที่ยวในลักษณะที่ประหยัดและรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมเพื่อปกป้องคนในท้องถิ่น นักท่องเที่ยว และสิ่งแวดล้อม ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่มสามารถลดขยะได้โดยการควบคุมขนาดส่วนและใช้เทคนิคการทำปุ๋ยหมักและการลดขยะเพื่อลดการกำจัดขยะ ประหยัดต้นทุน และเพิ่มประสิทธิภาพผลผลิต (Dhir et al., 2020)

- **การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ**

การท่องเที่ยวอาจส่งผลเสียต่อความหลากหลายทางชีวภาพเนื่องจากมลภาวะ ผลกระทบของนักท่องเที่ยว และการทำลายล้างระบบนิเวศธรรมชาติ อย่างไรก็ตาม ผลกำไรของอุตสาหกรรมขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ของระบบนิเวศ เนื่องจากระบบนิเวศดึงดูดนักท่องเที่ยวที่มีความสำคัญกับวิถีวัฒนธรรมชาติที่มีความหลากหลายทางชีวภาพ (Petrosillo et al., 2006) ในเวลาเดียวกัน ความหลากหลายทางชีวภาพยังเสนอโอกาสในการสร้างความเข้าใจให้กับนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับคุณค่าโดยธรรมชาติของมัน และเป็นแหล่งที่มาของรายได้และแรงจูงใจให้คนในท้องถิ่นปกป้องสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของพวกเขา (Whitelaw et al., 2014) อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังมีบุคลากรที่มีคุณสมบัติไม่เพียงพอต่อการสนับสนุนความหลากหลายทางชีวภาพภายในและรอบ ๆ สถานประกอบการด้านการท่องเที่ยว

- การส่งเสริมรูปแบบการขนส่งที่ยั่งยืน

(เช่น

ระบบขนส่งสาธารณะ)

ผู้บริหารและพนักงานด้านการท่องเที่ยวจำเป็นต้องได้รับการศึกษาที่ดีเพื่อให้สามารถขับเคลื่อนและการท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืน นั่นคือ

รูปแบบการขนส่งที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมที่ลดหรือจัดการใช้เชื้อเพลิงฟอสซิล เนื่องจากการขนส่งทางการท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (ส่วนใหญ่เป็นการเดินทางทางอากาศ แต่รวมถึงการเดินทางทางทะเลและยานพาหนะด้วย) หัวข้อต่างๆ เช่น

การส่งเสริมให้ผู้เดินทางใช้การขนส่งที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การปรับปรุงคุณภาพข้อมูลที่มีให้กับผู้เดินทาง การคิดหาวิธีลดการปล่อยมลพิษที่เกี่ยวข้องกับการขนส่ง การลดจำนวนยานพาหนะที่ปล่อยมลพิษ และการส่งเสริมการใช้ระบบขนส่งสาธารณะ ควรได้รับความสนใจทั้งหมด (Hall et al., 2017)

- การส่งเสริมกิจกรรมและผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ทักษะที่จำเป็นในการส่งเสริมพฤติกรรมที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมนั้นเกี่ยวข้องกับวิธีการตีความและสื่อสารแนวทางปฏิบัติด้านสิ่งแวดล้อมให้กับผู้มาเยี่ยมชมในลักษณะที่ส่งเสริมพฤติกรรมที่รับผิดชอบ

การดำเนินการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมของผู้บริโภคมีความเชื่อมโยงกับมุมมองด้านสิ่งแวดล้อมของตนเอง แต่ยังสามารถได้รับผลกระทบจากการสนับสนุนข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมและนโยบายด้านสิ่งแวดล้อมของธุรกิจ

ซึ่งส่งเสริมพฤติกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมหลากหลาย เช่น การอนุรักษ์

การซื้อสินค้าในภูมิภาคและสินค้าหัตถกรรม หรือการลดการใช้พลาสติก (Carlisle et al., 2022)

อย่างไรก็ตาม เราต้องระวัง “การฟอกเขียว”

ซึ่งเป็นกลวิธีทางการตลาดรูปแบบหนึ่งที่กล่าวอ้างเท็จว่าเป้าหมาย นโยบาย

หรือสินค้าขององค์กรเป็นประโยชน์ต่อสิ่งแวดล้อม

- ความรู้เรื่องการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ มีความรู้และการกระทำอยู่สองประเภทซึ่งขึ้นอยู่กับทักษะต่าง

ๆ ประการแรกคือมีความเข้าใจพื้นฐานว่าภาคการท่องเที่ยวส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอย่างไร และจะบรรเทาและปรับตัวของภาคส่วนนี้ได้อย่างไร

โดยการปรับเปลี่ยนบทบาทและความรับผิดชอบของพนักงานเพื่อปกป้องสิ่งแวดล้อม

และประการที่สองคือวิธีป้องกันอุตสาหกรรมจากผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่มีต่อการท่องเที่ยวในปัจจุบัน (Carlisle et al., 2022)

ดังนั้น

จึงถือว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดให้มีทักษะที่เหมาะสมในระดับที่เหมาะสมสำหรับการฝึกอบรมระดับมืออาชีพทั้งในด้านธุรกิจและวิชาการ ตั้งแต่ความเข้าใจและความตระหนักรู้พื้นฐานไปจนถึงระดับปฏิบัติการ ระดับการกำกับดูแล และระดับผู้บริหารระดับสูง อย่างไรก็ตาม ยังคงมีความแตกต่างในอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการขาดความเข้าใจเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้ทักษะด้านสิ่งแวดล้อมที่อาจเกิดขึ้นภายในองค์กร (Carlisle et al., 2022)

ตามรายงานข้ามชาติที่ตรวจสอบความต้องการและช่องว่างด้านทักษะในภาคการท่องเที่ยวและบริการของประเทศไทยและ สปป. ลาว ซึ่งพัฒนาเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ INNO4Tourism มีการตระหนักถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในทั้งสองประเทศเพิ่มมากขึ้น ที่น่าสังเกตคือ กว่า 90% ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียพิจารณาว่าทักษะสีเขียวเป็นสิ่งจำเป็นในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ ใน สปป. ลาว ผู้ตอบแบบสอบถามโดยทั่วไปมองว่ากำลังแรงงานมีทักษะสีเขียวในระดับจำกัด โดยมี 51.9% ที่ยอมรับว่ามีความชำนาญบางส่วน ในทางตรงกันข้าม ประเทศไทยรายงานความเชื่อที่สูงกว่า (76.5%) ว่ากำลังคนในอุตสาหกรรมบริการของตนพัฒนาทักษะเหล่านี้เพียงบางส่วนเท่านั้น โดยมีเพียง 7.8% ที่มั่นใจในความสามารถเต็มที่

โครงการฝึกอบรมมีการจัดทำขึ้นใน สปป. ลาว มากกว่า โดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย 61.1% รู้สึกว่าแรงงานได้รับการฝึกอบรมที่เพียงพอ อย่างไรก็ตาม ในประเทศไทยมีเพียง 35.3% เท่านั้นที่มีความเชื่อดังกล่าว ซึ่งบ่งบอกถึงช่องว่างที่สำคัญในโอกาสในการฝึกอบรม ที่น่าสนใจคือ แม้ว่าคนส่วนใหญ่ในประเทศไทย (90.2%) สนับสนุนให้มีการบูรณาการการฝึกฝนทักษะสีเขียวเข้ากับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยและการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง

อง แต่ผู้ตอบแบบสอบถามชาวลาว 55.6% ไม่แน่ใจว่าช่วงเวลาใดเหมาะสมที่สุดสำหรับการศึกษาในลักษณะดังกล่าว
อุปสรรคต่อการได้รับและการพัฒนาทักษะสีเขียวในทั้งสองประเทศ ได้แก่
การขาดความสนใจและทัศนคติสีเขียวในหมู่ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการ การสนับสนุนจากรัฐบาลไม่เพียงพอ
และทรัพยากรสำหรับโปรแกรมการฝึกอบรมมีจำกัด
ข้อมูลชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นอย่างยิ่งในการเพิ่มความตระหนักรู้และการริเริ่มที่ตรงเป้าหมายเพื่อส่งเสริมแนวทางปฏิบัติ
ที่ยั่งยืนในภาคการท่องเที่ยวในทั้งสองประเทศ

หน่วยที่ 2.4 ทักษะด้านดิจิทัล

ความสามารถด้านดิจิทัลได้รับการยอมรับว่าเป็นหนึ่งในความสามารถหลักสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิตและมีความสำคัญ
อย่างยิ่งในตลาดแรงงานในทุกวันนี้ อาชีพต่าง ๆ มากมายในปัจจุบันต้องการทักษะด้านดิจิทัล
ซึ่งจำเป็นต่อชีวิตประจำวันด้วยเช่นกัน

ตามรายงานของคณะกรรมการยุโรป (European Commission) (2019, หน้า 12),
“ความสามารถด้านดิจิทัลเกี่ยวข้องกับการใช้และมีส่วนร่วมกับเทคโนโลยีดิจิทัลอย่างมั่นใจ มีวิจารณญาณ
และรับผิดชอบเพื่อการเรียนรู้ การทำงาน และการมีส่วนร่วมในสังคม ซึ่งรวมถึงความรู้ด้านข้อมูล
การสื่อสารและการทำงานร่วมกัน ความรู้ด้านสื่อ การสร้างเนื้อหาดิจิทัล (รวมถึงการเขียนโปรแกรม) ความปลอดภัย
(รวมถึงความเป็นอยู่ที่ดีทางดิจิทัลและความสามารถที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัยทางไซเบอร์)
คำถามที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินทางปัญญา การแก้ปัญหา และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ”

การอภิปรายต่อไปนี้จะสรุปทักษะและความสามารถด้านดิจิทัลต่างๆ ที่กำหนดไว้ในกรอบงานของ DigComp (2022)
โดยระบุพื้นที่ความสามารถหลัก 5 ประการ ได้แก่ ก) **ความรู้ด้านข้อมูลและข้อมูล** ข)
การสื่อสารและการทำงานร่วมกัน ค) การสร้างเนื้อหาดิจิทัล ง) ความปลอดภัย และ จ) การแก้ปัญหา

2.4.1. ความรู้ด้านสารสนเทศและข้อมูล

ความสามารถขั้นแรกนี้เกี่ยวข้องกับการค้นหา การเข้าถึง การจัดเก็บ และการจัดระเบียบข้อมูลดิจิทัล ข้อมูล และเนื้อหา ตลอดจนการประเมินความเกี่ยวข้องและเนื้อหาของแหล่งข้อมูล ประกอบด้วยหมวดหมู่ย่อยสามหมวด

1. การเรียกดู การค้นหา และการกรองข้อมูล ข้อมูล และเนื้อหาดิจิทัล ซึ่งรวมถึงการอธิบายความต้องการข้อมูล การเข้าถึงและการนำทางสภาพแวดล้อมดิจิทัล และการค้นหาข้อมูล ข้อมูลข่าวสาร และเนื้อหา ตลอดจนการพัฒนาและดูแลรักษากลยุทธ์การค้นหาแบบรายบุคคล
2. การประเมินข้อมูล สารสนเทศ และเนื้อหาดิจิทัล ซึ่งรวมถึงการตรวจสอบ การเปรียบเทียบ วิเคราะห์ การทำความเข้าใจ และการประเมินอย่างมีวิจารณญาณถึงความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูล แหล่งข้อมูล และสื่อเนื้อหาดิจิทัลต่าง ๆ
3. การจัดการข้อมูล สารสนเทศ และเนื้อหาดิจิทัล ซึ่งรวมถึงการจัดระเบียบ การบันทึก การเข้าถึง และการประมวลผลเนื้อหา ข้อมูล และข้อมูลในบริบทดิจิทัล

2.4.2. การสื่อสารและการทำงานร่วมกัน

ความสามารถที่สองครอบคลุมถึงการใช้เครื่องมือดิจิทัลเพื่อการโต้ตอบ การสื่อสาร และการทำงานเป็นทีม โดยคำนึงถึงความหลากหลายของวัฒนธรรมและรุ่น การมีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อสังคม บริการดิจิทัลของภาครัฐและเอกชนเพื่อมีส่วนสนับสนุนต่อสังคม และการรักษาเอกลักษณ์ ชื่อเสียง และการปรากฏตัวออนไลน์ของตนเอง ความสามารถนี้แบ่งออกเป็น 6 ประเภท:

1. การโต้ตอบผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งเกี่ยวข้องกับการสื่อสารโดยใช้แพลตฟอร์มดิจิทัลหลากหลาย และต้องสามารถทำความเข้าใจว่าช่องทางการสื่อสารดิจิทัลเหมาะสมกับสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งหรือไม่

2. การแบ่งปันผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล สิ่งนี้รวมถึงการใช้อุปกรณ์ดิจิทัลที่เกี่ยวข้องในการแบ่งปันข้อมูล สารสนเทศ และสื่อดิจิทัลกับผู้อื่น

และการทำหน้าที่เป็นตัวกลางและตระหนักถึงแนวทางการอ้างอิงและการระบุแหล่งที่มา

3. การมีส่วนร่วมของพลเมืองผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล

ครอบคลุมถึงการใช้บริการดิจิทัลทั้งภาครัฐและเอกชนเพื่อมีส่วนร่วมในสังคม

และการใช้เครื่องมือดิจิทัลที่เกี่ยวข้องเพื่อค้นหาโอกาสในการมีส่วนร่วมของพลเมืองและการเสริมอำนาจให้กับตนเอง

4. การทำงานร่วมกันผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งหมายถึงการร่วมกันสร้างข้อมูล ทรัพยากร

และความรู้ผ่านขั้นตอนการทำงานร่วมกันและการใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีดิจิทัล

5. มารยาทเน็ต

ซึ่งรวมถึงการแสดงพฤติกรรมและความรู้ที่เหมาะสมเมื่อใช้อุปกรณ์ดิจิทัลและมีส่วนร่วมในสถานการณ์ดิจิทัล

การคำนึงถึงความหลากหลายทางรุ่นและวัฒนธรรมในบริบทดิจิทัล

และการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์การสื่อสารตามกลุ่มเป้าหมาย

6. การจัดการตัวตนดิจิทัล หมดสุดท้ายประกอบด้วยการจัดการข้อมูลที่สร้างขึ้นโดยใช้เครื่องมือดิจิทัล

สภาพแวดล้อม และบริการต่างๆ การสร้างและดูแลรักษาตัวตนดิจิทัลหนึ่งรายการหรือมากกว่า

และการปกป้องชื่อเสียงของตนเอง

2.4.3. การสร้างเนื้อหาทางดิจิทัล

ความสามารถที่สามเกี่ยวข้องกับการสร้างและแก้ไขสื่อดิจิทัล

การปรับปรุงและรวมข้อมูลและวัสดุเข้าในคลังความรู้ปัจจุบัน

ขณะเดียวกันต้องตระหนักถึงการใช้ลิขสิทธิ์และใบอนุญาตอย่างถูกต้อง

และสามารถจัดทำคำแนะนำที่เข้าใจง่ายสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ ความสามารถนี้แบ่งออกเป็น 4 หมวดหมู่ย่อย

1. การพัฒนาเนื้อหาทางดิจิทัล การแสดงออกทางดิจิทัลและการผลิตและแก้ไขข้อมูลดิจิทัลในรูปแบบต่าง ๆ
2. การบูรณาการและการสร้างเนื้อหาดิจิทัลใหม่ ซึ่งรวมถึงการพัฒนาเนื้อหาและข้อมูลใหม่ๆ ที่สดใหม่ ไม่ซ้ำใคร และเป็นประโยชน์ โดยการดัดแปลง ปรับปรุง และบูรณาการข้อมูลและเนื้อหาใหม่ ๆ ลงในแหล่งความรู้และทรัพยากรที่มีอยู่แล้ว
3. ลิขสิทธิ์และใบอนุญาต
สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจกฎหมายที่ควบคุมลิขสิทธิ์และใบอนุญาตและความเกี่ยวข้องกับข้อมูลและเนื้อหาดิจิทัล
4. การเขียนโปรแกรม
เชื่อมโยงกับการจัดระเบียบและการสร้างชุดคำสั่งที่ชัดเจนซึ่งระบบคอมพิวเตอร์สามารถปฏิบัติตาม เพื่อทำงานให้เสร็จสมบูรณ์หรือแก้ไขปัญหา

2.4.4. ความปลอดภัย

ความสามารถด้านดิจิทัลประการที่สี่ ได้แก่ การรักษาความเป็นส่วนตัวของอุปกรณ์ดิจิทัล ข้อมูลส่วนตัว และข้อมูลส่วนบุคคลของตนเอง การปกป้องสุขภาพจิตและสุขภาพกายของตนเอง และการได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องมือดิจิทัลที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางสังคมและความเป็นอยู่ที่ดี การเข้าใจว่าเทคโนโลยีดิจิทัลส่งผลต่อสิ่งแวดล้อมอย่างไร ความสามารถนี้ประกอบด้วยหมวดหมู่ย่อยสี่หมวด ได้แก่

1. การป้องกันอุปกรณ์ ซึ่งหมายถึงการรับรู้ถึงอันตรายและความเสี่ยงในสภาพแวดล้อมดิจิทัล การปกป้องอุปกรณ์และสินทรัพย์ดิจิทัล ตลอดจนการตระหนักถึงขั้นตอนด้านความปลอดภัยและความมั่นคง และการปฏิบัติต่อความเป็นส่วนตัวและความน่าเชื่อถือด้วยการพิจารณาอย่างเหมาะสม
2. การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและความเป็นส่วนตัว
การเชื่อมโยงนี้จะไปที่การปกป้องข้อมูลส่วนตัวและข้อมูลส่วนบุคคลในแวดวงดิจิทัล

ความสามารถในการปกป้องตนเองและผู้อื่นจากอันตราย

ขณะเดียวกันก็ต้องรู้วิธีใช้และแลกเปลี่ยนข้อมูลส่วนบุคคล

รวมไปถึงการตระหนักรู้ว่าการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลโดยบริการดิจิทัลนั้นอยู่ภายใต้ "นโยบายความเป็นส่วนตัว"

3. การปกป้องสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี

สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับความสามารถในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอย่างปลอดภัยและอยู่ห่างจากภัยคุกคามต่อสุขภาพ

กายและสุขภาพจิต

การมีความสามารถในการป้องกันตนเองและผู้อื่นจากภัยคุกคามที่อาจเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมดิจิทัล (เช่น การกลั่นแกล้งทางไซเบอร์)

และความเข้าใจว่าเทคโนโลยีดิจิทัลอาจส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางสังคมและความเป็นอยู่ที่ดีได้อย่างไร

4. การปกป้องสิ่งแวดล้อม สัมพันธ์กับความเข้าใจว่าการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลส่งผลต่อสิ่งแวดล้อมอย่างไร

2.4.5. การแก้ไขปัญหา

ความสามารถด้านดิจิทัลประการที่ห้าและประการสุดท้าย ได้แก่ การรับรู้ถึงปัญหาและความต้องการ ตลอดจนการแก้ไขปัญหาเหล่านั้นในบริบทดิจิทัล การสร้างสรรค์กระบวนการและผลิตภัณฑ์ผ่านการใช้เครื่องมือดิจิทัล และการติดตามความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งประกอบด้วยหมวดหมู่ย่อยสี่หมวดดังนี้

1. การแก้ไขปัญหาทางเทคนิค

สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการรับรู้และแก้ไขปัญหาทางเทคนิคที่เกิดขึ้นเมื่อใช้สภาพแวดล้อมและอุปกรณ์ดิจิทัล

(ตั้งแต่การแก้ไขปัญหาเบื้องต้นไปจนถึงการแก้ปัญหาที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น)

2. การระบุความต้องการและการตอบสนองทางเทคโนโลยี สิ่งนี้รวมถึงการกำหนด ประเมิน เลือก

และใช้เครื่องมือดิจิทัลรวมถึงการแก้ไขทางเทคโนโลยีที่เป็นไปได้ เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและหาทางแก้ไข

การปรับเปลี่ยนและปรับแต่งการตั้งค่าดิจิทัลตามความต้องการส่วนบุคคล (เช่น การเข้าถึง)

3. การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอย่างสร้างสรรค์

สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการสร้างข้อมูลและแนวทางปฏิบัติและผลิตภัณฑ์ที่เป็นนวัตกรรมโดยใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีดิจิทัล

นอกเหนือจากการใช้การประมวลผลทางปัญญาเพื่อทำความเข้าใจและแก้ไขปัญหาในสภาพแวดล้อมดิจิทัล

4. การระบุช่องว่างความสามารถด้านดิจิทัล

สิ่งนี้สอดคล้องกับการตระหนักถึงพื้นที่ที่ต้องปรับปรุงในความต้องการด้านความสามารถดิจิทัลของตนเอง

ความสามารถช่วยเหลือผู้อื่นในการพัฒนาความสามารถดิจิทัล

และการแสวงหาโอกาสในการเติบโตและติดตามความก้าวหน้าในเทคโนโลยีดิจิทัล

เช่นเดียวกับระบบนิเวศอื่น ๆ ในเศรษฐกิจและสังคมของเรา

การท่องเที่ยวได้รับผลกระทบและถูกเปลี่ยนแปลงโดยการดิจิทัล; โซเชียลมีเดีย การชำระเงินออนไลน์

และแพลตฟอร์มต่าง ๆ มีอิทธิพลอย่างมากต่อวิธีที่เราเดินทางและใช้ชีวิต

ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีถูกนำมาใช้ในอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยวเพื่อแก้ปัญหา (เช่น

การขาดแคลนแรงงาน ขยะอาหาร ต้นทุนสูง วิกฤตต่างๆ) อำนวยความสะดวกในกระบวนการ (เช่น

ประสิทธิภาพในการสื่อสาร บริการที่มุ่งเน้นลูกค้าและการทำงานร่วมกัน) และเพื่อยกระดับประสบการณ์ของลูกค้า

(เช่น ผ่านเทคโนโลยีความเป็นจริงเสมือน (Virtual Reality) และความเป็นจริงเสริม (Augmented Reality) ผลิตภัณฑ์

บริการ และการโฆษณาที่มุ่งเป้า) (UNESCO, 2024)

ทั้งหมดนี้มีผลกระทบต่อทั้งผู้บริโภคและผู้จัดหาในลักษณะและมุมมองที่แตกต่างกัน

เทคโนโลยีดิจิทัลทำให้ภาคการท่องเที่ยวสามารถนำแนวปฏิบัติที่ยั่งยืนมาใช้ได้ เช่น

การใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร

การนำโครงการเมืองอัจฉริยะมาใช้เพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

และการส่งเสริมการขนส่งที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เช่น การเช่ารถยนต์ไฟฟ้าและแอปพลิเคชันแชร์รถ (The Digital

Travel Expert, 2024). การทบทวนวรรณกรรมโดย Gutierrez et al. (2023)

สรุปว่าเทคโนโลยีดิจิทัลส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยการเปิดโอกาสใหม่ให้ธุรกิจได้มีปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า

สร้างประสบการณ์ที่เป็นส่วนตัว และปรับปรุงประสิทธิภาพการดำเนินงาน

ผ่านเครื่องมือเช่นความเป็นจริงเสมือนและแพลตฟอร์มที่ขับเคลื่อนด้วย AI

นักท่องเที่ยวสามารถมีส่วนร่วมในประสบการณ์ที่ดื่มด่ำและปรับแต่งได้มากขึ้น ในขณะที่บริษัทต่างๆ

ปรับปรุงบริการเพื่อความพึงพอใจของลูกค้ามากขึ้น นอกจากนี้

ระบบนิเวศดิจิทัลยังขยายการสื่อสารระหว่างธุรกิจการท่องเที่ยวและลูกค้า

ทำให้ข้อมูลเข้าถึงได้ง่ายขึ้นและร่วมสร้างประสบการณ์ที่เพิ่มการมีส่วนร่วมของลูกค้า

การค้นพบที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือบทบาทของความรู้ด้านดิจิทัลในการศึกษาด้านการท่องเที่ยว

โดยที่ผู้เชี่ยวชาญจะได้รับการฝึกอบรมทั้งมิติทางเทคนิคและจริยธรรมของการมีส่วนร่วมทางดิจิทัล

สิ่งนี้ไม่เพียงแต่เตรียมความพร้อมให้พวกเขาปรับตัวเข้ากับเศรษฐกิจดิจิทัลเท่านั้น

แต่ยังส่งเสริมการปฏิบัติที่รับผิดชอบภายในอุตสาหกรรมอีกด้วย นอกจากนี้ ยังสังเกตได้ว่า

แม้ว่าการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัลจะมีความสำคัญ แต่ยังมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นสำหรับการท่องเที่ยวแบบ "ปลอดดิจิทัล"

ซึ่งนักท่องเที่ยวแสวงหาประสบการณ์ที่หลุดพ้นจากเทคโนโลยี

เพื่อสร้างการเชื่อมโยงที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นกับธรรมชาติหรือวัฒนธรรมท้องถิ่น

เมื่อพิจารณาถึงทักษะดิจิทัลในปัจจุบันและช่องว่างที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยวในยุโรป

Carlisle et al. (2023) สรุปว่าทักษะดิจิทัลที่สำคัญ เช่น การตลาดออนไลน์ โซเชียลมีเดีย และความสามารถในการใช้

MS Office ถือเป็นสิ่งสำคัญ ในขณะที่ทักษะขั้นสูง เช่น AI หุ่นยนต์ และความเป็นจริงเสมือน

แม้จะระบุว่ามีค่าน้อยกว่า แต่ก็ยังมีช่องว่างที่ใหญ่ที่สุดระหว่างความต้องการในปัจจุบันและอนาคต

การฝึกอบรมทักษะดิจิทัลมีความจำเป็น แต่พนักงานจำนวนมากยังขาดการฝึกอบรมที่เพียงพอ

โดยส่วนใหญ่ต้องพึ่งพาการเรียนรู้ในระหว่างทำงาน

การเอาชนะช่องว่างทักษะดิจิทัลถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการรักษาความสามารถในการแข่งขันและประสิทธิภาพในอุตสาหกรรม

รายงานข้ามชาติ

INNO4Tourism

ยังเน้นย้ำถึงความจำเป็นที่เพิ่มขึ้นของทักษะดิจิทัลในภาคการท่องเที่ยวและการบริการของ สปป. ลาว และประเทศไทย โดยมีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียร้อยละ 63% และ 74%

ตามลำดับที่ตระหนักถึงความสำคัญของทักษะเหล่านี้ ทักษะดิจิทัลที่สำคัญที่สุดที่ระบุไว้คือความสามารถในการเรียกดู ค้นหา และกรองข้อมูล รองลงมาคือทักษะที่เกี่ยวข้องกับการแบ่งปันเนื้อหาดิจิทัล การจัดการข้อมูล และการทำงานร่วมกันผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล

แม้ว่าผู้เข้าร่วมการสำรวจจำนวนไม่น้อยได้เข้าร่วมโปรแกรมการฝึกอบรมทักษะดิจิทัล — 44.4% ใน สปป. ลาว และ 50.98% ในประเทศไทย — แต่ยังคงมีอุปสรรคสำคัญอยู่ ผู้ให้ข้อมูลใน สปป. ลาว เน้นย้ำถึงปัญหาต่างๆ เช่น

ความรู้ที่จำกัด ข้อจำกัดด้านงบประมาณ และความลังเลใจที่จะลงทุนในเทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการนำมาใช้ ในประเทศไทย โดยเฉพาะเชียงใหม่และภูเก็ต

ให้ความสำคัญอย่างมากกับทักษะการตลาดดิจิทัล การวิเคราะห์ข้อมูล และกลยุทธ์การขายตรง ซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการตัดสินใจและแคมเปญทางการตลาดที่มีประสิทธิภาพ

อุปสรรคทั่วไปที่พบในทั้งสองประเทศ ได้แก่ ปัญหาการเข้าถึง การต่อต้านของพนักงานในการเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ และการฝึกอบรมที่ไม่เพียงพอในด้านความสามารถดิจิทัลขั้นสูงที่นอกเหนือไปจากการใช้โซเชียลมีเดียขั้นพื้นฐาน

หน่วยที่ 2.5 การเป็นผู้ประกอบการ การจัดการ และจรรยาบรรณ

การเป็นผู้ประกอบการ การจัดการ และจรรยาบรรณ (Soft Power)

ทั้งหมดถือเป็นสิ่งสำคัญและเป็นที่ต้องการในตลาดงานปัจจุบัน

ความสามารถในการใช้ประโยชน์จากโอกาสและแนวคิดเพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับผู้อื่นเรียกว่า "การเป็นผู้ประกอบการ"

จรรยาบรรณคือความสามารถด้านพฤติกรรมและมนุษยสัมพันธ์ที่เอื้อต่อการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

ในขณะที่ทักษะการจัดการหมายถึงความสามารถในการเป็นผู้นำทีมหรือดูแลโครงการอย่างมีประสิทธิภาพ (Indeed, 2023; 2024) ส่วนถัดไปจะสำรวจความสามารถตลอดชีวิตทั้งสามนี้อย่างละเอียดมากขึ้น

2.5.1. ทักษะการเป็นผู้ประกอบการ

เนื้อหาด้านล่างเน้นไปที่ทักษะการเป็นผู้ประกอบการที่สำคัญที่สุดตามที่ระบุไว้ในเอกสาร

EntreComp

ของสหภาพยุโรป (McCallum et al., 2018)

1. **การมองหาโอกาส** วิเคราะห์บริบททางสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจเพื่อหาช่องทางในการสร้างคุณค่า; กำหนดความต้องการและอุปสรรคที่ต้องข้ามผ่าน
สร้างการเชื่อมต่อใหม่และนำแง่มุมที่หลากหลายมารวมกันเพื่อสร้างโอกาสในการทำกำไร
2. **ความคิดสร้างสรรค์** พัฒนาแนวคิดและโอกาสในการสร้างคุณค่า เช่น
การตอบคำถามที่ดีขึ้นสำหรับปัญหาปัจจุบันและอนาคต การสำรวจและทดสอบกลยุทธ์ใหม่ๆ
การรวมทรัพยากรและความเชี่ยวชาญเพื่อสร้างผลลัพธ์ที่มีคุณค่า
3. **วิสัยทัศน์** การมองเห็นสถานการณ์ในอนาคตเพื่อช่วยกำหนดทิศทางและการกระทำ
และการสร้างวิสัยทัศน์เพื่อแปลงแนวคิดให้เป็นการกระทำ
4. **การประเมินมูลค่าความคิด** การกำหนดคุณค่าทางสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจของแนวคิด
การตระหนักถึงศักยภาพในการสร้างคุณค่า และการระบุกลยุทธ์ที่เหมาะสมเพื่อเพิ่มศักยภาพนี้ให้สูงสุด
5. **การคิดอย่างมีจริยธรรมและยั่งยืน**
การกระทำอย่างรับผิดชอบโดยการประเมินผลกระทบของแนวคิดที่เพิ่มมูลค่าและกิจกรรมการเป็นผู้ประกอบการ
การต่อชุมชน ตลาด สังคม และสิ่งแวดล้อมที่เป็นเป้าหมาย พิจารณาความยั่งยืนของวัตถุประสงค์ทางสังคม
วัฒนธรรม และเศรษฐกิจในระยะยาวและแนวทางที่เลือก

6. การตระหนักรู้ตนเองและการรับรู้ความสามารถของตนเอง การไตร่ตรองถึงความต้องการ เป้าหมาย
และแรงบันดาลใจในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว การประเมินจุดแข็งและข้อจำกัดของตนเอง
และการมีความมั่นใจในความสามารถของตนเองในการสร้างอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลง
แม้จะเผชิญความไม่แน่นอน อุปสรรค และความล้มเหลวชั่วคราวก็ตาม
7. แรงจูงใจและความอดทน มีความมุ่งมั่นที่จะนำแนวคิดไปปฏิบัติจริงและตอบสนองความต้องการ
อดทนและไม่ยอมแพ้ต่อเป้าหมายระยะยาว ไม่ว่าจะเป็นส่วนตัวหรือส่วนรวม ทนต่อความยากลำบาก
ความตึงเครียด และความล้มเหลว
8. การระดมทรัพยากร การจัดหาและจัดการทักษะและทรัพยากรด้านเทคนิค กฎหมาย การเงิน
และดิจิทัลที่จำเป็นต่อการนำแนวคิดไปปฏิบัติจริง โดยใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด
9. ความรู้ทางการเงินและเศรษฐกิจ การคำนวณต้นทุนของการเปลี่ยนแนวคิดให้เป็นกิจกรรมที่สร้างมูลค่า
การวางแผน การดำเนินการ และการประเมินทางเลือกทางการเงินตลอดเวลา
และการควบคุมดูแลด้านการเงินเพื่อให้แน่ใจว่าความพยายามในการสร้างมูลค่าจะคงอยู่ต่อไป
10. การระดมคน สร้างแรงบันดาลใจและแรงจูงใจแก่ผู้อื่น
การได้รับความช่วยเหลือที่จำเป็นเพื่อบรรลุเป้าหมายที่คุ้มค่า แสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้นำที่แข็งแกร่ง
ทักษะในการโน้มน้าวใจ การสื่อสาร และการเจรจา
11. การริเริ่ม เริ่มกิจกรรมที่สร้างคุณค่า พร้อมรับความท้าทาย ปฏิบัติตัวอย่างอิสระเพื่อบรรลุเป้าหมาย
ปฏิบัติตามข้อผูกพัน และทำงานตามกำหนดเวลาให้เสร็จสิ้น
12. การวางแผนและการจัดการ การกำหนดเป้าหมายระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว ลำดับความสำคัญ
และแผนปฏิบัติการ ปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดคิด
13. การรับมือกับความไม่แน่นอน ความคลุมเครือ และความเสี่ยง
การตัดสินใจแม้ว่าจะมีผลลัพธ์ที่ไม่คาดคิดและผลลัพธ์ที่ไม่ทราบได้ และมีข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์หรือไม่ชัดเจน
การนำวิธีการที่เป็นระเบียบในการทดสอบแนวคิดและต้นแบบมาใช้ในช่วงต้นของกระบวนการสร้างมูลค่าเพื่อ

ลดความน่าจะเป็นที่จะล้มเหลว

การตอบสนองอย่างรวดเร็วและยืดหยุ่นต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

14. การทำงานร่วมกับผู้อื่น ร่วมมือกับผู้อื่นในการสร้างสรรค์แนวคิดและนำไปปฏิบัติ การสร้างเครือข่าย

การแก้ไขข้อพิพาทและการเผชิญหน้ากับการแข่งขันในลักษณะที่สร้างสรรค์

15. การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ การใช้ประโยชน์จากทุกโอกาสในการสร้างคุณค่าเป็นช่วงเวลาแห่งการสอน

การเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น เช่น ที่ปรึกษาและเพื่อนร่วมงาน

การไตร่ตรองถึงความสำเร็จและความล้มเหลวทั้งในระดับส่วนตัวและส่วนรวม

เพื่อเรียนรู้บทเรียนอันมีค่าสำหรับความพยายามในอนาคต

2.5.2. จรณทักษะ (Soft skills)

จรณทักษะ ได้แก่ ทักษคติเชิงพฤติกรรมและเชิงปฏิบัติในด้านการให้บริการลูกค้า ความเท่าเทียมทางเพศ

ความเข้าใจข้ามวัฒนธรรม และการสื่อสารระหว่างบุคคล (NGTA, 2019) การจัดการการเชื่อมต่อระหว่างบุคคล

การทำงานร่วมกันกับผู้อื่น การรักษาทัศนคติเชิงบวก การแสดงความเคารพ การสร้างการติดต่อที่เหมาะสม

และการรับฟังอย่างกระตือรือร้น เป็นตัวอย่างอื่นๆ ของจรณทักษะ เพื่อส่งเสริมกลยุทธ์การท่องเที่ยวแบบครอบคลุม

ทักษะเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นในการรวมทางสังคมที่มากขึ้นในอุตสาหกรรม

ตลอดจนความเข้าใจในความต้องการของกลุ่มที่ถูกละเลย เช่น ชุมชนผู้อยู่อาศัย ชนกลุ่มน้อย และผู้พิการ (Scheyvens

& Biddulph, 2018)

ตัวอย่างจรณทักษะที่สำคัญ ได้แก่ (Indeed, 2024)

1. การสื่อสาร

การที่จะสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น

บุคคลนั้นต้องสามารถรับฟังความคิดเห็นและข้อกังวลของผู้อื่นอย่างตั้งใจ

สามารถให้และรับคำวิจารณ์และข้อเสนอแนะที่สร้างสรรค์

สามารถแก้ไขข้อขัดแย้งได้

มีทักษะการพูดและการเขียนต่อสาธารณะที่ดี

และสามารถพูดจาอย่างเคารพผู้อื่น

โดยต้องแสดงความเห็นอกเห็นใจและเข้าใจผู้อื่นโดยรวม

2. การแก้ไขปัญหา

การแก้ปัญหาย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพอาจต้องใช้ความเชี่ยวชาญในอุตสาหกรรมเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น หรือใช้เวลาในการศึกษาและปรึกษาร่วมกับทีมเพื่อระบุวิธีแก้ปัญหาที่ขยายได้ในระยะยาว นอกจากนี้ ยังต้องใช้ทักษะการคิดวิเคราะห์ การวิเคราะห์ และการตัดสินใจอีกด้วย

3. ความคิดสร้างสรรค์

คนงานที่มีความคิดสร้างสรรค์สามารถคิดหาวิธีใหม่ ๆ ในการทำงานให้เสร็จสมบูรณ์

ปรับปรุงกระบวนการที่มีอยู่

หรือแม้กระทั่งสร้างโอกาสทางธุรกิจที่แปลกใหม่และน่าสนใจ

และมีลักษณะเฉพาะคือมีความอยากรู้อยากเห็น

มีความคิดเปิดกว้าง

กระตือรือร้นที่จะทดลองและเรียนรู้จากผู้อื่น

4. ความสามารถในการปรับตัว

อาชีพและภาคส่วนต่าง ๆ

ๆ

มากมายให้ความสำคัญกับคนงานที่สามารถปรับตัวตามสถานการณ์และวิธีการปฏิบัติงานที่เปลี่ยนแปลงไป

และมีลักษณะที่อดทน ยืดหยุ่น และมองโลกในแง่ดี

5. จรรยาบรรณในการทำงาน

ความสามารถในการทำงานและความรับผิดชอบให้สำเร็จลุล่วงอย่างตรงเวลาและมีคุณภาพสูง

ใส่ใจรายละเอียด และมีความซื่อสัตย์สุจริตและเชื่อถือได้

2.5.3. ทักษะการจัดการ

การสร้างเป้าหมายและจัดระเบียบการทำงานของพนักงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้นจำเป็นต้องใช้ความสามารถและทักษะมากมาย ทักษะการบริหารจัดการที่สำคัญ ได้แก่ (Indeed, 2023)

1. ความเป็นผู้นำ

ความเป็นผู้นำรวมถึงการกระตุ้นให้พนักงานมุ่งความสนใจไปที่การบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์

ทักษะที่สำคัญของผู้บริหาร ได้แก่ การโน้มน้าวใจ การวางแผน การสื่อสาร และทักษะในการเข้ากับผู้อื่น การประสานงานกิจกรรม การจัดตั้งทีม การฝึกอบรมพนักงาน การประเมินพนักงาน และการบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร

ล้วนมีความจำเป็นต่อการจัดการทีมและการทำงานของพนักงานคนอื่น ๆ

2. การวางแผน

การวางแผนนั้นเกี่ยวข้องกับการกำหนดเป้าหมายและกำหนดแนวทางปฏิบัติที่จำเป็นเพื่อบรรลุเป้าหมาย รวมถึงการจัดทำงบประมาณและการสร้างเป้าหมายระยะสั้นในการดำเนินงานและแผนระยะยาวเชิงกลยุทธ์

การวางแผนใช้การวิเคราะห์และการคิดล่วงหน้าเพื่อกำหนดและบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์

การพัฒนาแผนเชิงกลยุทธ์และเชิงยุทธวิธี ตลอดจนการกำหนดงาน กำหนดเส้นตาย ปฏิทิน และคำแนะนำเพื่อบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ภายในข้อจำกัดของทรัพยากรขององค์กร

ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่การวางแผนของผู้จัดการ

3. กลยุทธ์

ผู้บริหารใช้การวางแผนเชิงกลยุทธ์เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์โดยการสร้างกลยุทธ์ที่วางแผนมาอย่างดีและดำเนินการตามกลยุทธ์นั้นไปพร้อมกับเอาชนะปัญหาต่างๆ

การคิดเชิงกลยุทธ์ช่วยให้บรรลุวิสัยทัศน์ระยะยาวขององค์กรได้

นอกจากนี้

ผู้จัดการเชิงกลยุทธ์ยังสามารถระบุจุดที่ไม่มีประสิทธิภาพและหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้

4. การจัดการ

การกำหนดลำดับความสำคัญ การรักษาสภาพแวดล้อมที่เป็นระเบียบ

การสร้างรายการสิ่งที่ต้องทำ การเข้าร่วมประชุมหลาย ๆ ครั้ง กำหนดเวลา ตารางเวลา และโครงการ

การจัดการเวลาและการทำงานหลายอย่างพร้อมกัน ซึ่งเป็นตัวอย่างของความสามารถในการจัดระเบียบ

การมีทักษะในการจัดระเบียบที่ดีทำให้สามารถจัดการกับสถานการณ์ที่ไม่คาดฝันได้ง่ายขึ้น

ติดตามกำหนดเวลา เอกสาร และรายงานต่าง ๆ ได้ทันเวลา ทำงานได้อย่างราบรื่น และรู้สึกเครียดน้อยลง

การมีทักษะในการจัดระเบียบส่งเสริมสมดุลระหว่างการทำงานและชีวิตที่ดี

และช่วยป้องกันความเข้าใจผิดและการผิดวันประกันพ่วง

5. การสื่อสาร ผู้บริหารต้องสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน และพนักงานได้
- ทักษะการสื่อสารที่แข็งแกร่งรับประกันว่าข้อมูลที่ถูกต้องจะถูกแบ่งปันและทุกคนจะตระหนักถึงความรับผิดชอบของตน

ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ทักษะการสื่อสารและการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ดีมีความจำเป็นต่อการให้บริการดูแลลูกค้าอย่างเหนือชั้นเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าโดยพิจารณาจากความชอบทางวัฒนธรรม ข้อจำกัดด้านอาหาร และข้อกำหนดด้านอาหาร รวมถึงบริการที่เข้าถึงได้สำหรับทุกวัยและทุกความต้องการ (Kiryakova-Dineva et al., 2019)

ทักษะการจัดการยังมีความจำเป็นในด้านการท่องเที่ยวและบริการ เพราะทักษะดังกล่าวช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่แข็งแกร่งซึ่งมีความสำคัญต่อการรักษาคุณภาพการบริการ ทักษะเหล่านี้มีความสำคัญในทุกขั้นตอนของกระบวนการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นการส่งเสริมการขาย การขาย และการให้บริการ และช่วยให้บริษัทบรรลุเป้าหมายที่ยั่งยืนในการบริการลูกค้าและการต้อนรับ (Kiryakova-Dineva et al., 2019) ในทางกลับกัน

การประกอบการที่มีความรับผิดชอบสามารถสนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืนได้โดยการรักษาประชากรในพื้นที่

ขยายการท่องเที่ยวในชนบทและทำให้กิจกรรมการท่องเที่ยวมีความหลากหลาย

เสริมสร้างวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ท้องถิ่น

และลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากรูทกิจการท่องเที่ยวในชนบทขนาดเล็ก (Lordkipanidze et al., 2005)

รายงานข้ามชาติ INNO4Tourism ยังได้กล่าวถึงสาขาใหม่ของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ ใน สปป. ลาว และภาคการท่องเที่ยวและบริการของประเทศไทยด้วย ใน สปป.ลาว การประกอบการกำลังค่อย ๆ

ถูกนำเข้ามาผนวกเข้ากับการศึกษาในโรงเรียนเอกชนและวิทยาลัยของรัฐ

โดยผู้ให้ข้อมูลเน้นย้ำถึงความสำคัญของทักษะทางสังคมสำหรับแรงงาน

ในประเทศไทย

การพัฒนาทักษะทางธุรกิจและการจัดการถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการปรับปรุงอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

โดยเฉพาะในภูมิภาค

เช่น เชียงใหม่ และภูเก็ต

การส่งเสริมจิตวิญญาณผู้ประกอบการและแนวทางการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนวัตกรรมและการแข่งขัน

ผลการสำรวจยังระบุว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียใน สปป.ลาว ให้ความสำคัญกับทักษะต่างๆ เช่น ความคิดสร้างสรรค์

การรับรู้โอกาส

และการวางแผน

ในขณะที่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในประเทศไทย

ให้ความสำคัญกับการบริการลูกค้าและทักษะการวิเคราะห์

โดยการวางแผนและการจัดการมีความสำคัญในทั้งสองประเทศอย่างไรก็ตาม

ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนมากรู้สึกว่าการมีทักษะเหล่านี้เพียงพอ

แม้ว่าจะเชื่อว่ามีโอกาสในการได้รับการฝึกอบรมที่เพียงพอก็ตาม

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียส่วนใหญ่ในทั้งสองประเทศเห็นด้วยว่าควรสอนทักษะการเป็นผู้ประกอบการและการจัดการในระดับ

มหาวิทยาลัยเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับอาชีพที่มีประสิทธิภาพ

อย่างไรก็ตาม

พวกเขายังระบุถึงอุปสรรคหลายประการต่อการเรียนรู้ทักษะ ได้แก่ ต้นทุนที่สูง โปรแกรมการฝึกอบรมที่ไม่เพียงพอ

การขาดการตระหนักถึงความสำคัญของทักษะเหล่านี้ และแรงจูงใจที่จำกัดจากผู้บริหารระดับสูง

บทสรุป

โดยสรุป

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นแนวทางที่จำเป็นซึ่งสร้างสมดุลระหว่างการเติบโตทางเศรษฐกิจ

และความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม

โดยการตระหนักถึงการมีส่วนร่วมที่สำคัญของ

การท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจโลก

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถทำงานเพื่อลดผลกระทบอันไม่พึงประสงค์

ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจำนวนมาก

เช่น

การเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมและการย้ายถิ่นของชุมชน

การเน้นการท่องเที่ยวเชิงชุมชนและการปฏิบัติอย่างยั่งยืนเปิดโอกาสให้เกิดการเสริมพลังให้กับชุมชนท้องถิ่นและการอนุรักษ์วัฒนธรรม

นอกจากนี้

การบูรณาการทักษะดิจิทัลและความสามารถทางการเป็นผู้ประกอบการเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการปรับตัวให้เข้ากับภูมิทัศน์การท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไป

ในขณะที่อุตสาหกรรมยังคงเติบโตต่อไป

การสร้างความรู้ความตระหนักรู้และการดำเนินการตามกลยุทธ์นวัตกรรมจะเป็นสิ่งสำคัญในการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

ท้ายที่สุดแล้ว

การมุ่งมั่นสู่ความยั่งยืนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไม่เพียงแต่เพิ่มประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ยังรับประกันความเป็นอยู่ที่ดีของชุมชนท้องถิ่นและระบบนิเวศสำหรับคนรุ่นต่อไปด้วย

กิจกรรมอย่างมีส่วนร่วม

กิจกรรม 1

ชื่อกิจกรรม	การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กับ การท่องเที่ยวแบบเดิม
เวลา	20-30 นาที
วิธีการ	● แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม หรือมากกว่า (ตามจำนวนผู้เรียน) ● จัดเตรียมกระดานฟลิปชาร์ตและปากกาเคมี หรือปากกาและกระดาษให้พวกเขา ● กระตุ้นให้พวกเขาคิดและเขียนความแตกต่างระหว่างการท่องเที่ยวแบบเดิมและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (เช่น ประเด็นสำคัญ 5 ประการที่อธิบายความแตกต่างแต่ละอย่าง) ● ให้แต่ละกลุ่มเขียนข้อดีและข้อเสียของทั้งสองสิ่งลงไป ● นำเสนอและอภิปรายผล

กิจกรรม 2

ชื่อกิจกรรม	กรณีศึกษา
-------------	-----------

เวลา	20-30 นาที
วิธีการ	● แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม หรือมากกว่า (ตามจำนวนผู้เรียน) ● ให้กรณีศึกษาของ ชาเตจาร์ติม (Chã de Jardim) (หน่วยที่ 2.2) แก่ผู้เรียน ● กระตุ้นให้พวกเขาตอบคำถามต่อไปนี้ - ประเภทการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนใดบ้างที่แพร่หลายในกรณีนี้ - พวกเขาอาจพบกับความยากลำบากอะไรบ้างและพวกเขาจะแก้ไขปัญหาเหล่านั้นได้อย่างไร - มีโครงการที่คล้ายกันในประเทศของคุณหรือไม่ - หากเป็นเช่นนั้น การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนประเภทใดที่ใกล้เคียงกับโครงการเหล่านั้นมากที่สุด พวกเขาดำเนินการอย่างไร พวกเขาเผชิญกับปัญหาอะไรบ้าง - หากไม่เป็นเช่นนั้น คุณจะทำแบบโครงการที่คล้ายคลึงกันในบริบทท้องถิ่นของคุณได้อย่างไร คุณต้องพิจารณาอะไรบ้าง อาจต้องเผชิญปัญหาใดบ้าง และจะเอาชนะปัญหาเหล่านั้นได้อย่างไร

กิจกรรม 3

ชื่อกิจกรรม	การประเมินตนเองด้านทักษะดิจิทัล
เวลา	20-30 นาที
วิธีการ	● ให้ผู้เรียนเข้าไปที่ https://europa.eu/europass/digitalskills/screen/home และทำแบบทดสอบทักษะดิจิทัลปัจจุบันของตนเองเป็นรายบุคคล ● หากพวกเขาารู้สึกสบายใจ ผู้เข้าร่วมบางคนก็สามารถหารือเกี่ยวกับผลลัพธ์ของตน และแบ่งปันวิธีปรับปรุงทักษะของตน

แบบประเมินแบบย่อ

1. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมุ่งเน้นที่จะลดผลกระทบด้านลบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนท้องถิ่นให้เหลือน้อยที่สุดพร้อมส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจ

ก. ถูก

ข. ผิด

2. ข้อใดต่อไปนี้เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ก. การท่องเที่ยวจำนวนมาก

ข. การท่องเที่ยวเชิงชุมชน

ค. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ง. การท่องเที่ยวเชิงนันทนาการ

3. แนวปฏิบัติต่อไปนี้ข้อใดที่มักเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ก. ส่งเสริมการใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียว

ข. การส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น

ค. สถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมที่แออัด

ง. การละเลยการจัดการขยะ

4. ทักษะดิจิทัลกำลังมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นในภาคการท่องเที่ยวสำหรับการจัดการความสัมพันธ์กับลูกค้าและปรับปรุงการให้บริการ

ก. ถูก

ข. ผิด

5. ทักษะใดต่อไปนี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเป็นผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ก. ทักษะการบัญชีขั้นพื้นฐาน

ข. ความสามารถทางภาษาต่างประเทศ

ค. ความคิดสร้างสรรค์และการแก้ไขปัญหา

ง. ถูกทุกข้อ

แหล่งข้อมูลเพิ่มเติม

[Sustainable Tourism Concepts](#)

[The Tourism Sector Skills Toolkit](#)

[DigComp – The Digital Competence Framework for Citizens](#)

[Green and digital skills for hospitality and tourism: From industry trends to competencies within TVET](#)

[EntreComp - The Entrepreneurship Competence Framework](#)

อ้างอิง

Abreu, L. A. D., Walkowski, M. D. C., Perinotto, A. R. C., & Fonseca, J. F. D. (2024). Community-Based Tourism and Best Practices with the Sustainable Development Goals. *Administrative Sciences*, 14(2), 36.

Barten, M. (2024). Sustainable Tourism Guide: What is, Why Important, Examples and More. *Revfine*. Retrieved from <https://www.revfine.com/sustainable-tourism/>. Accessed on 26/09/2024.

Bremner, C. (2020). *Accelerating travel innovation after coronavirus*. Euromonitor International.

Carlisle, S., Ivanov, S., & Dijkmans, C. (2023). The digital skills divide: evidence from the European tourism industry. *Journal of tourism futures*, 9(2), 240-266.

Carlisle, S., Ivanov, S., Dijkmans, C., & Marco-Lajara, B. M. L. (2022). Environmental skills gaps in tourism and hospitality organisations: Evidence from Europe. *Tourism: An International Interdisciplinary Journal*, 70(3), 411-431.

Chan, J. K. L. (2023). Sustainable rural tourism practices from the local tourism stakeholders' perspectives. *Global Business & Finance Review*, 28(3), 136.

- Dhir, A., Talwar, S., Kaur, P., & Malibari, A. (2020). Food waste in hospitality and food services: A systematic literature review and framework development approach. *Journal of Cleaner Production*, 270, Article 122861.
- Dumbrăveanu, D. (2004). Principles and practice of sustainable tourism planning. MTCTANT, Bucuresti, Romania Pitoreasca.
- European Commission: Directorate-General for Education, Youth, Sport and Culture. (2019). *Key competences for lifelong learning*. Publications Office. Retrieved from <https://data.europa.eu/doi/10.2766/569540>. Accessed on 10/10/2024.
- GSTC (n.d.). What is Sustainable Tourism?. Retrieved from <https://www.gstcouncil.org/what-is-sustainable-tourism/>. Accessed on 26/09/2024.
- Gutiérrez, I., Ferreira, J. J., & Fernandes, P. O. (2023). Digital transformation and the new combinations in tourism: A systematic literature review. *Tourism and Hospitality Research*, 14673584231198414.
- Hall, C.M., Le-Klähn, D.T., & Ram, Y. (2017). *Tourism, public transport and sustainable mobility*. Channel View Publications.
- Heesup, H., Jin-Soo, L., Trang, H.L., Kim, W. (2018) Water conservation and waste reduction management for increasing guest loyalty and green hotel practices. *Int. J. Hos. Manag.*, 75, 58–66.
- Indeed (2023). Management skills: definitions and examples. Available online at <https://uk.indeed.com/career-advice/career-development/management-skills>. Accessed on 11/10/2024.
- Indeed (2024). What Are Soft Skills? (With Examples and Resume Tips). Available online at <https://www.indeed.com/career-advice/resumes-cover-letters/soft-skills>. Accessed on 11/10/2024.
- Ivanov, S. and Ivanova, M. and Iankova, K. (2014). Sustainable Tourism Practices of Accommodation Establishments in Bulgaria: An Exploratory Study. *Tourismos*, 9(2), 175-206.
- Juganaru, I. D., Juganaru, M., & Anghel, A. (2008). Sustainable tourism types. *Annals of University of Craiova-Economic Sciences Series*, 2(36), 797-804.
- Kiryakova-Dineva, T., Kyurova, V., & Chankova, Y. (2019). Soft skills for sustainable development in tourism: the Bulgarian experience. *European Journal of Sustainable Development*, 8(2), 57-57.

- Lordkipanidze, M., Brezet, H., & Backman, M. (2005). The entrepreneurship factor in sustainable tourism development. *Journal of cleaner production*, 13(8), 787-798.
- McCallum E., Weicht R., McMullan L., Price A. (2018). EntreComp into Action: get inspired, make it happen (M. Bacigalupo & W. O’Keeffe Eds.), EUR 29105 EN, Publications Office of the European Union, Luxembourg, 2018. ISBN 978-92-79-79360-8, doi:10.2760/574864, JRC109128
- Nascimento, F. G. D. (2020). Turismo de base comunitária como alternativa para o desenvolvimento rural: a experiência da comunidade de Chã de Jardim, Areia-PB. Retrieved from <https://www.ccta.ufpb.br/editoraccta/contents/titulos/hotelaria/turismo-de-base-comunitaria-como-alternativa-para-o-desenvolvimento-rural-a-experiencia-da-comunidade-de-cha-de-jardim-areia-pb/livro-turismo-comunitario.pdf>. Accessed on 02/10/2024.
- Next Tourism Generation Alliance (NTG) (2019). Desk Research Summary on the future of digital, green and social skills in tourism. Retrieved from <https://nexttourismgeneration.eu/wp-content/uploads/2020/07/Desk-research-report-NTG.pdf>. Accessed on 08/10/2024.
- Petrosillo, I., Zurlini, G., Grato, E., & Zaccarelli, N. (2006). Indicating fragility of socio-ecological tourism-based systems. *Ecological Indicators*, 6(1), 104-113.
- Pham Phu, S.T., Hoang, M.G., Fujiwara, T. (2018). Analysing solid waste management practice for the hotel industry. *Global Journal of Environmental Science and Management*, 4, 19-30.
- Radwan, H. R., Jones, E., & Minoli, D. (2010). Managing solid waste in small hotels. *Journal of sustainable tourism*, 18(2), 175-190.
- Scheyvens, R., & Biddulph, R. (2018). Inclusive tourism development. *Tourism Geographies*, 20(4), 589-609.
- Sharma, P. (2023). Sustainable Tourism Practices. *Enter Climate*. Retrieved from <https://enterclimate.com/blog/sustainable-tourism-practices/>. Accessed on 26/09/2024.
- Streimikiene, D., Svagzdiene, B., Jasinskas, E., & Simanavicius, A. (2021). Sustainable tourism development and competitiveness: The systematic literature review. *Sustainable development*, 29(1), 259-271.

- The Digital Travel Expert (2024). 10 Digital Transformation Tips For Great Sustainable Tourism. Accessed online at <https://digitaltravelexpert.com/digital-transformation-sustainable-tourism/> on 09/10/2024.
- Torres-Delgado, A., & Saarinen, J. (2017). Using indicators to assess sustainable tourism development: A review. *New research paradigms in tourism geography*, 31-47.
- UNESCO (2024). *Green and digital skills for hospitality and tourism: From industry trends to competencies within TVET*. Retrieved from https://unesdoc.unesco.org/in/documentViewer.xhtml?v=2.1.196&id=p::usmarcdef_0000391115&file=/in/rest/annotationSVC/DownloadWatermarkedAttachment/attach_import_07a50bf1-3cdc-4bfc-99b5-dfcd53dc05e5%3F_%3D391115eng.pdf&locale=en&multi=true&ark=/ark:/48223/pf0000391115/PDF/391115eng.pdf#Expert%20report%20v4.indd%3A.151714%3A494. Accessed on 10/10/2024.
- UNTWO (2024). Sustainable Development. Retrieved from <https://www.unwto.org/sustainable-development>. Accessed on 26/09/2024.
- UNWTO. 2017. *Tourism and the Sustainable Development Goals: Journey to 2030*. Madrid: UNWTO.
- Upskill (n.d.). Sustainable Tourism Guidelines. Retrieved from <https://upskill.study/sustainable-tourism>. Accessed on 26/09/2024.
- Vuorikari, R., Kluzer, S. and Punie, Y. (2022). *DigComp 2.2: The Digital Competence Framework for Citizens*, EUR 31006 EN, Publications Office of the European Union, Luxembourg, ISBN 978-92-76-48882-8, doi:10.2760/115376, JRC128415.
- Whitelaw, P.A., King, B.E., & Tolkach, D. (2014). Protected areas, conservation and tourism – Financing the sustainable dream. *Journal of Sustainable Tourism*, 22(4), 584-603.
- Yang, Y., Wani, G. A., Nagaraj, V., Haseeb, M., Sultan, S., Hossain, M. E., Shah, S. M. R. (2023). Progress in sustainable tourism research: an analysis of the comprehensive literature and future research directions. *Sustainability*, 15(3), 2755.

บทที่ 3 แนวทางและขั้นตอนสำคัญ ในการพัฒนาหลักสูตร

บทนำ

การพัฒนาหลักสูตรครอบคลุมถึง "กระบวนการออกแบบหลักสูตรระดับชาติ ระดับท้องถิ่น หรือระดับโรงเรียน เพื่อผลิตหลักสูตรที่มีคุณภาพกระบวนการนี้ควรมีการวางแผนและเป็นระบบ

ควรให้ความสำคัญกับความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและยังต้องให้ความสำคัญกับความยั่งยืนและผลกระทบในระยะยาวด้วย" (IBE-UNESCO, Glossary of Curriculum Terminology, 2013). ในบทนี้

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรถูกนำเสนอเป็นวัฏจักรซึ่งแต่ละขั้นตอนเชื่อมโยงและพึ่งพากันอย่างเป็นระบบ

และมีตรรกะ การปฏิบัติตามโมเดลดังกล่าวมีความสำคัญ

เนื่องจากช่วยให้เกิดความสอดคล้องและสอดคล้องกันในทุกขั้นตอนของกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

และทำให้สามารถใช้แนวทางที่มีโครงสร้างชัดเจนในการบรรลุเป้าหมายทางการศึกษาได้

การดำเนินการอย่างเป็นระบบและมีเหตุผลนี้ส่งเสริมความสอดคล้อง ความยืดหยุ่น และการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ทำให้มั่นใจได้ว่าหลักสูตรตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในขณะเดียวกันก็ยังตอบสนองต่อความต้องการของตลาดที่เปลี่ยนแปลงไปและบริบททางการศึกษา

ผลการเรียนรู้หลัก

- ความรู้เกี่ยวกับขั้นตอนสำคัญในการพัฒนาหลักสูตร

ผู้เรียนจะได้รับความรู้และทักษะเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาหลักสูตรและขั้นตอนสำคัญที่จำเป็นในการพัฒนา

กรอบหลักสูตรที่ประสบความสำเร็จ

- **ความเข้าใจเกี่ยวกับการปรับเปลี่ยนหลักสูตร**

ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจวิธีการพัฒนาและปรับเปลี่ยนกรอบหลักสูตรให้เหมาะสมกับบริบททางการศึกษาและความต้องการในการเรียนรู้ที่หลากหลาย

แนวทางสำหรับผู้สอน

- **ส่งเสริมการอภิปรายอย่างกระตือรือร้น**

ดึงดูดผู้เรียนให้มีส่วนร่วมในการอภิปรายเกี่ยวกับหลักการและขั้นตอนสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรโดยใช้ตัวอย่างและกรณีศึกษาจากชีวิตจริง

- **บูรณาการกิจกรรมเชิงปฏิบัติ**

ใช้กิจกรรมกลุ่มหรือการแสดงบทบาทสมมติเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการพัฒนาโครงสร้างหลักสูตรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

- **เน้นการประยุกต์ใช้จริง** เน้นการประยุกต์ใช้แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรในหลากหลายบริบททางการศึกษา สังคมวัฒนธรรม และลักษณะเฉพาะของภาคการท่องเที่ยวในประเทศไทยและภูมิภาคต่างๆ

- **ใช้สื่อมัลติมีเดีย** ผสมผสานเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อนำเสนอแนวคิดหลักที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร

แนวคิดหลัก

บทนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอภาพรวมที่ครอบคลุมขององค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและการนำหลักสูตรไปใช้ในมุมมองที่กว้างขึ้น

นอกจากนี้ยังนำเสนอกรอบแนวคิดและแนวทางปฏิบัติสำหรับการพัฒนาและสร้างหลักสูตรใหม่สำหรับหลักสูตรวิชาชีพหรือโปรแกรมการศึกษาระดับอุดมศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสำหรับสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยและลาว โดยคำนึงถึงความต้องการที่เกิดขึ้นจากรายงานระดับชาติและข้ามชาติที่ผลิตขึ้นภายในโครงการ

แต่ละหน่วยสาระจะนำเสนอภาพรวมโดยละเอียดขององค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและการนำหลักสูตร
รไปใช้ ทำให้ผู้เรียนสามารถสร้างประสบการณ์การศึกษาที่มีความหมายและมีผลกระทบ รวมถึง

- บทนำเกี่ยวกับแนวคิดหลักและขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร
- แนวทางปฏิบัติที่ระบุถึงแนวปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพสำหรับการออกแบบและพัฒนาหลักสูตร
- เครื่องมือ เช่น แม่แบบ ตาราง และคำแนะนำที่จะนำไปใช้และปรับใช้ในแนวปฏิบัติประจำวัน

หน่วยที่ 3.1 คำนิยามของคำว่า "หลักสูตร"

การขาดความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับคำว่า

"หลักสูตร"

อาจนำไปสู่ความสับสนระหว่างกิจกรรมการออกแบบหลักสูตรร่วมกันในหมู่เจ้าหน้าที่

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ผู้เชี่ยวชาญจากบริบททางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมทางสังคมที่แตกต่างกัน

เมื่อนักการศึกษามารวมตัวกันเพื่อพัฒนาหลักสูตร

การตีความที่แตกต่างกันอาจขัดขวางการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและการสร้างฉันทามติ นอกจากนี้ คำว่า

"การออกแบบหลักสูตร" และ "การพัฒนาหลักสูตร" มักถูกใช้สลับกัน แต่มีความหมายที่แตกต่างกัน

การออกแบบหลักสูตรมุ่งเน้นไปที่การวางแผนและโครงสร้างของหลักสูตร ในขณะที่

การพัฒนาหลักสูตรครอบคลุมกระบวนการออกแบบหลักสูตรระดับชาติ ท้องถิ่น หรือโรงเรียน

เพื่อผลิตหลักสูตรที่มีคุณภาพ กระบวนการนี้ควรได้รับการวางแผนและเป็นระบบ

ควรมอบคุณค่าให้กับการรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

และยังต้องคำนึงถึงความยั่งยืนและผลกระทบระยะยาว (IBE-UNESCO, Glossary of Curriculum

Terminology, 2013) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บทนี้แสดงกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

เป็นวัฏจักรที่มีขั้นตอนเชื่อมโยงกันและพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันในลักษณะระบบและตรรกะ

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรควรมีส่วนร่วมจากมุมมองที่หลากหลาย

รวมถึงการร่วมมือและปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้เรียนผ่านแนวทางการมีส่วนร่วม

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

ผ่านการปรึกษาหารือและการมีส่วนร่วมอย่างจริงจัง

นอกจากนี้

หลักสูตรยังได้รับอิทธิพลอย่างมากจากปัจจัยภายนอกต่าง ๆ เช่น สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ

และสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

ปัจจัยเหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งในการพิจารณาความต้องการและลักษณะเฉพาะในการเรียนรู้ของผู้เรียนภายในชุมชนและกรอบสังคมของตนเอง

กรอบหลักสูตรอาจมีความหมายแตกต่างกันไปในแต่ละบริบทระดับชาติและระดับภูมิภาค

สิ่งสำคัญคือต้องอธิบายเหตุผลในการนำแนวทางกรอบมาใช้ในการออกแบบและพัฒนาหลักสูตรอย่างรอบคอบ

รวมทั้งอธิบายวัตถุประสงค์และหน้าที่ต่างๆ

ของหลักสูตรภายในบริบทของประเทศ

ดังนั้น

ในการวางแผนและพัฒนาหลักสูตรใหม่

จึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักการศึกษาที่จะตระหนักถึงมิติเหล่านี้

การทำความเข้าใจบริบทท้องถิ่นและภูมิหลังที่หลากหลายของผู้เรียนจะช่วยสร้างหลักสูตรที่มีความเกี่ยวข้องและมีประ

สิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งตอบสนองความต้องการของผู้เรียนทุกคน

หน่วยที่ 3.2 กระบวนการพัฒนาหลักสูตร

ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว

การมองกระบวนการพัฒนาหลักสูตรเป็นวงจรเน้นย้ำว่าหลักสูตรไม่ควรหยุดนิ่ง

นั่นหมายความว่า การพัฒนาหลักสูตรไม่ใช่ภารกิจครั้งเดียว

แต่ควรเป็นการเดินทางอย่างต่อเนื่องและเป็นกระบวนการวนรอบที่พัฒนาและมีคุณค่ามากขึ้นเรื่อยๆ ตามกาลเวลา

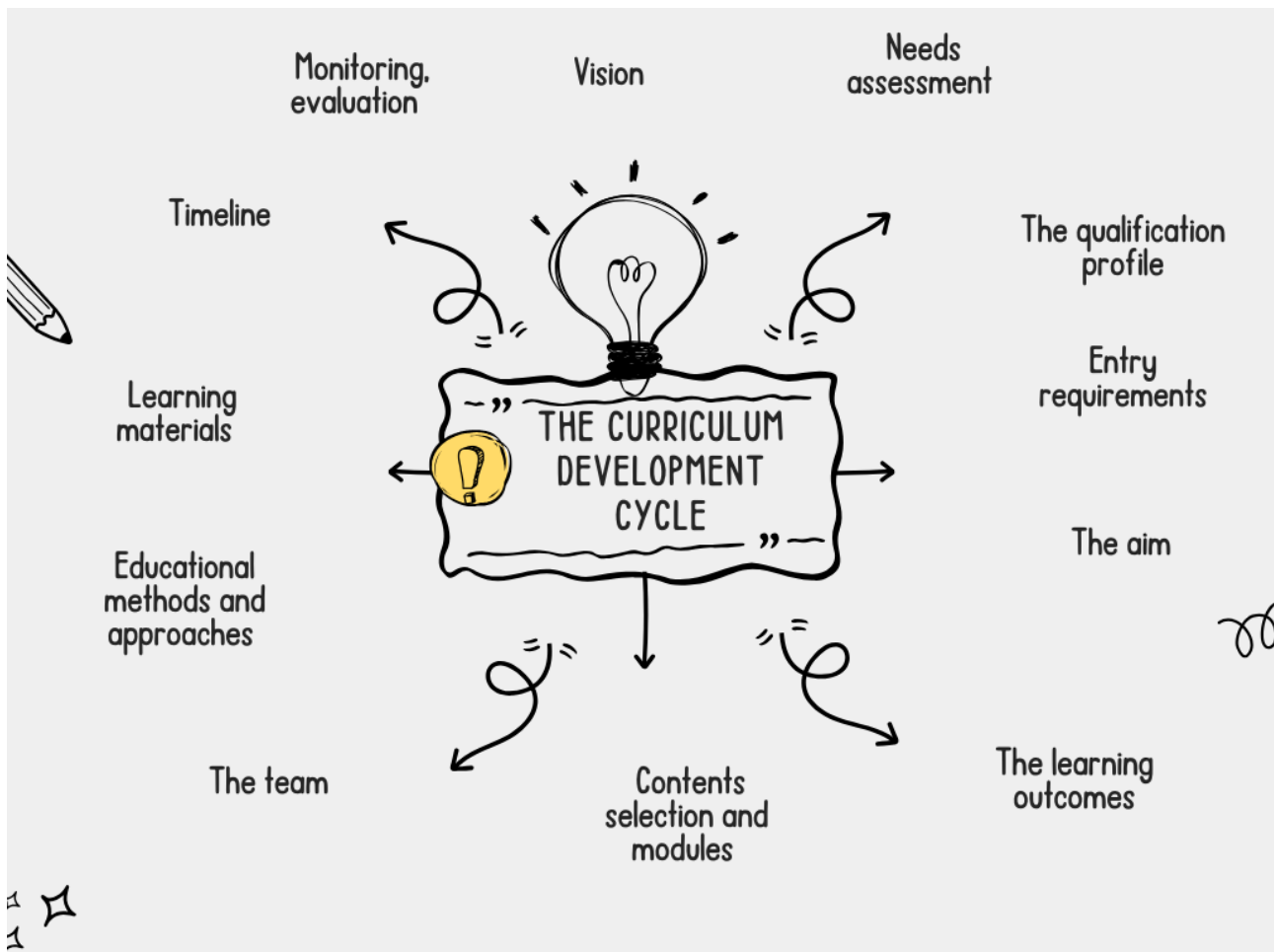
วงจรการพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญที่ควรดำเนินการตามลำดับอย่างเป็นระบบและมีเหตุผล

แต่ละขั้นตอนสร้างฐานบนขั้นตอนก่อนหน้า

ทำให้การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ก่อนกำหนดผลลัพธ์และเนื้อหาของผู้เรียนเป็นเรื่องไร้เหตุผล ในทำนองเดียวกัน
เนื้อหาไม่สามารถกำหนดได้จนกว่าผลลัพธ์ของผู้เรียนจะถูกระบุอย่างชัดเจน

ขั้นตอนสำคัญในการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่

1. วิสัยทัศน์
2. การประเมินความต้องการและการวิเคราะห์
3. โปรไฟล์คุณสมบัติของผู้เรียนในสาขาการท่องเที่ยวย่างยั่งยืน
4. ข้อกำหนดเบื้องต้น
5. วัตถุประสงค์
6. ผลการเรียนรู้
7. การเลือกเนื้อหาและการออกแบบโมดูลการเรียนรู้
8. ทีมงานทางการศึกษา
9. วิธีการและแนวทางการศึกษา
10. สื่อการเรียนรู้และแหล่งข้อมูล
11. กำหนดเวลา
12. การติดตามและประเมินผล

การพัฒนาหลักสูตรแต่ละรอบจะอาศัยประสบการณ์และข้อมูลเชิงลึกจากรอบก่อนหน้า

ทำให้หลักสูตรสามารถพัฒนาได้ตามความต้องการของตลาดที่เกิดขึ้นใหม่ ความสำคัญทางการศึกษาใหม่ และ/หรือ การเปลี่ยนแปลงนโยบาย วิธีการแบบวนซ้ำนี้ช่วยให้มั่นใจได้ว่าหลักสูตรยังคงมีความเกี่ยวข้อง มีประสิทธิภาพ และยั่งยืนในระยะยาว

หลักสูตรใหม่ควรสร้างขึ้นจากประสบการณ์การพัฒนาหลักสูตรที่ประสบความสำเร็จและบทเรียนที่ได้เรียนรู้จากอดีต

หน่วยที่ 3.3 วิสัยทัศน์ของหลักสูตร

วิสัยทัศน์ของหลักสูตร คือ is “คำกล่าวสำคัญยิ่งยวด” ครอบคลุม

และให้แนวทางและแรงบันดาลใจแก่ผู้ใช้งานหลักสูตรและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการศึกษาทุกคน

วิสัยทัศน์หลักสูตรควรส่งเสริมความสามัคคีในเป้าหมายและความรู้สึกของทิศทางระยะยาวในหมู่ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบ

เป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่วิสัยทัศน์หลักสูตรจะต้องได้รับการพัฒนาเป็นขั้นตอนแรกในกระบวนการพัฒนากรอบหลักสูตร

วิสัยทัศน์ของหลักสูตรควร

- อิงหลักวิชาการและมีความเกี่ยวข้อง โดยอาศัยการวิเคราะห์ความต้องการการเรียนรู้ แนวโน้มของตลาด และงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์อย่างรอบคอบและครอบคลุม
- สร้างแรงบันดาลใจและความหวัง หลักสูตรควรฝังรากแก้วด้วยค่านิยมที่ “สังคมโดยรวมยึดถือ นำมาตีความ และแสดงออกในบริบททางการศึกษา”² (UNESCO 2023) ซึ่งเป็นรากฐานในการสร้างหลักสูตร วิสัยทัศน์ของหลักสูตรควรสอดคล้องกับค่านิยมและหลักการด้านความยั่งยืน โดยอ้างอิงถึงด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ และสังคมวัฒนธรรมของการพัฒนาการท่องเที่ยว วาระการพัฒนาที่ยั่งยืน 2030 รวมถึงนโยบายและความสำคัญระดับชาติเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและ/หรือการพัฒนาอย่างยั่งยืน
- แสดงออกอย่างกระชับและชัดเจน เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านและผู้เรียน
- และที่สำคัญที่สุด เป็นผลมาจากกระบวนการหารืออย่างกว้างขวาง กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ผู้เรียน และชุมชนการศึกษา เพื่อให้เกิดการแบ่งปันและเสริมสร้างความเป็นเจ้าของ

หน่วยที่ 3.4 การประเมินความต้องการ

การประเมินความต้องการเป็นขั้นตอนแรกในการพัฒนาหลักสูตร

(Jordan,

1997)

และเป็นขั้นตอนสำคัญที่เป็นรากฐานของกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

การดำเนินการประเมินความต้องการอย่างละเอียดถี่ถ้วนมีความสำคัญต่อการระบอบองค์ประกอบพื้นฐานทั้งหมดที่มีอิทธิ

¹ UNESCO (2023), Prototype of a national curriculum framework, pag. 13

² UNESCO (2023), Prototype of a national curriculum framework, หน้า 15

พลต่อประสิทธิภาพและความเกี่ยวข้องของหลักสูตร

การประเมินความต้องการมีความสำคัญในการทำให้มั่นใจว่าหลักสูตรยังคงตอบสนองต่อความต้องการที่เปลี่ยนแปลงของตลาดแรงงานและความต้องการใหม่ของผู้เรียนและสังคม

การทำความเข้าใจความต้องการและลักษณะของผู้เรียน เน้นย้ำถึงจุดแข็งและจุดอ่อนที่มีอยู่ของกลุ่มเป้าหมาย รวมถึงปัจจัยทางบริบทที่ส่งผลต่อการศึกษาและการพัฒนาอาชีพของพวกเขา โดยการรับรู้ถึงภูมิหลัง ความต้องการในการเรียนรู้ และความท้าทายของผู้เรียน ผู้พัฒนารายวิชาสามารถสร้างประสบการณ์การศึกษาที่ปรับแต่งได้มากขึ้น

การระบุความต้องการใหม่ๆ ในภาคการท่องเที่ยงและการบริการ เปิดเผยถึงแนวโน้มและโอกาสทางอาชีพใหม่ ๆ ที่สำคัญต่อการปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับตลาดแรงงานที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ด้วยการตอบสนองต่อความต้องการใหม่ ๆ เหล่านี้ ผู้พัฒนาหลักสูตรสามารถมั่นใจได้ว่าผู้เรียนมีความพร้อมสำหรับความต้องการในปัจจุบันและอนาคตของอุตสาหกรรม

การระบุช่องว่าง เป็นสิ่งสำคัญในการระบุความแตกต่างระหว่างสถานะปัจจุบันของหลักสูตรและสถานะที่ต้องการ ซึ่งรวมถึงการประเมินช่องว่างระหว่างความรู้เชิงทฤษฎีและการประยุกต์ใช้จริง รวมถึงการประเมินว่ามาตรฐาน วัตถุประสงค์ และแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดที่มีอยู่สอดคล้องกับความคาดหวังทางการศึกษาในปัจจุบันหรือไม่

กลยุทธ์การปรึกษาหารือจะอธิบายถึงกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่จำเป็นต้องได้รับการปรึกษาหารือในระหว่างกระบวนการ เหตุผลที่ความคิดเห็นของแต่ละกลุ่มมีความสำคัญ และวิธีการที่ควรใช้ในการปรึกษาหารือ (UNESCO, 2017) เทคนิคต่าง ๆ สามารถนำมาใช้เพื่อรวบรวมข้อมูลเชิงลึกได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึง

- การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล (ผ่านการสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่ม การประชุมเชิงปฏิบัติการ แบบสอบถาม การเก็บรวบรวมข้อเสนอแนะ ฯลฯ) เพื่อรวบรวมมุมมองจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่หลากหลาย

เช่น ผู้เรียน อาจารย์ นักวิชาการ กลุ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม
สถาบันภาครัฐและเอกชน

- การศึกษาตลาดเฉพาะเจาะจงที่ให้ข้อมูลและความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับความต้องการของตลาดเกิดใหม่
แนวโน้ม และความสามารถที่จำเป็นในกำลังแรงงาน
- การทบทวนวรรณกรรมและการวิเคราะห์ผลงานจากการศึกษาอย่างเป็นระบบ

การประเมินความต้องการที่ดีจะช่วยให้ผู้พัฒนาหลักสูตรสามารถสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ

ทำให้มั่นใจได้ว่าหลักสูตรยังคงมีความเกี่ยวข้องและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของภูมิทัศน์และความต้องการใหม่ ๆ ของภาคการท่องเที่ยวและการบริการ ยิ่งหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและภาคส่วนมากเท่าใด ผลลัพธ์ทางการศึกษาที่ประสบความสำเร็จก็ยิ่งมีแนวโน้มมากขึ้นเท่านั้น

ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น	ในบริบทของโครงการ	INNO4Tourism
มีการพัฒนารายงานข้ามชาติเกี่ยวกับความต้องการทักษะและช่องว่างของแรงงานด้านการบริการและการท่องเที่ยว รวมถึงคำแนะนำสำหรับการพัฒนารอบหลักสูตรใหม่ เพื่อแสดงสถานการณ์ปัจจุบันของ สปป. ลาว และประเทศไทย ในหัวข้อนี้ โดยนำเสนอภาพรวมเชิงเปรียบเทียบและข้อเสนอแนะที่มีประโยชน์		
รายงานข้ามชาตินี้ได้อ้างอิงจากข้อมูลที่รวบรวมและวิเคราะห์โดยมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวและมหาวิทยาลัยสะหวันนะเขตใน สปป.ลาว และโดยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง		

1. การทบทวนงานวิจัยทุติยภูมิ	เพื่อศึกษาผลงานวิจัย	เอกสาร	และข้อมูลอื่นๆ
เกี่ยวกับความต้องการทักษะและช่องว่างทางแรงงานในภาคการท่องเที่ยวและโรงแรมของ สปป. ลาว และประเทศไทย			

2. การสำรวจออนไลน์ กลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักในภาคการท่องเที่ยวและโรงแรม
เพื่อสำรวจความรู้และมุมมองเกี่ยวกับความต้องการและช่องว่างในปัจจุบันเกี่ยวกับความรู้และทักษะที่จำเป็น
ในภาคการท่องเที่ยวและโรงแรมของ สปป.ลาว และประเทศไทย
3. การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก ในภาคการท่องเที่ยวและโรงแรม
เพื่อยืนยันและเสริมผลการทบทวนเอกสารและการสำรวจ
เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกที่ดีขึ้นเกี่ยวกับประเด็นที่กำลังศึกษา

หน่วยที่ 3.5 รายละเอียดคุณสมบัติ

รายละเอียดคุณสมบัติประกอบด้วยความสามารถหลักที่ผู้เรียนควรมีเมื่อสำเร็จการศึกษาหลักสูตรและ/หรือหลักสูตรการ
ศึกษา ภายในสหภาพยุโรป พื้นที่ความสามารถถูกกำหนดให้เป็นการรวมกันของความรู้ ทักษะ
และทัศนคติที่เหมาะสมกับบริบท

ความสามารถบ่งบอกถึงความสามารถในการนำผลการเรียนรู้ไปใช้ได้อย่างเหมาะสมในบริบทที่กำหนด (การศึกษา
การทำงาน การพัฒนาส่วนบุคคลหรืออาชีพ) ความสามารถไม่จำกัดเพียงองค์ประกอบทางความรู้
(เกี่ยวข้องกับการใช้ทฤษฎี แนวคิด หรือความรู้โดยปริยาย) แต่ยังรวมถึงด้านการทำงาน
(เกี่ยวข้องกับทักษะทางเทคนิค) รวมถึงคุณลักษณะระหว่างบุคคล (เช่น ทักษะทางสังคมหรือองค์กร)
และคุณค่าทางจริยธรรม (CEDEFOP, 2011) ความสามารถอาจเฉพาะเจาะจง เช่น เกี่ยวข้องกับความรู้ ทักษะ
และทัศนคติภายในวิชาหรือสาขาวิชาหนึ่งๆ หรือทั่วไป/ข้ามศาสตร์ เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกับทุกโดเมน/วิชา
(UNESCO-IBE, 2013, หน้า 12)

ในบริบทของการพัฒนหลักสูตรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โปรไฟล์คุณสมบัติควรประกอบด้วย

- **ความรู้และทักษะเฉพาะทางขั้นพื้นฐาน** เกี่ยวกับหลักการ ทฤษฎี แนวคิด และการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งเป็นรากฐานในการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจของความยั่งยืนทางการท่องเที่ยว
- **ทักษะด้านระเบียบวิธี** เกี่ยวกับความสามารถในการวิเคราะห์ ประเมิน และนำกลยุทธ์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- **ความรู้และทักษะข้ามสาขาศาสตร์** ครอบคลุมสาขาต่างๆ เช่น วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม เศรษฐศาสตร์ ภาษาศาสตร์ สังคมวิทยา และ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) ซึ่งมีความเชื่อมโยงกันและมีความสำคัญในการแก้ไขปัญหาความยั่งยืนหลายด้านในสาขาการท่องเที่ยว
- **ความตระหนักในบริบท** หมายถึงความเข้าใจอย่างครอบคลุมเกี่ยวกับบริบททางวัฒนธรรม สังคม และเศรษฐกิจในท้องถิ่น ซึ่งเกี่ยวข้องกับการสร้างหลักสูตรที่ปรับให้เหมาะสมกับความต้องการ เงื่อนไข และลักษณะเฉพาะของภูมิภาคและ/หรือชุมชนใดชุมชนหนึ่ง
- **จรรยาวัช และ ทักษะข้ามพิสัย** เช่น การทำงานเป็นทีม ความสามารถในการพึ่งพาตนเอง แรงจูงใจ ความสามารถในการแก้ปัญหา ความสามารถในการปรับตัว ความอ่อนไหวทางวัฒนธรรม ความเปิดกว้าง และการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

ในบริบทของโครงการ	INNO4Tourism	ตามที่ปรากฏในรายงานข้ามชาติ
ข้อเสนอแนะต่อไปนี้ได้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อการพัฒนาหลักสูตรใหม่		
“ภาคการท่องเที่ยวและการบริการใน สปป.ลาว และประเทศไทย กำลังประสบกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เนื่องจากปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งกำหนดความจำเป็นในการมีแรงงานที่มีความยืดหยุ่น ดังนั้น การศึกษาและการฝึกอบรมด้านการท่องเที่ยวและการบริการ จำเป็นต้องสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องในภูมิทัศน์ของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว		

ที่มีความรู้และมีความสามารถในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว”

หน่วยที่ 3.6 ข้อกำหนดในการเข้าศึกษา

การกำหนดคุณสมบัติเบื้องต้นที่ชัดเจนเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้มั่นใจว่าผู้เรียนมีความพร้อมเพียงพอที่จะเรียนรู้หลักสูตรและประสบความสำเร็จในสาขาท่องเที่ยวยั่งยืน คุณสมบัติเหล่านี้มักประกอบด้วยวุฒิการศึกษา ความรู้พื้นฐาน ทักษะ และลักษณะส่วนบุคคลที่ผู้เรียนควรมีก่อนการลงทะเบียน

โปรไฟล์นี้ระบุถึงวุฒิการศึกษาอย่างเป็นทางการที่ผู้เรียนที่คาดหวังต้องมี ซึ่งอาจรวมถึงปริญญา ใบประกาศนียบัตร หรือใบรับรองก่อนหน้านี้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง

การประเมินคุณสมบัติเบื้องต้นของผู้สมัครควรมีความชัดเจนและมุ่งมั่นที่จะดำเนินการรับสมัครอย่างเป็นธรรมและโปร่งใส เพื่อให้โอกาสเท่าเทียมกันสำหรับทุกคน

สามารถพัฒนารายละเอียดเพิ่มเติมเพื่อให้ผู้สมัครเข้าใจแนวทางการพิจารณาและเกณฑ์การคัดเลือกได้ดียิ่งขึ้น

เกณฑ์คุณสมบัติเบื้องต้นควรระบุเกรดเฉลี่ยสะสมและ/หรือเกรดสุดท้าย (รวมถึงรายวิชาที่กำหนด)

ที่จำเป็นต้องพิจารณาในการเสนอรับ และข้อกำหนดเพิ่มเติมอื่นๆ (สัมภาษณ์ การอดิชั่น การทดสอบ

โปรแกรมก่อนเข้าศึกษา) ดังนั้น

ผู้สมัครจะได้รับการคัดเลือกหากสามารถตอบสนองคุณสมบัติเบื้องต้นทั้งหมดก่อนการลงทะเบียนเรียน

หน่วยที่ 3.7 เป้าหมายและผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตร

หลังจากประเมิน วิเคราะห์ และจัดลำดับความสำคัญของความต้องการทางการเรียนรู้แล้ว

ขั้นตอนต่อไปคือการพัฒนาเป้าหมายและผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตรที่ตั้งใจไว้ ก่อนอื่น

สิ่งสำคัญคือต้องชี้แจงความแตกต่างระหว่างวัตถุประสงค์การเรียนรู้และผลลัพธ์การเรียนรู้

เป้าหมายของหลักสูตร

ครอบคลุมเป้าหมายเฉพาะของหลักสูตร

โดยเฉพาะสิ่งที่เราต้องการให้ผู้เรียนเป้าหมายของเราบรรลุ

เป้าหมายของหลักสูตรเกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ทางการศึกษา ค่านิยม และปรัชญาเฉพาะ³

ผลลัพธ์การเรียนรู้

เป็นข้อความเฉพาะที่อธิบายสิ่งที่ผู้เรียนควรจะสามารถทำได้เมื่อจบหลักสูตรและ/หรือโปรแกรมการศึกษา

ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของความสำเร็จทางการเรียน (สิ่งที่คาดหวังว่าผู้เรียนจะเรียนรู้) ผลลัพธ์หรือการแสดงผล

(สิ่งที่คาดหวังว่าผู้เรียนจะส่งมอบและ/หรือผลิต) และกระบวนการ (สิ่งที่คาดหวังว่าผู้เรียนจะทำ)⁴

ผลลัพธ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเป็นส่วนประกอบสำคัญของหลักสูตรที่แข็งแกร่ง

ผลลัพธ์เหล่านี้ควรมีความเฉพาะเจาะจง สามารถวัดได้ และสอดคล้องกับเป้าหมายของหลักสูตรที่ต้องการ

การกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพจะช่วยอำนวยความสะดวกในการเลือกกลยุทธ์ทางการศึกษาและวิธีการ

ประเมินที่เหมาะสม ซึ่งจะกล่าวถึงในภายหลังในบทนี้

เพื่อกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ได้อย่างชัดเจน สามารถปฏิบัติตามคำแนะนำต่อไปนี้

³ UNESCO-IBE, 2013, หน้า 17

⁴ UNESCO-IBE, 2013, หน้า 20

- **จำกัดขอบเขต** กำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ 3-4 รายการที่สอดคล้องกันและสามารถบรรลุได้
- **ความเกี่ยวข้อง**
กำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับผลการประเมินความต้องการการเรียนรู้และสอดคล้องกับคุณค่าที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
- **ใช้ภาษาที่ชัดเจน**
เขียนผลลัพธ์การเรียนรู้โดยใช้คำกริยาเฉพาะเจาะจงเพื่ออธิบายสิ่งที่ผู้เรียนคาดหวังว่าจะบรรลุ
- **หลีกเลี่ยงความคลุมเครือ** หลีกเลี่ยงการใช้คำกริยาที่คลุมเครือหรือยากที่จะวัด (เช่น “รู้,” “เข้าใจ,” “เรียนรู้”)
- **รักษาขอบเขตที่เหมาะสม** หลีกเลี่ยงผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กว้างเกินไปหรือแคบเกินไป
เนื่องจากอาจทำให้การวัดและการประเมินซับซ้อน
- **ผสมผสานทักษะภาพรวมและทักษะเชิงวิเคราะห์** ครอบคลุมระดับความรู้ความเข้าใจที่หลากหลาย
ตั้งแต่ความเข้าใจพื้นฐานไปจนถึงการคิดระดับสูง เช่น การวิเคราะห์และการประเมินผล
- **ผสมผสานด้านทฤษฎีและปฏิบัติ** สมดุลความรู้เชิงทฤษฎีกับทักษะเชิงปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อนั้น

หน่วยที่ 3.8 เนื้อหาและโมดูลการเรียนรู้

ขั้นตอนต่อไปในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรคือ

การเลือกเนื้อหาและพัฒนาโมดูลที่จะส่งผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อชีวิตของผู้เรียน

และในที่สุดก็คือสังคมโดยรวม ในขั้นตอนนี้ คำถามสำคัญเกิดขึ้น ได้แก่ "เพื่อบรรลุผลลัพธ์ที่ตั้งใจไว้

ผู้เรียนต้องมีความรู้และทักษะอะไรบ้าง ควรพัฒนาและฝึกฝนทัศนคติและพฤติกรรมอย่างไร" นอกจากนี้

ยังจำเป็นต้องเลือกวิชาและแนวคิดที่หลักสูตรควรครอบคลุม

โดยพิจารณาถึงความเชื่อมโยงระหว่างองค์ประกอบเหล่านี้กับวิชาอื่นๆ

ที่เกี่ยวข้อง

ซึ่งต้องมีการแบ่งย่อยองค์ประกอบต่าง ๆ

ออกเป็นโมดูลการเรียนรู้เฉพาะเจาะจงอย่างละเอียด

แต่ละโมดูลต้องได้รับการออกแบบ

ปรับปรุง

และจัดโครงสร้างอย่างรอบคอบ

โครงร่างที่ดีจะแบ่งผลลัพธ์การเรียนรู้ออกเป็นโมดูล หัวข้อ และส่วนย่อยเฉพาะเจาะจง ซึ่งเป็นแกนหลักของหลักสูตร

โครงร่างดังกล่าวจะกำหนดขอบเขต (ความกว้างของความรู้ ทักษะ ทักษะ ทักษะ และพฤติกรรม) และลำดับ

(ลำดับและความสัมพันธ์) ของโมดูล

ในบริบทของโครงการ

INNO4Tourism

ตามที่ปรากฏในรายงานข้ามชาติ

ข้อเสนอแนะต่อไปนี้ได้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อการพัฒนาหลักสูตรใหม่และทักษะเฉพาะทาง

สถาบันอุดมศึกษาในทั้งสองประเทศควรเน้นการพัฒนาหลักสูตรและโปรแกรมสำหรับผู้เรียนและพนักงานในภาคการ

ท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นไปที่

- แนวคิดความยั่งยืนและหลักการบริหารจัดการความยั่งยืน

ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจสังคมของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวในฐานะตัวขับเคลื่อนการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน

(SDGs)

การทำความเข้าใจและปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรฐานความยั่งยืนระดับชาติและระหว่างประเทศ

- ทักษะสีเขียว (เช่น การประหยัดพลังงานและน้ำ การจัดการขยะ การรีไซเคิลและการทำปุ๋ยหมัก

การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ

กิจกรรมและผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

การรับรองสีเขียว/ความยั่งยืน ฯลฯ)

- ทักษะด้านการประกอบการ การจัดการธุรกิจ และการตลาด ที่ผสมผสานแนวคิดความยั่งยืน

- ภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศอื่นๆ
- จรรยาบรรณ รวมถึง การแก้ปัญหา การจัดการวิกฤต การวางแผนอย่างมีประสิทธิภาพ เจตคติการให้บริการและจริยธรรม การทำงานเป็นทีม ทักษะการสื่อสารและการเจรจา ทักษะความเป็นผู้นำ การจัดการเวลา
- เทคโนโลยีดิจิทัล การจัดการข้อมูล รวมถึง การตลาด/โปรโมตออนไลน์ การวิเคราะห์ข้อมูล
- ยังมีความสำคัญอย่างยิ่งที่หลักสูตรและโปรแกรมการศึกษาระดับสูงใหม่จะต้องมีความยืดหยุ่นเพื่อให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับวิวัฒนาการทางเทคโนโลยี วัฒนธรรม และสังคมที่กำลังดำเนินอยู่

ข้อเสนอแนะในการเลือกเนื้อหาและพัฒนาโมดูล

ระบุหัวข้อหลักของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

เริ่มต้นด้วยการระบุหัวข้อสำคัญที่จำเป็นเพื่อบรรลุผลการเรียนรู้ที่ต้องการ

แต่ละหัวข้อควรสอดคล้องกับโมดูลที่มีวัตถุประสงค์การเรียนรู้ วิธีการ และระยะเวลาที่ชัดเจน

สร้างความต่อเนื่องเชิงตรรกะ

ขณะที่โครงสร้างโมดูล

กำหนดลำดับขั้นตอนที่เป็นเหตุเป็นผลจากหัวข้อหนึ่งไปยังอีกหัวข้อหนึ่ง สิ่งนี้ส่งเสริมการเล่าเรื่องที่สอดคล้องกัน

ซึ่งสร้างขึ้นบนพื้นฐานความรู้เดิม

แบ่งย่อยโมดูล

ภายในแต่ละโมดูล

ย่อยหัวข้อหลักออกเป็นบทเรียนที่เน้นไปที่ส่วนเล็ก ๆ

ๆ

ของความรู้ที่สนับสนุนการเรียนรู้โดยรวมของหัวข้อ

รวมโมดูลข้ามสาขาศาสตร์ ที่เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เช่น วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม เศรษฐศาสตร์ ภาษา

สังคมวิทยา และ ICT

องค์ประกอบหลักของโมดูลประกอบด้วย

- วัตถุประสงค์: ระบุชัดเจนว่าผู้เรียนควรบรรลุผลอะไรหลังจากจบโมดูล
- เนื้อหา: รายละเอียดหัวข้อและเนื้อหาที่จะครอบคลุม
- วิธีการสอน: อธิบายวิธีการสอน (บรรยาย, กิจกรรม, การสาธิต ฯลฯ)
- ระยะเวลา: จัดสรรเวลาเฉพาะสำหรับแต่ละโมดูล
- วัสดุการเรียนการสอน: รายการทรัพยากรและเครื่องมือทั้งหมดที่จำเป็น
- การประเมินผล: ร่างโครงสร้างวิธีการประเมินผลการเรียนรู้

แผนที่แสดงการกระจายความรับผิดชอบ

แผนที่แสดงการกระจายความรับผิดชอบ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตรและผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

แผนที่หลักสูตรทำหน้าที่เป็นเครื่องมือที่มีค่าในการพัฒนาหลักสูตรใหม่

ช่วยให้มั่นใจได้ถึงความสอดคล้องกันตลอดกระบวนการ

ดังที่แสดงในตารางที่

1

แผนที่หลักสูตรพื้นฐานสามารถสร้างบนเมทริกซ์

โดยมีผลลัพธ์การเรียนรู้ของโปรแกรมแสดงอยู่ในแถวและโมดูลอยู่ในคอลัมน์

เครื่องหมายถูกทำเครื่องหมายในเซลล์ที่โมดูลกล่าวถึงผลลัพธ์

Table 1						
Learning Outcomes	Module 1	Module 2	Module 3	Module 4	Module 5	Module 6
Learning outcome 1	X		X			
Learning outcome 1		X				X
Learning outcome 1	X				X	
..						

ตารางที่ 2 ด้านล่างนี้ ระบุ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา วิธีการสอน และระยะเวลา สำหรับแต่ละโมดูล

Table 2				
Required modules	Learning objective/s	Content	Methods	Timeline
Module 1				
Module 2				
Module 3				
Module 4				
Module 5				
...				

หน่วยที่ 3.9 วิธีการทางการศึกษา

เมื่อกำหนดเนื้อหาและโมดูลการเรียนรู้แล้ว

ขั้นตอนต่อไปคือการเลือกวิธีการและแนวทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพและเกี่ยวข้องมากที่สุดสำหรับแต่ละโมดูล

วิธีการบางอย่างเหมาะสมมากกว่าวิธีการอื่น ๆ ในการบรรลุผลการเรียนรู้ประเภทเฉพาะ

ตัวอย่าง

- ความรู้และความเข้าใจในวิชานั้นมักพัฒนาได้ดีที่สุดผ่านการบรรยายและการสัมมนา
- ทักษะทางปัญญา เช่น การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมิน และการแก้ปัญหา สามารถฝึกฝนและแสดงออกได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้อย่างเข้มข้น รวมถึงการมอบหมายงาน โครงการ กิจกรรมกลุ่ม และการอบรมเชิงปฏิบัติการ

- ทักษะเชิงปฏิบัติควรพัฒนาผ่านโอกาสในการฝึกฝนในบริบทการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ห้องปฏิบัติการ ประสบการณ์ภาคสนาม หรือการฝึกงาน

- ทักษะทางสังคมสามารถส่งเสริมได้ผ่านแนวทางการศึกษาที่เน้นผู้เรียน เป็นประสบการณ์ และความร่วมมือ

นอกจากนี้ ควรมีการพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมการเรียนรู้และรูปแบบการจัดส่งหลักสูตรด้วย โปรแกรมฝึกอบรมอาจจัดขึ้นแบบออนไลน์หรือแบบปัจเจกบุคคล ในกรณีของหลักสูตรออนไลน์หรือรูปแบบผสมผสาน ควรกำหนดเครื่องมือพิเศษสำหรับการเรียนรู้ร่วมกัน การจัดการการอภิปราย การฝึกอบรมโดยอาจารย์ผู้สอน หรือการบรรยายสด

ในบริบทของโครงการ	INNO4Tourism	ตามที่ปรากฏในรายงานข้ามชาติ
ข้อเสนอแนะต่อไปนี้ได้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อการพัฒนาหลักสูตรใหม่และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ		
“นักวิชาการด้านการท่องเที่ยวจำนวนมากเห็นพ้องกันว่า		
หลักสูตรการศึกษาในระดับอุดมศึกษาควรมีมิติเชิงวิพากษ์ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อรับมือกับปัญหาทางสังคม		
เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ เพื่อผลิตนักปฏิบัติการด้านการท่องเที่ยวที่มีการสะท้อนคิดเชิงวิพากษ์		
ไม่ใช่เพียงแค่ผู้สำเร็จการศึกษาที่พร้อมทำงาน (Jamal et al. 2011; Belhassen และ Caton, 2011; Canziani, Sönmez, Hsieh, & Byrd 2012; Hales & Jennings 2017; Camargo & Gretzel 2017) วิธีการเชิงก้าวหน้า		
ประสบการณ์ และความร่วมมือ หรือการสอนการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (STP) ได้ถูกเสนอโดย Jamal et al.		
ซึ่งสามารถนำมาผนวกเข้ากับโปรแกรมการศึกษาแบบเดิม เพื่อมอบประสบการณ์จริงให้กับนักศึกษา (Jamal et al. 2011; Seraphin et al. 2021; Septyandi & Prawira 2022) ตามที่ Jamal et al. (2011) กล่าว STP		
เป็นการสอนเชิงปฏิบัติและมุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลงที่ควรจะได้รับมือกับปัญหาสิ่งแวดล้อมและสังคมในโลกจริง		
ไม่ใช่เพียงแค่ทฤษฎีเท่านั้น รวมถึงส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของนักท่องเที่ยวและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว		
และความคิดอย่างยั่งยืนในหมู่ผู้นำในอนาคต		
		STP

เปลี่ยนแปลงจากรูปแบบการศึกษาแบบเสรีนิยมที่เน้นทฤษฎีและมุ่งเน้นตนเอง ไปสู่รูปแบบที่ผลิตผู้เรียนแบบก้าวหน้า ซึ่งมุ่งเน้นการลงมือปฏิบัติเพื่อสังคม มีความรู้เชิงปฏิบัติ ทักษะการแก้ปัญหา และมีความอ่อนไหวต่อกลุ่มคนชายขอบและโครงสร้างอำนาจเป็นพิเศษ STP

ซึ่งยึดหลักการพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ 6 ประการ (ด้านเทคนิค การวิเคราะห์ ด้านนิเวศวิทยา ด้านพฤติกรรม ด้านจริยธรรม และด้านการเมือง) โดยการบูรณาการความรู้ประเภทต่าง ๆ รวมถึงกระบวนการสะสม การประมวลผล และการประยุกต์ใช้ความรู้เหล่านั้น (Jamal et al., 2011; Camargo & Gretzel, 2017; Seraphin et al., 2021)

หน่วยที่ 3.10 คณะทำงานด้านการศึกษาและเทคนิค

ขั้นตอนต่อไปเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของคณะทำงานประกอบด้วย นักการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญ และมีอาชีพ เพื่อสร้างคุณสมบัติและข้อกำหนดทางเทคนิคที่สอดคล้องกับผลลัพธ์การเรียนรู้และโมดูลต่าง ๆ

ควรคำนึงถึงปัจจัยต่อไปนี้

- ประเมินความสามารถที่จำเป็นเพื่อให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ของหลักสูตรในทุกโมดูลเฉพาะ
- พิจารณาคำอธิบายหน้าที่ของนักการศึกษา ผู้รู้ และผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าความสามารถที่จำเป็นเหล่านี้เชื่อมโยงโดยตรงกับผลการเรียนรู้ของหลักสูตรในทุกโมดูลเฉพาะ เพื่อให้มั่นใจถึงความสอดคล้องและครอบคลุมหัวข้อและวิชาที่เกี่ยวข้องทั้งหมด

หน่วยที่ 3.11 ทรัพยากรการเรียนรู้

ขั้นตอนต่อไปเกี่ยวข้องกับการเลือกแหล่งเรียนรู้และวัสดุการเรียนรู้ที่เหมาะสม

ซึ่งจะช่วยสนับสนุนผู้เรียนในการรับความรู้และทักษะที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพ

การทำให้แน่ใจว่าวัสดุการสอนและการประเมินผลเป็นมาตรฐานเดียวกันในทุกโมดูลส่งเสริมความสอดคล้อง

ซึ่งช่วยสร้างความคาดหวังที่ชัดเจนและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เท่าเทียมกัน (UNESCO, 2014)

แหล่งเรียนรู้และวัสดุการเรียนรู้ที่ครอบคลุม ลึกซึ้ง และรอบด้าน

ให้หลักฐานที่สำคัญเพื่อสนับสนุนผลลัพธ์ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรเฉพาะ

ทำให้มั่นใจได้ว่าผู้เรียนทุกคนมีทรัพยากรที่จำเป็นในการเติบโต

การผนวกทรัพยากรการศึกษาแบบเปิดและเครื่องมือดิจิทัลเข้าไปช่วยเพิ่มความสำเร็จของสภาพแวดล้อมการเรียนรู้

โดยการเสริมสร้างแนวคิดหลัก เสนอการประยุกต์ใช้จริง และเพิ่มการมีส่วนร่วม

หน่วยที่ 3.12 การติดตามและประเมินผล

การวางแผนกลยุทธ์การประเมินผลเป็นขั้นตอนสำคัญในกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

ซึ่งเกี่ยวข้องกับการวางแผนเครื่องมือการประเมินผลร่วมกัน

- วัดผลการเรียนรู้และประเมินทักษะและความรู้ที่ผู้เรียนคาดว่าจะได้รับ
- ระบุช่องว่างและจุดที่ต้องปรับปรุงเพื่อให้แน่ใจว่าหลักสูตรยังคงมีความเกี่ยวข้องกับความต้องการของผู้เรียนและสอดคล้องกับแนวโน้มตลาดและความต้องการของอุตสาหกรรมปัจจุบัน
- ประเมินผลกระทบทางสังคมของโครงการต่อชุมชนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง
- ทบทวนและประเมินประสบการณ์การเรียนรู้ ผลลัพธ์ และบทเรียนที่ได้รับ เพื่อปรับปรุงและ/หรือพัฒนาโปรแกรมใหม่ที่ประสบความสำเร็จ

กลยุทธ์การประเมินผลที่มีประสิทธิภาพต้องครอบคลุม

- การติดตามและทบทวนโปรแกรมการเรียนรู้และโมดูลเฉพาะอย่างสม่ำเสมอ
- การประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้ ตลอดจนความคาดหวัง การมีส่วนร่วม และความเป็นอยู่ที่ดีของผู้เรียน
- คุณภาพของคณาจารย์

- การประเมินสภาพแวดล้อมการเรียนรู้และทรัพยากร

การวางแผนกลยุทธ์การประเมินผลภายในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรนั้นต้องไปไกลกว่าการประเมินความรู้และทักษะเพียงอย่างเดียว มีเป้าหมายเพื่อสร้างวัฒนธรรมแห่งการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ การมีส่วนร่วมอย่างแข็งขัน การสื่อสารอย่างเปิดเผย และความรับผิดชอบร่วมกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด

หน่วยที่ 3.13 กำหนดเวลา

การกำหนดกรอบเวลาที่ครอบคลุมและปรับเปลี่ยนได้นั้นถือเป็นสิ่งสำคัญ

ซึ่งไม่เพียงแต่จะกำหนดระยะเวลาโดยรวมของหลักสูตรเท่านั้น

แต่ยังส่งผลต่อความเร็วที่ผู้เรียนจะเรียนรู้ในแต่ละโมดูลด้วย

ในการสร้างกรอบเวลาที่มีประสิทธิภาพ

จำเป็นต้องมีตารางเวลาที่ชัดเจนและระบุโมดูล บทเรียน และการประเมินผล กรอบเวลาที่มีโครงสร้างที่ดีควร

- คาดการณ์โมดูลและบทเรียนที่สร้างขึ้นจากหน่วยต่าง ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าเข้าใจแนวคิดพื้นฐานอย่างถ่องแท้ก่อนที่จะแนะนำหัวข้อที่ซับซ้อนมากขึ้น
- น้อมรับความยืดหยุ่นเพื่อรับมือกับความท้าทายหรือความล่าช้าที่ไม่คาดคิด
- อนุญาตให้มีการปรับเปลี่ยนตามข้อเสนอแนะแบบทันที (Real Time) จากผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง

หน่วยที่ 3.14 กรอบงานและเครื่องมือของสหภาพยุโรป เพื่อความสามารถในการเปรียบเทียบและความโปร่งใส

EQF

–

กรอบคุณวุฒิยุโรป⁵

เป็นกรอบอ้างอิงร่วมกันเพื่อให้คุณวุฒิมีความชัดเจนและเปรียบเทียบได้มากขึ้นข้ามประเทศและระบบต่างๆ กรอบ EQF ประกอบด้วย 8 ระดับ ตั้งแต่จบการศึกษาระดับบังคับ (ระดับ 1 ถึง 3) ไปจนถึงคุณวุฒิระดับสูงสุด เช่น ปริญญาเอก (ระดับ 8) ครอบคลุมทุกระดับและทุกระบบย่อยของการศึกษาและการฝึกอบรม โดยเน้นที่ผลลัพธ์การเรียนรู้และความรู้ ทักษะ และความสามารถของบุคคล คุณวุฒิใน EQF เป็นผลลัพธ์มากกว่าการป้อนข้อมูล หลังจากการยอมรับ EQF แล้ว สหภาพยุโรปได้เชิญสมาชิกทุกประเทศให้ยอมรับกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ (NQF) ซึ่งเป็นคำอธิบายตามระดับของทุกคุณวุฒิของระบบการศึกษาและการฝึกอบรมแห่งชาติของตน บางประเทศสมาชิกมี NQF อยู่แล้ว แต่บางประเทศยังไม่มี

ECTS

–

ระบบการโอนหน่วยกิตและการสะสมหน่วยกิตยุโรป⁶

ECTS

เป็นระบบหน่วยกิตที่ออกแบบมาเพื่อให้นักเรียนสามารถย้ายระหว่างประเทศต่าง ๆ ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับมหาวิทยาลัย แต่ก็สามารถใช้ได้ในระดับการศึกษาอื่น ๆ ด้วย หน่วยกิตจะขึ้นอยู่กับปริมาณงานที่นักเรียนต้องทำเพื่อให้บรรลุผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ผลการเรียนรู้เกี่ยวข้องกับตัวอธิบายระดับในกรอบคุณวุฒิแห่งชาติและยุโรป ปริมาณงานระบุเวลาที่นักเรียนโดยทั่วไปต้องใช้ในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด (การบรรยาย การสัมมนา โครงการ เวลาเรียนอิสระ ฯลฯ) เพื่อให้ได้มาซึ่งคุณวุฒิ

⁵ The European Qualifications Framework (EQF),

<https://europass.europa.eu/en/europass-digital-tools/european-qualifications-framework>

⁶ European Credit Transfer and Accumulation System (ECTS),

<https://education.ec.europa.eu/education-levels/higher-education/inclusive-and-connected-higher-education/european-credit-transfer-and-accumulation-system>

หน่วยกิตที่ได้รับจากการสอบผ่าน/การทำกิจกรรมการเรียนรู้จะกลายเป็น

“สกุลเงิน”

ที่นักเรียนสามารถใช้ในการเดินทางระหว่างระบบการศึกษาหนึ่งไปยังอีกระบบหนึ่ง

ESG – มาตรฐานและแนวทางสำหรับการประกันคุณภาพในสถาบันอุดมศึกษาของยุโรป⁷ ESG

เป็นชุดของมาตรฐานและแนวทางสำหรับการประกันคุณภาพภายในและภายนอกในสถาบันอุดมศึกษา ESG

ไม่ได้เป็นมาตรฐานสำหรับคุณภาพโดยตรง

แต่เป็นแนวทางที่ครอบคลุมพื้นที่สำคัญสำหรับการจัดการคุณภาพและสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ในสถาบันอุดมศึกษา

ที่ประสบความสำเร็จ ESG จึงเป็นเกณฑ์ระดับยุโรปที่ใช้ในการประเมินหน่วยงานประกันคุณภาพและกิจกรรมต่างๆ ของหน่วยงานเหล่านั้น

ECVET – ระบบเครดิตยุโรปสำหรับการศึกษาและฝึกอบรมอาชีวศึกษา⁸

เป็นระบบเครดิตสำหรับการศึกษาและฝึกอบรมอาชีวศึกษา (VET) ซึ่งเป็นกรอบงานทางเทคนิคเพื่อถ่ายโอน รับรอง

และสะสมผลการเรียนรู้ของบุคคลเพื่อให้ได้มาซึ่งคุณวุฒิ มีบางจุดร่วมกับ ECTS: เป็นระบบสะสมเครดิต

มีเป้าหมายเพื่ออำนวยความสะดวกในการรับรองผลการเรียนรู้เพื่อให้ได้มาซึ่งคุณวุฒิ

และสนับสนุนการเคลื่อนย้ายของพลเมืองยุโรป ในขณะเดียวกัน ไม่ได้อิงตามภาระงานศึกษา แต่ตรงกับผลการเรียนรู้

ครอบคลุมการเรียนรู้อย่างไม่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ และมุ่งเน้นตลาดแรงงานมากขึ้น

EQAVET – กรอบอ้างอิงคุณภาพการประกันคุณภาพการศึกษาอาชีวศึกษาแห่งยุโรป⁹

เป็นเครื่องมืออ้างอิงที่ออกแบบมาเพื่อช่วยประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปในการกำกับดูแลการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของร

บบการศึกษาและฝึกอบรมอาชีวศึกษาของตน โดยอ้างอิงจากมาตรฐานร่วมกัน EQAVET

⁷ ESG – Standards and guidelines for quality assurance in European Higher Education, https://enqa.eu/wp-content/uploads/2015/11/ESG_2015.pdf

⁸ ECVET - European Credit System for Vocational Education and Training, <https://www.cedefop.europa.eu/en/projects/european-credit-system-vocational-education-and-training-ecvet>

⁹ EQAVET – European Quality Assurance Reference Framework, <https://epale.ec.europa.eu/en/blog/eqavet-framework>

มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความเชื่อมั่นระหว่างระบบการศึกษาอาชีวศึกษาของแต่ละประเทศ

ทำให้การยอมรับและรับรองทักษะและความสามารถที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ในประเทศและสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่แตกต่างกันง่ายขึ้น

ESCO – ทักษะ ความสามารถ คุณวุฒิ และอาชีพของยุโรป¹⁰: เป็นการจำแนกประเภททักษะ ความสามารถ คุณวุฒิ และอาชีพหลายภาษาที่เกี่ยวข้องกับตลาดแรงงาน การศึกษา และการฝึกอบรมของสหภาพยุโรป ก่อตั้งขึ้นในปี 2017 และยังคงอยู่ระหว่างการพัฒนา คณะกรรมาธิการได้พัฒนา ESCO เป็นเครื่องมือเสริมต่อ EQF ESCO นำเสนอคำศัพท์มาตรฐานเพื่อให้คำอธิบายผลลัพธ์การเรียนรู้เหล่านี้เข้าใจและเปรียบเทียบข้ามพรมแดนได้

บทสรุป

โดยสรุปแล้ว บทที่ 3 ของแนวทางการพัฒนาหลักสูตรได้ร่างแนวทางการออกแบบ อนุมัติ และประกันคุณภาพหลักสูตรแบบบูรณาการและวนซ้ำ โดยเน้นย้ำว่าการพัฒนาหลักสูตรนั้นควรเป็นกระบวนการต่อเนื่องและเป็นวัฏจักรที่มีขั้นตอนต่าง ๆ ขึ้นต่อกัน กระบวนการนี้ต้องสอดคล้องกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ รวมถึงความต้องการและความเปลี่ยนแปลงของภาคการท่องเที่ยวและสังคม กระบวนการพัฒนาหลักสูตรต้องอาศัยการมีส่วนร่วมอย่างรอบรู้ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย รวมถึงการเป็นเจ้าของโดยชุมชนอย่างเข้มแข็งเพื่อให้มั่นใจถึงการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางและการสร้างฉันทามติ นอกจากนี้ ยังต้องมีการติดตามผลกระทบอย่างต่อเนื่อง และดำเนินการป้องกันและ/หรือแก้ไขเมื่อจำเป็น

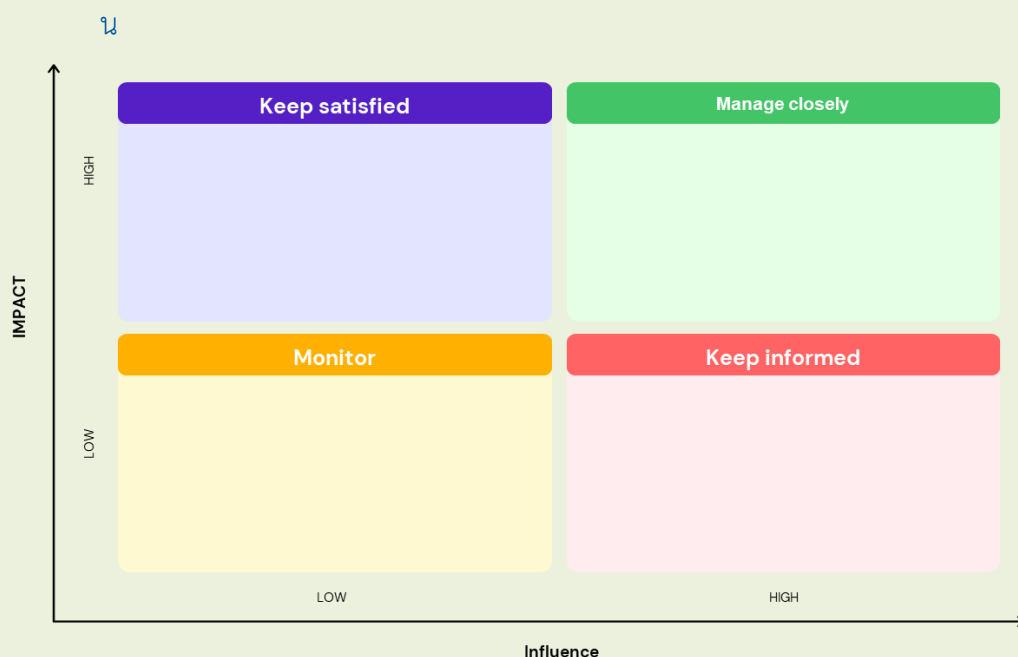
¹⁰ ESCO - European Skills, Competences, Qualifications and Occupations, <https://esco.ec.europa.eu/en>

กิจกรรมอย่างมีส่วนร่วม

กิจกรรม 1

ชื่อกิจกรรม	การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
เวลา	60 นาที
วิธีการ	- แบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่มหรือมากกว่า (ตามจำนวนผู้เข้าร่วม) - จัดเตรียมกระดานฟลิปชาร์ตและปากกาหรือดินสอให้กับแต่ละกลุ่ม - แนะนำผู้เข้าร่วมให้รู้จักกับเมทริกซ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder's matrix) เมทริกซ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียประกอบด้วยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและกลุ่มต่างๆ ที่สำคัญทั้งภาครัฐและเอกชนในระดับชุมชน ระดับภูมิภาค ระดับประเทศ และระดับนานาชาติ ซึ่งควรมีส่วนร่วมเพื่อให้แน่ใจว่าวิสัยทัศน์ของหลักสูตรเป็นผลมาจากกระบวนการปรึกษาหารือที่กว้างขวางและมีส่วนร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เมทริกซ์เป็นกรอบงานเชิงกลยุทธ์ที่ใช้เพื่อจัดหมวดหมู่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียออกเป็นสี่กลุ่มตามปัจจัยหลักสองประการ ได้แก่ อำนาจในการมีอิทธิพลต่อหลักสูตร และระดับความสนใจและ/หรืออิทธิพลที่มีต่อผลลัพธ์ของหลักสูตร - ให้ผู้เข้าร่วมระบุและวางผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดที่มีอำนาจและอิทธิพลสำคัญในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรในเมทริกซ์ - ถามคำถามต่อไปนี้: กลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกลุ่มใดที่สามารถให้ข้อมูลที่มีประโยชน์มากที่สุดต่อกระบวนการพัฒนาหลักสูตรของเรา คำถามสำคัญใดบ้างที่เราควรถามผู้มีส่วนได้ส่วนเสียแต่ละกลุ่ม กลไกใด (ฟอรัม สัมมนา เวิร์กช็อป การประชุม การสำรวจ ฯลฯ) ที่เหมาะสมที่สุดในการเรียกคำตอบจากแต่ละกลุ่ม เราจะมั่นใจได้อย่างไรว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดเหล่านี้มีส่วนร่วมในการสร้างและรักษาวิสัยทัศน์หลักสูตรร่วมกัน

- ให้แต่ละกลุ่มนำเสนอและหารือถึงผลการค้นพบและแบ่งปันข้อเสนอแนะซึ่งกันและกัน

กิจกรรม 2

ชื่อกิจกรรม	วิสัยทัศน์หลักสูตร
เวลา	60 นาที
วิธีการ	นำเสนอวิสัยทัศน์หลักสูตรตามนิยามของ UNESCO โดยเน้นเป้าหมายในการบรรลุวัตถุประสงค์แบบบูรณาการและทิศทางระยะยาว ● แบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่มหรือมากกว่า (ตามจำนวนผู้เข้าร่วม) ● จัดเตรียมกระดาษฟลิปชาร์ตและปากกาหรือดินสอให้กับแต่ละกลุ่ม ● โดยอิงจากการค้นพบหลักและผลลัพธ์ของการประเมินความต้องการในการเรียนรู้ที่ดำเนินการในชุมชนเป้าหมาย ภูมิภาค หรือประเทศที่เฉพาะเจาะจง เชิญแต่ละกลุ่มมาระดมความคิดและกำหนดวิสัยทัศน์ระยะยาวและคุณค่าหลักของหลักสูตร

	● ให้คำแนะนำและแนวปฏิบัติในการระบุวิสัยทัศน์ของหลักสูตร เช่น คำชี้แจงควรมีความชัดเจน ส่งเสริมความเป็นหนึ่งเดียวและทิศทางในระยะยาว อิงจากการวิจัยและความเกี่ยวข้อง เป็นแรงบันดาลใจและสร้างความมุ่งมั่น เป็นผลลัพธ์ของกระบวนการปรึกษาหารือที่กว้างขวางและมีส่วนร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ผู้เรียน และชุมชนการศึกษา ● หลังจากระดมความคิดแล้ว แต่ละกลุ่มควรร่วมกันร่างคำชี้แจงวิสัยทัศน์หนึ่งย่อหน้าซึ่งสะท้อนถึงแนวคิดร่วมกันของตน ● ให้แต่ละกลุ่มนำเสนอและอภิปรายผลการค้นพบ ตลอดจนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน หลังจากการนำเสนอแต่ละครั้ง ให้เปิดโอกาสให้กลุ่มอื่นๆ แสดงความคิดเห็นสั้นๆ โดยเน้นที่วิสัยทัศน์ที่สอดคล้องกับแนวทางของ UNESCO มากน้อยเพียงใด และข้อเสนอแนะเพิ่มเติมสำหรับการปรับปรุง ● ในตอนท้าย ให้ผู้เข้าร่วมทุกคนมีส่วนร่วมในการแบ่งปันข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนรู้ของพวกเขา ขอให้ผู้เข้าร่วมสะท้อนถึงวิธีการนำกระบวนการร่วมมือนี้ไปใช้ในงานประจำวันและสถาบันของพวกเขา
--	--

กิจกรรม 3

ชื่อกิจกรรม	กรอบการพัฒนาหลักสูตร
เวลา	120 นาที
วิธีการ	● แบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่มหรือมากกว่า (ตามจำนวนผู้เข้าร่วม) ● จัดเตรียมกระดาษฟลิปชาร์ตและปากกาหรือดินสอให้กับแต่ละกลุ่ม ● ให้แต่ละกลุ่มมีส่วนร่วมในการพัฒนากรอบหลักสูตรเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และการบริการที่ยั่งยืนในประเทศและ/หรือภูมิภาคเฉพาะ

	โดยใช้และกรอกข้อมูลในแม่แบบ 1: “กรอบการพัฒนาหลักสูตร” กรอบหลักสูตร “กำหนดพารามิเตอร์ ทิศทาง และมาตรฐานสำหรับนโยบายและการปฏิบัติของหลักสูตร” (IBE-UNESCO, 2017, pag. 6-7-8). ● อำนวยความสะดวกในการระดมสมองกลุ่ม การสื่อสารที่เปิดกว้าง และการพัฒนาสาระร่วมกัน ● กระตุ้นให้แต่ละกลุ่มนำเสนอและอภิปรายผลการค้นพบของพวกเขา อภิปรายข้อคิดเห็น และแลกเปลี่ยนข้อเสนอแนะแบบสร้างสรรค์ ● สรุปการประชุมโดยเชิญผู้เข้าร่วมทุกคนให้สะท้อนและแบ่งปันข้อเสนอแนะแบบที่พวกเขาได้เรียนรู้ ● ภาคผนวก -แม่แบบ 1: “กรอบการพัฒนาหลักสูตร”: แม่แบบนี้จัดเตรียมชุดหัวข้อ หัวข้อย่อย และลำดับสำหรับข้อมูลที่ออกแบบมาเพื่ออำนวยความสะดวกในการพัฒนา การนำเสนอ และการตรวจสอบความถูกต้องของกรอบหลักสูตร ผู้ใช้ที่สนใจสามารถเพิ่มหัวข้อเพิ่มเติมที่พวกเขาพบว่ามีเกี่ยวข้องได้
--	--

กิจกรรม 4

ชื่อกิจกรรม	การออกแบบโมดูลการเรียนรู้
เวลา	60 นาที
วิธีการ	● แบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่มหรือมากกว่า (ตามจำนวนผู้เข้าร่วม) ● มอบหมายโมดูลการเรียนรู้เฉพาะให้กับแต่ละกลุ่มที่เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร ● จัดเตรียมกระดาษฟลิปชาร์ตและปากกาหรือดินสอให้กับแต่ละกลุ่ม ● ให้แต่ละกลุ่มมีส่วนร่วมในการจัดโครงสร้างโมดูลการเรียนรู้เฉพาะ โดยใช้และกรอกข้อมูลในแม่แบบ 2 "การออกแบบโมดูล" ● อำนวยความสะดวกในการระดมสมองกลุ่ม การสื่อสารที่เปิดกว้าง และการพัฒนาสาระร่วมกัน

- กระตุ้นให้แต่ละกลุ่มนำเสนอและอภิปรายผลการค้นพบ อภิปรายข้อคิดเห็น และแลกเปลี่ยนข้อเสนอแนะแบบสร้างสรรค์
- สรุปโดยเชิญผู้เข้าร่วมทุกคนให้สะท้อนและแบ่งปันข้อเสนอแนะแบบที่พวกเขาได้เรียนรู้

● ภาคผนวก -แม่แบบ 2: “การออกแบบโมดูล”

แม่แบบนี้ให้ชุดหัวข้อ หัวข้อย่อย

และลำดับสำหรับข้อมูลที่ออกแบบมาเพื่ออำนวยความสะดวกในการพัฒนา การนำเสนอ และการตรวจสอบโมดูลการเรียนรู้ที่ประกอบเป็นหลักสูตร ผู้ใช้ที่สนใจสามารถเพิ่มหัวข้อเพิ่มเติมที่พวกเขาพบว่าเกี่ยวข้องได้

แบบประเมินแบบย่อ

1. การวางแผนกลยุทธ์การประเมินเป็นขั้นตอนสำคัญในกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

ก. ถูก

ข. ผิด

2. วงจรการพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญดังนี้

ก. ควรดำเนินการให้เสร็จสิ้นตามลำดับขั้นตอนอย่างมีขั้นตอนและเป็นระบบ

ข. ขาดการเชื่อมต่อซึ่งกันและกัน

ค. สามารถดำเนินการได้โดยอิสระและไม่มีลำดับขั้นตอนที่สมเหตุสมผล

ง. เป็นแบบคงที่

3. องค์ประกอบหลักของโมดูลการเรียนรู้มีอะไรบ้าง

ก. วัตถุประสงค์ ผลลัพธ์การเรียนรู้ วิธีการ ระยะเวลา วัสดุ การประเมิน

ข. วัตถุประสงค์ ผลลัพธ์การเรียนรู้ เนื้อหา วิธีการ ช่วงเวลา วัสดุ การประเมิน

ค. Objectives, learning outcomes, content, methods, assessment

ง. Content, methods, timing, materials, assessment

4. ผลลัพธ์การเรียนรู้คือข้อความที่อธิบายถึงสิ่งที่ผู้เรียนควรจะได้เมื่อสิ้นสุดโปรแกรม

หลักสูตร

หรือกิจกรรมการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะ ความรู้ หรือความสามารถที่พวกเขาควรได้รับ

ก. ถูก

ข. ผิด

5. การประเมินความต้องการอย่างละเอียดถี่ถ้วนถือเป็นสิ่งจำเป็นในการระบุงค์ประกอบต่างๆ

ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของหลักสูตร

ก. ถูก

ข. ผิด

แหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม

[Curriculum Development Guidelines - CEDEFOP](#)

[Council of Europe Experts - Curriculum Development Good Practice Guide](#)

[Prototype of a national curriculum framework: Training tools for curriculum development - UNESCO](#)

[Skills for industry curriculum guidelines 4.0 - Publications Office of the EU](#)

อ้างอิง

Council of Europe (2011). Towards a European Higher Education Area: Curriculum development good practice guide. Available at https://pjp-eu.coe.int/bih-higher-education/images/curriculum_development_good_practice_guide_eng_feb2011_-_abbyy.pdf

DiPietro, C., Dyjur, P., Fitzpatrick, K., Grant, K., Hoessler, C., Kalu, F., Richards, J., Skene, A., & Wolf, P. (2022), Educational Development Guide Series: No. 4. A

Comprehensive Guide to Working with Higher Education Curriculum Development. Educational Developers Caucus. Available at <https://prism.ucalgary.ca/server/api/core/bitstreams/4a60c3e9-139b-496d-b791-a5f43e49335f/content>

European Commission, Executive Agency for Small and Medium-sized Enterprises (EASME) (2018). Skills for Industry - Curriculum Guidelines 4.0. Available at <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/845051d4-4ed8-11ea-aece-01aa75ed71a1>

Kolomitro, Queen's University Centre for Teaching and Learning (2017). Curriculum design handbook. Available at <https://www.aku.edu/qtl/Documents/Queens%20Curriculum%20Design%20Handbook.pdf>

O'Neill (2015). Curriculum Design in Higher Education: Theory to Practice. Available at https://www.ucd.ie/teaching/t4media/curriculum_design_in_higher_education.pdf

UNESCO (2017), Prototype of a National Curriculum Framework. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000260045?posInSet=2&queryId=N-EXPLORE-ac404d96-0c2b-4f8c-9624-4ceae0843056>

UNESCO (2017). Developing and implementing curriculum frameworks. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000250052>

UNESCO (2013). Glossary of Curriculum Terminology. Available at https://openlearning.unesco.org/assets/courseware/v1/111c351f93f6c17c82675935a739f317/asset-v1:UNESCO+UNESCO-04+2021_01+type@asset+block/IBE_GlossaryCurriculumTerminology2013_eng.pdf

UNESCO (2014). Textbooks and Learning Resources: Guidelines for Developers and Users Textbooks and Learning Resources, available at https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000226135_eng

University of Sussex, (2024). Curriculum Development Handbook. Available at <https://www.sussex.ac.uk/adqe/curriculum/curriculumdevelopment>

University of Tennessee (2019). Teaching and Learning Innovation's curriculum development guide. Available at <https://teaching.utk.edu/curriculum-development/the-curriculum-development-guide/>

บทที่ 4 วิธีการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ

บทนำ

การใช้วิธีการและแนวปฏิบัติทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพซึ่งสนับสนุนและอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้เป็นส่วนสำคัญของหลักสูตรที่แข็งแกร่ง ในยุคที่โปรแกรมการศึกษาระดับอุดมศึกษาเน้นความสามารถมากขึ้น

คณาจารย์คาดว่าจะต้องก้าวข้ามรูปแบบการสอนแบบถ่ายทอดความรู้ ยูเนสโก (UNESCO)

“เน้นย้ำถึงความจำเป็นที่มหาวิทยาลัยจะต้องเป็นสถาบันที่เปิดกว้างมากขึ้น

มีความสามารถในการผสมผสานวัฒนธรรมและระบบความรู้ที่หลากหลาย

และใช้วิธีการแบ่งปันความรู้แบบประชาธิปไตยมากขึ้น เร่งให้มีการปรากฏตัวในสังคมอย่างเข้มข้นมากขึ้น

ผ่านการสร้างความตระหนัก การเข้าถึง และความร่วมมือกัน

เป้าหมายคือการทำให้ความยั่งยืนเป็นหลักปฏิบัติและจุดประสงค์หลักของสถาบันอุดมศึกษา

สะท้อนให้เห็นในโครงสร้าง โปรแกรม และกิจกรรม

โดยนำนักศึกษาไปสัมผัสกับปัญหาโลกจริงและประสบการณ์แบบดื่มด่ำ (UNESCO, 2022)”¹¹

วิธีการสอนและการปฏิบัติที่เน้นประสบการณ์ ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ร่วมมือกัน

และสหสาขาสามารถเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากในการบ่มเพาะความสามารถหลักและค่านิยมที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิตและการเติบโตส่วนบุคคล

การเรียนรู้ตลอดชีวิตตลอดชีวิตการทำงานของแต่ละคนดูเหมือนจะมีความสำคัญอย่างยิ่งในการนำทางตลาดแรงงานที่เปลี่ยนแปลงไปในเศรษฐกิจดิจิทัลที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

เนื่องจากช่วยให้อัตลักษณ์รักษาทักษะการทำงานที่มีอยู่และได้รับทักษะใหม่ที่ต้องการ (OECD, 2019)

¹¹ UNESCO, 2022. Knowledge-driven actions: transforming higher education for global sustainability, pag.5, available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000380519>

การระบาดใหญ่ของโรคโควิด-19

และผลกระทบของมันได้แสดงให้เห็นถึงคุณค่าและความจำเป็นในการบูรณาการการเรียนรู้แบบดิจิทัลและออนไลน์อย่างยั่งยืนเข้ากับสถาบันอุดมศึกษาและระบบการฝึกอบรม หลักสูตรทั้งหมดควรได้รับการปรับปรุงด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล มุ่งมั่นในเรื่องการเข้าถึง ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และรับประกันคุณภาพ (European Union, 2022)

ผลการเรียนรู้หลัก

ความเข้าใจในวิธีการสอนแบบนวัตกรรม การได้รับความรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนแบบเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรง (experiential learning), ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (learner-centered), การทำงานร่วมกัน (collaborative), และการบูรณาการศาสตร์ต่าง ๆ (interdisciplinary) ซึ่งสามารถพัฒนาทักษะการมีส่วนร่วม การคิดวิเคราะห์ การสื่อสาร และความร่วมมือของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญ ภายในกรอบหลักสูตรและโปรแกรมการท่องเที่ยวยั่งยืน

การเรียนรู้วิธีการนำวิธีการสอนเหล่านี้ไปใช้จริง

การเรียนรู้วิธีการนำไปใช้และปรับใช้

วิธีการสอนแบบเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรง

ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

การทำงานร่วมกัน

และการบูรณาการศาสตร์ต่าง ๆ ในหลากหลายสถานการณ์การเรียนรู้และสภาพแวดล้อมการเรียนรู้

แนวทางสำหรับผู้สอน

- **ค้นพบวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด**

ระบุวิธีการและแนวปฏิบัติทางการศึกษาแบบเน้นประสบการณ์

ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

ร่วมมือกัน

และสหวิทยาการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและบรรลุผลการเรียนรู้ที่มีความหมาย

- สร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสม

สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เหมาะสมและสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสมเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วม การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การสื่อสาร และความร่วมมือของผู้เรียน

แนวคิดหลัก

บทนี้แนะนำวิธีการและแนวทางการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ร่วมมือกัน และสหวิทยาการ ซึ่งสามารถนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรและโปรแกรมการศึกษาที่เป็นนวัตกรรมและปรับแต่งให้เหมาะสมกับแต่ละบุคคลมากขึ้น

โดยมุ่งเน้นไปที่การท่องเที่ยวย่างยั่งยืน

แม้ว่าบทนี้ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในการนำเสนอรายการที่ครอบคลุมทั้งหมด

แต่จะเน้นไปที่วิธีการและแนวทางการศึกษาที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่ามีประสิทธิภาพในการส่งเสริมสภาพแวดล้อมการเรียนรู้เชิงบวกและบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ครอบคลุมมากขึ้น

หน่วยที่ 4.1 สภาพแวดล้อมการเรียนรู้

แนวทางใหม่ในการศึกษาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้นหมายถึงการออกแบบกรอบหลักสูตรใหม่ที่กำลังถึงความจำเป็นในการสร้างวัฒนธรรมการศึกษาและสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่จะนำไปสู่การพัฒนาบุคลากรที่มีทักษะสูง

มีสติปัญญาทางอารมณ์ และมีความคิดสร้างสรรค์ สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ ทั้งทางกายภาพและเสมือนจริง สามารถจัดได้หลากหลายรูปแบบ และจำเป็นต้องมาจากวัตถุประสงค์การเรียนรู้เฉพาะเจาะจงและผลลัพธ์ที่ต้องการ

หลักการสำคัญบางประการในการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่กระตือรือร้นและมีส่วนร่วม ได้แก่ องค์ประกอบต่อไปนี้

- ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

ผู้เรียนควรเป็นศูนย์กลางของการออกแบบหลักสูตร

เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการเรียนรู้ตลอดชีวิตของพวกเขา

ผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในการออกแบบโปรแกรมการเรียนรู้ของตนเอง

การประเมินความก้าวหน้าและประสบการณ์ของตนเอง รวมทั้งการประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้สอน

- **การเรียนรู้จากปัญหา**

กระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานเกี่ยวกับปัญหาและความท้าทายในชีวิตจริงที่ไม่มีคำตอบที่แน่ชัด

วิธีการนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเชื่อมโยงการเรียนรู้เชิงทฤษฎีกับวิธีการที่เป็นประโยชน์ในโลกแห่งความจริง

- **การเรียนรู้แบบร่วมมือ**

ส่งเสริมการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มสหสาขา

ในขณะเดียวกันก็ส่งเสริมการพัฒนาทักษะด้านการสื่อสารและทักษะทางสังคม

- **การเรียนรู้จากประสบการณ์จริง**

อำนวยความสะดวกในการได้รับประสบการณ์จริงผ่านการสร้างโครงการและปัญหาจากกรณีศึกษาและประสบการณ์การทำงานจริง

- **การมุ่งเน้นสหสาขา**

ยกระดับหลักสูตรการท่องเที่ยวย่างยั่งยืนและหลักสูตรทางวิชาการด้วยหัวข้อและเนื้อหาการเรียนรู้ที่กระตุ้นการคิดวิเคราะห์และวิจารณ์ การประกอบการ ความสามารถในการทำงาน ทักษะสีเขียวและดิจิทัล ตลอดจนมุมมองทางสังคมและจริยธรรมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน

- **แนวทางระบบนิเวศการเรียนรู้** เชื่อมโยงผู้เรียนกับนายจ้างและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักอื่นๆ ผ่านการฝึกงาน การฝึกอาชีพ การฝึกงาน และกิจกรรมจับคู่

- **การเรียนรู้ที่ใช้เทคโนโลยี** ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีและแอปพลิเคชันซอฟต์แวร์สำหรับการเรียนรู้แบบดิจิทัล (เช่น e-learning, การเล่นเกม การเรียนออนไลน์ขนาดใหญ่เปิดกว้าง (MOOCs), ความจริงเสริมและเสมือนจริง ปัญญาประดิษฐ์ ฯลฯ)

หน่วยที่ 4.2 การเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

แนวทางการเรียนรู้เป็นศูนย์กลางถูกนำเสนอในแถลงการณ์ลูเวน

ค.ศ.

2009

ซึ่งยืนยันถึงความสำคัญของภารกิจการสอนของสถาบันอุดมศึกษาและความจำเป็นในการปฏิรูปหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง เพื่อมุ่งสู่การพัฒนาผลลัพธ์การเรียนรู้ การสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนั้นอิงจากสมมติฐานที่ว่า ในการเรียนการสอน ผู้เรียนมาจากภูมิหลังที่หลากหลาย ดังนั้น

ครูอาจารย์จึงต้องใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการและความสามารถของผู้เรียน

(Sylvester Donkoh, 2024) ซึ่งต้องใช้แนวทางการเรียนรู้เป็นศูนย์กลางที่ผนวกความต้องการ ความรู้ และลักษณะเฉพาะของผู้เรียนเข้ากับการออกแบบหลักสูตร ด้วยการทำเช่นนี้

หลักสูตรจะสามารถสอดคล้องกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น

สร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและดึงดูดใจมากขึ้น

หน่วยที่ 4.3 การเรียนรู้จากประสบการณ์จริง

การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ คือ กระบวนการที่ผู้สอนมีส่วนร่วมกับผู้เรียนอย่างตั้งใจในการ "เรียนรู้ผ่านการปฏิบัติ" และประสบการณ์จริง การเรียนรู้เชิงประสบการณ์เน้นบทบาทสำคัญของประสบการณ์ในการเรียนรู้

โดยดึงประสบการณ์และความรู้ของผู้เรียนเองมาใช้ การเรียนรู้เชิงประสบการณ์นั้นอ้างอิงจากผลงานของ David A.

Kolb ซึ่งกำหนดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์เป็นวงจรที่ประกอบด้วย (1) ประสบการณ์จริง (2)

การสังเกตและสะท้อนประสบการณ์ (3) การสร้างแนวคิดเชิงนามธรรม และ (4) การทดสอบในสถานการณ์ใหม่ (Kolb,

1984) การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ยังเชื่อมโยงกับเสาหลักทั้งสี่ด้านของการศึกษาที่ยูเนสโกกำหนดไว้ ได้แก่

การเรียนรู้เพื่อรู้ การเรียนรู้เพื่อทำ การเรียนรู้เพื่ออยู่ร่วมกัน และการเรียนรู้เพื่อเป็น

ในฐานะรูปแบบการเรียนรู้พื้นฐานทั้งสี่ประเภท (UNESCO, การประชุมนานาชาติว่าด้วยการศึกษา APEID, 2014)

การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ทั้งในห้องเรียนแบบพบหน้าและแบบออนไลน์สนับสนุนผู้เรียนในการพัฒนาทักษะทางควมรู้ ทักษะทางสังคม อารมณ์ และวัฒนธรรม

หน่วยที่ 4.4.: การเรียนรู้แบบกลุ่ม

การเรียนรู้แบบกลุ่ม (Team-Based Learning: TBL)

เป็นวิธีการทางการศึกษาที่ผู้เรียนจะถูกนำไปสู่การประยุกต์ใช้ความรู้เชิงแนวคิดผ่านลำดับกิจกรรมที่เกิดขึ้นๆ

ซึ่งเกี่ยวข้องกับการทำงานคนเดียว การทำงานเป็นทีม และการได้รับฟีดแบ็คทันที วิธีการ TBL ถูกคิดค้นโดย ดร. แลร์รี

ไมเคิลเซน ในช่วงทศวรรษ 1970 เมื่อจำนวนนักเรียนในหลักสูตรธุรกิจของเขาทะลุจาก 40 คนเป็น 120 คน

เขาเป็นห่วงว่าผู้เรียนของเขาจะสามารถประยุกต์ใช้แนวคิดกับปัญหาในโลกแห่งความเป็นจริงได้มากกว่าแค่การเรียนรู้เ

กี่ยวกับพวกมัน TBL ในปัจจุบันเป็นวิธีการทางการศึกษาที่ได้รับการพิสูจน์และยอมรับอย่างดี

มีการยืนยันความถูกต้องผ่านการนำไปใช้ในหลายสาขาวิชาและทั่วหลายประเทศทั่วโลก TBL

ประกอบด้วยกระบวนการเฉพาะ ตั้งแต่การเตรียมงานล่วงหน้าไปจนถึงการประเมินผลโดยเพื่อน รวมถึงหลักการทั้ง 4

ข้อต่อไปนี้ ซึ่งควรจะถูกรวมเข้าไปเพื่อกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้

1. กลุ่มที่จัดตั้งและบริหารจัดการอย่างเหมาะสม

2. ความรับผิดชอบของผู้เรียนและกลุ่ม

3. การให้และรับข้อเสนอแนะของผู้เรียนทันที

4. งานที่ส่งเสริมทั้งการเรียนรู้และการพัฒนาทีม

TBL สามารถเพิ่มการมีส่วนร่วม ผลการเรียนรู้ และการทำงานร่วมกันของผู้เรียน

ในขณะเดียวกันก็ช่วยในการเอาชนะความท้าทาย เช่น อุปสรรคด้านการสื่อสาร ความขัดแย้ง ความคาดหวัง

ยังสามารถเพิ่มความมั่นใจของผู้เรียนในการทำงานที่ซับซ้อนและจัดการกับหัวข้อแบบองค์รวมและสหสาขาได้อีกด้วย

หน่วยที่ 4.5 เรียนรู้ด้วยการเปรียบเทียบ:

ประโยชน์ของการสอนร่วมกัน

การสอนร่วม เป็นผลมาจากความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างสองคนหรือมากกว่านั้น

ซึ่งแบ่งปันความรับผิดชอบในการสอนกลุ่มผู้เรียนและวิชาเรียนหนึ่งหรือหลายวิชา

ความร่วมมือนี้สามารถเกิดขึ้นได้หลายรูปแบบ ดังตัวอย่างรูปแบบต่างๆ ที่ Cook และ Friend (1995) ได้อธิบายไว้

- **สอนหลัก สอนช่วย** ผู้สอนสองคนสอนในห้องเรียนเดียวกัน โดยคนหนึ่งเป็นผู้สอนหลัก อีกคนทำหน้าที่ช่วยเหลือผู้เรียนและครูผู้สอนหลัก
- **สอนหมุนเวียน** ผู้สอนแบ่งเนื้อหาของหลักสูตรออกเป็นหลายส่วนและสอนเนื้อหาของตนให้กับกลุ่มเล็กๆ ขณะที่พวกเขาหมุนเวียนกันสอน ในทำนองเดียวกัน การสอนร่วมกันในลักษณะนี้อาจมีรูปแบบของการหมุนเวียนระหว่างครูสองคนในการสอนเนื้อหาที่แตกต่างกันให้กับกลุ่มนักเรียนกลุ่มเดียวกัน
- **สอนคู่ขนาน** ผู้สอนแบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อยตามเกณฑ์และข้อตกลงบางประการ
- **สอนทางเลือก** ผู้สอนคนหนึ่งสอนกลุ่มใหญ่ ในขณะที่อีกคนสอนกลุ่มย่อย (โดยทั่วไป 3-6 คน) เพื่อการเรียนรู้ที่แตกต่าง
- **สอนเป็นทีม** ครูสองคนสอนร่วมกันในห้องเรียนเดียวกันกับทั้งกลุ่ม และผู้สอนทั้งสองเป็นผู้นำในห้องเรียน

หน่วยที่ 4.6 การเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน

การเรียนรู้แบบเน้นปัญหา (Problem-based learning : PBL)

เป็นวิธีการเรียนรู้อย่างหนึ่งที่ผู้เรียนจะต้องร่วมมือกันทำความเข้าใจและแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อนและไม่มีโครงสร้างที่ชัดเจน เนื่องจากลักษณะที่ซับซ้อนและไม่มีโครงสร้าง ผู้เรียนจะต้องแบ่งปันความรู้ที่มีอยู่ ตีความความคิดที่แตกต่างกัน ค้นหาข้อมูล และสร้างข้อโต้แย้งที่เป็นหลักการเพื่อสนับสนุนแนวทางแก้ปัญหาที่เสนอ (Lu, Bridges, & Hmelo-Silver, 2014) การเรียนรู้แบบเน้นปัญหาเชื่อมโยงการเรียนรู้กับปัญหาในโลกจริง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาที่ผู้เรียนสามารถเกี่ยวข้องได้โดยตรง ผ่าน PBL

ผู้เรียนไม่เพียงแต่เสริมสร้างทักษะการทำงานเป็นทีม การสื่อสาร และการวิจัย

แต่ยังพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิต

กรอบแนวคิดทั่วไปของการเรียนรู้แบบเน้นปัญหาประกอบด้วย

- ระบุและวิเคราะห์ปัญหาที่ซับซ้อนและเกิดขึ้นจริง
ซึ่งมีผลกระทบโดยตรงต่อผู้เรียนและ/หรือชุมชนที่พวกเขาอาศัยอยู่
- สำรวจแนวทางแก้ไขปัญหจากมุมมองและจุดยืนที่หลากหลาย
- เปลี่ยนแปลงแนวทางแก้ไขปัญหที่ระบุไว้ให้กลายเป็นกลยุทธ์และการกระทำร่วมกัน

หน่วยที่ 4.7 COIL (Collaborative Online International Learning)

COIL ย่อมาจาก Collaborative Online International Learning ซึ่งหมายถึง "การเรียนออนไลน์ในระดับสากล โดยมีการมีส่วนร่วมเชิงโต้ตอบของผู้เรียนและคณาจารย์จากภูมิหลังทางวัฒนธรรมและนานาชาติที่แตกต่างกัน

ทั้งในและนอกห้องเรียน" (Leask, 2020) เป้าหมายของโครงการ COIL ได้แก่

การพัฒนาความรู้เกี่ยวกับวิชาหรือหัวข้อทั่วไปและ/หรือความท้าทายในชีวิตจริง

การเพิ่มพูนการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมและนานาชาติ การเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

รวมถึงการพัฒนาทักษะด้านภาษาและทักษะการสื่อสาร

ขั้นตอนในโครงการ COIL ประกอบด้วย

- การละลายพฤติกรรม กิจกรรมเริ่มต้นบทสนทนาเพื่อให้นักเรียนรู้จักกันและสร้างความไว้วางใจร่วมมือกัน
- การทำงานร่วมกันที่ได้รับมอบหมายให้กับผู้เรียนแต่ละกลุ่มซึ่งต้องอาศัยการมีส่วนร่วมส่วนตัวของผู้เข้าร่วมแต่ละคนและการพัฒนาผลงานร่วมกัน
- การประเมิน: เปลี่ยนประสบการณ์ COIL ให้เป็นกิจกรรมแห่งการไตร่ตรองและการตระหนักใหม่

หน่วยที่ 4.8

ความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยและภาคการท่องเที่ยว

COIL เป็นโครงการที่อาศัยการมีส่วนร่วมของครูและนักเรียนจากภูมิภาค ภาษา และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เพื่อพัฒนากระบวนการสอนและเรียนรู้แบบร่วมมือกัน โดยใช้เครื่องมือสื่อสารออนไลน์

โครงการเหล่านี้เป็นทางเลือกที่เข้าถึงได้เพื่อทำให้ประสบการณ์การเรียนรู้ระหว่างประเทศของนักเรียนและครูเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น (ภายในประเทศ) รวมทั้งเป็นโอกาสในการเสริมสร้างกระบวนการสร้างความรู้ส่วนบุคคลและกลุ่มซึ่งนำเสนอพลวัตที่ท้าทายในการทำงานในทีมที่มีความหลากหลาย

การก้าวสู่ยุคแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ควรเสริมสร้างความร่วมมือเชิงกลยุทธ์ระหว่างสถาบันอุดมศึกษาและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

เพื่อสร้างระบบนิเวศการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถนำมาซึ่งประโยชน์ร่วมกันหลายประการ ทำให้ทั้งสองฝ่ายสามารถได้รับประโยชน์จากความเชี่ยวชาญของกันและกัน

ความร่วมมือเชิงกลยุทธ์นี้สามารถเกิดขึ้นได้หลายรูปแบบ (เช่น การฝึกงาน/การฝึกอาชีพ การให้คำปรึกษา ธนาคารโครงการ (Project Banks) การแข่งขันคลังสมอง (Think Tank Competitions) การฝึกอบรมฤดูร้อน ฯลฯ) รวมถึง

- **ความร่วมมือกับภาคส่วนการท่องเที่ยว** บริษัทท่องเที่ยว ผู้ให้บริการ สตาร์ทอัพ รวมถึงอุทยานทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ พิพิธภัณฑ์ จุดให้ข้อมูลการท่องเที่ยว
- **ความร่วมมือกับโครงสร้างการสนับสนุนการท่องเที่ยว** เช่น สมาคมอุตสาหกรรม องค์กรคลัสเตอร์ (Cluster Organisations) และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสาธารณะอื่น ๆ ที่มีส่วนร่วมในด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
- **ความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาอื่น ๆ** (ผ่านโครงการ หลักสูตร แพลตฟอร์ม เครือข่าย ฯลฯ) รวมถึงรัฐบาล องค์กรภาคประชาสังคม องค์กรพัฒนาเอกชน และชุมชนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง

หน่วยที่ 4.9 ผู้เรียนเป็นตัวแทนแห่งการเปลี่ยนแปลง

การกำหนดกลยุทธ์หลักสูตรหมายถึงการมองผู้เรียนเป็นตัวแทนของการเปลี่ยนแปลงและมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการพัฒนาและการดำเนินการของหลักสูตร

รูปแบบที่เป็นไปได้ของการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ได้แก่

- **ปรึกษาหารือ** โดยทั่วไปจะดำเนินการผ่านการสำรวจความคิดเห็นหรือสนทนากลุ่ม ซึ่งวิธีการเหล่านี้สามารถเข้าถึงผู้เรียนจำนวนมาก ทำให้ได้ข้อมูลขนาดใหญ่ และค่อนข้างรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่าย

- **ความร่วมมือ** มักเกี่ยวข้องกับการดึงดูดผู้เรียนเข้าร่วมในการปรับปรุงกระบวนการหรือโครงการที่มีอยู่ ตัวอย่างเช่น อาจขอให้ผู้เรียนเข้าร่วมคณะกรรมการโครงการหรือมีส่วนร่วมในการทบทวนเป็นระยะ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถมีอิทธิพลต่อกระบวนการที่มีผลกระทบโดยตรงต่อตนเอง
- **การร่วมสร้างสรรค์:** เป็นวิธีการดึงดูดผู้เรียนให้มีส่วนร่วมในฐานะบุคคลเท่าเทียมกัน โดยผู้เรียนจะกำหนดเงื่อนไขการมีส่วนร่วมและบทบาทของตนเอง ซึ่งนำไปสู่ความเข้าใจประสบการณ์ของผู้เรียนอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นและพัฒนาความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน

หน่วยที่ 4.10 กรณีศึกษา: โครงการ “ที่ปรึกษาสำหรับการสอน” ที่มหาวิทยาลัยปาแลร์โม

โครงการ “MENTORE - Modifying and ENhancing Teaching through Peer Observation and Reflections with Experts¹²” ดำเนินการโดยมหาวิทยาลัยปาแลร์โม

โครงการนี้ส่งเสริมความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างอาจารย์ที่มีภูมิหลังและสาขาวิชาที่แตกต่างกัน อาจารย์ “ผู้ให้คำปรึกษา” (mentor) จะสนับสนุนอาจารย์ “ผู้รับคำปรึกษา” (mentee) ในเส้นทางการเติบโตทางวิชาชีพ โดยให้การสนับสนุน คำแนะนำ และแนวคิดเพื่อการปรับปรุงวิธีการสอนของตนเอง ผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาในการวิเคราะห์และสะท้อนคิดอย่างมีวิจารณญาณเกี่ยวกับการสอนของตนเอง ช่วยให้พวกเขาสามารถระบุจุดแข็งและจุดอ่อน เพื่อร่วมกันระบุกลยุทธ์และแนวทางในการนำวิธีการสอนใหม่ ๆ ที่เป็นนวัตกรรมมาใช้ และทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพและดึงดูดใจผู้เรียนมากขึ้น เนื่องจากเป็นกระบวนการ “เพื่อนช่วยเพื่อน” (peer-to-peer)

ครูแต่ละคนที่มีส่วนร่วมในโครงการจึงมีทั้งบทบาทของผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา

¹² MENTORE - Modifying and ENhancing Teaching through Peer Observation and Reflections with Experts, <https://fitforthem.unipa.it/rep:6533b85dfe1ef96bd12be5d1>

ข้อดีของกระบวนการให้คำปรึกษาร่วมกันนี้มีมากมาย

ครูมีโอกาสดำเนินการเพิ่มพูนทักษะการสอน

รับรู้วิธีการและแนวทางการศึกษาใหม่ ๆ และพัฒนาความตระหนักรู้เกี่ยวกับบทบาททางการศึกษาของตนเองมากขึ้น

จากมุมมองของสถาบันโดยรวม โครงการส่งเสริมการสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์แบบร่วมมือระหว่างนักการศึกษา

โดยยึดหลักการสนับสนุนซึ่งกันและกัน

และการแบ่งปันประสบการณ์และความรู้

มากกว่าสิบปีหลังจากโครงการถือกำเนิด

เครือข่ายความร่วมมือนี้ได้กลายเป็นแกนหลักของชุมชนที่มีครูมากกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบคน

สร้างโอกาสมากมายสำหรับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและไม่เป็นทางการ

ซึ่งเสริมสร้างความรู้สึกร่วมเป็นเจ้าของและความปรารถนาที่จะร่วมมือกัน

บทสรุป

โดยสรุป

วิธีการสอนและแนวปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างหลักสูตรที่แข็งแกร่ง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่การศึกษาระดับสูงให้ความสำคัญกับแนวทางการเรียนรู้ตามความสามารถมากขึ้น

งานวิจัยมากมายเน้นย้ำว่า วิธีการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การทำงานร่วมกัน

และสหวิทยาการ

สามารถยกระดับการพัฒนาอาชีพในระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญ

โดยเสนอทางเลือกที่ไปไกลกว่าการเรียนรู้เพื่อรับความรู้เพียงอย่างเดียว

ดังนั้น

สถาบันอุดมศึกษาและคณาจารย์ต้องก้าวข้ามรูปแบบการสอนแบบดั้งเดิมเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียนและบรร

ลุผลลัพท์การเรียนรู้ที่คาดหวังได้

กิจกรรมอย่างมีส่วนร่วม

กิจกรรม 1

ชื่อกิจกรรม	การท่องเที่ยวย่างยั้งยืน: คำจำกัดความ ค่านิยม และหลักการผ่านการเรียนรู้เชิงประสบการณ์และความร่วมมือ
-------------	---

เวลา	60 นาที
วิธีการ	● แนะนำผู้เรียนเกี่ยวกับหัวข้อ “การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน” โดยการอ่านข้อความที่เกี่ยวข้อง จำนวนข้อความอาจแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับผู้เข้าร่วมและเวลาที่มี ● แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มตามจำนวนและข้อความที่ให้ไว้ แจกกระดาษฟลิปชาร์ต และปากกามาร์กเกอร์หนึ่งชุดให้แต่ละกลุ่ม ● ให้แต่ละกลุ่มระดมความคิดและอธิบายข้อความที่ได้รับมอบหมายอย่างละเอียด โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของสมาชิกแต่ละคน ● หลังจากส่วนแรกนี้ แต่ละกลุ่มจะถูกขอให้นำเสนอข้อค้นพบหลักต่อผู้ชมกลุ่มใหญ่ สรุปข้อสรุปของแต่ละกลุ่มลงในกระดาษที่แจกให้ ● สรุปเนื้อหาโดยเชิญผู้เข้าร่วมทุกคนให้สะท้อนคิดและแบ่งปันความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้ ตัวอย่างข้อความที่สามารถใช้ได้ ● หลักการความยั่งยืน หมายถึง ด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมและสังคม ของการพัฒนาการท่องเที่ยว จำเป็นต้องสร้างความสมดุลระหว่างสามมิติ เพื่อรับประกันความยั่งยืนในระยะยาว ● การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างเหมาะสม โดยรักษาขบวนการทางนิเวศวิทยาที่สำคัญ และช่วยอนุรักษ์มรดกธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ ● การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ควรเคารพความเป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและสังคมของชุมชนเจ้าบ้าน อนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมและค่านิยมดั้งเดิมของพวกเขา และส่งเสริมความเข้าใจและความอดทนระหว่างวัฒนธรรมต่าง ๆ ● การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มุ่งเน้นการดำเนินงานทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืนในระยะยาว โดยมอบประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรมแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย รวมถึงโอกาสการจ้างงานและการหารายได้ที่มั่นคง บริการสังคมสำหรับชุมชนท้องถิ่น และการช่วยลดความยากจน

	● การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจำเป็นต้องมีส่วนร่วมอย่างมีข้อมูลของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย รวมทั้งการมีผู้นำทางการเมืองที่เข้มแข็งเพื่อให้มั่นใจว่ามีการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางและการสร้างฉันทามติ ● การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นกระบวนการต่อเนื่องและต้องมีการติดตามผลกระทบอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งนำมาตรการป้องกันและ/หรือแก้ไขที่จำเป็นมาใช้เมื่อใดก็ตามที่จำเป็น หมายเหตุ: หากกิจกรรมจัดการแบบระยะไกล แนะนำให้ใช้เครื่องมือ e-learning ที่ช่วยให้ผู้เข้าร่วมสามารถแสดงความคิดเห็นและจัดกลุ่มได้
--	---

กิจกรรม 2

ชื่อกิจกรรม	ผลกระทบเชิงลบและผลกระทบของการท่องเที่ยวผ่านการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน
เวลา	60 นาที
วิธีการ	● เริ่มต้นถามคำถามผู้เรียนกับคำถามนี้ การท่องเที่ยวมีผลกระทบด้านลบและผลกระทบอะไรบ้างในชุมชนท้องถิ่นของคุณ ● แบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่มขึ้นไป (ตามจำนวน) ● ให้แต่ละกลุ่มตอบคำถามข้างต้นโดยการระดมความคิด พิจารณาประเด็นอย่างละเอียด และรวมความคิดเห็นของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ผลกระทบเชิงลบและผลกระทบที่ระบุ ควรเป็นผลกระทบจริงที่เกี่ยวข้องและส่งผลกระทบโดยตรงต่อชุมชนท้องถิ่นที่สมาชิกแต่ละคนอาศัยอยู่ ● เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจที่มั่นคงและกว้างขวางเกี่ยวกับผลกระทบเชิงลบเหล่านี้ พวกเขาจะเริ่มสำรวจแนวทางแก้ไขปัญหามาจากมุมมองและทัศนคติที่หลากหลาย

	● เมื่อผู้เรียนกำหนดแนวทางแก้ปัญหาที่เป็นไปได้หลายแนวทางแล้ว พวกเขาจะวางแผนโดยร่างชุดแนวทางแก้ปัญหาที่ครอบคลุมซึ่งโดยสมมติฐานจะช่วยแก้ไขผลกระทบเชิงลบและผลกระทบที่ระบุไว้ ● หลังจากส่วนแรกเสร็จสิ้นแล้ว แต่ละกลุ่มจะต้องนำเสนอผลการค้นพบหลักต่อผู้ฟังทั้งหมด สรุปข้อสรุปที่เกิดขึ้นจากแต่ละกลุ่มลงบนกระดาน ● สรุปเนื้อหา โดยเชิญชวนผู้เข้าร่วมประชุมทุกคนสะท้อนความคิดและแบ่งปันความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนรู้
--	--

กิจกรรม 3

ชื่อกิจกรรม	การจัดกลุ่มโดยใช้หลักการทั้งสี่ของการเรียนรู้แบบทีม (TBL)
เวลา	30 นาที
วิธีการ	แบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่มหรือมากกว่า (ตามจำนวนผู้เรียน) โดยใช้หลักการทั้งสี่ของการเรียนรู้แบบกลุ่ม (TBL) ● กลุ่มที่จัดตั้งและบริหารจัดการอย่างเหมาะสม ตรวจสอบให้แน่ใจว่ากลุ่มได้ถูกจัดตั้งขึ้นอย่างเหมาะสม โดยมั่นใจว่าสมาชิกในกลุ่มมีความหลากหลายในด้านภูมิหลัง ประสบการณ์การเรียนรู้ วิชาเรียนที่เคยเรียนมา สัญชาติ ความสนใจ และลักษณะอื่น ๆ ซึ่งจะช่วยในการนำเสนอมุมมองใหม่ๆ ซึ่งแปลเป็นกลุ่มที่มีประสิทธิภาพดีขึ้น ควรหลีกเลี่ยงแนวร่วม แนวร่วมมักจะถูกสร้างขึ้นโดยสมาชิกในทีมสองสามคนที่มีเชื้อชาติ ภาษา ภูมิหลังเหมือนกัน หรือเพียงแค่เป็นเพื่อนสนิทจากเมื่อก่อน สิ่งนี้สามารถขัดขวางการทำงานร่วมกันของทีมโดยรวมในระยะยาว ผู้เรียนควรอยู่ทีมเดียวกันตลอดหลักสูตร ทั้งนี้เพื่อให้เวลาแก่กลุ่มในการพัฒนาเป็นทีมที่มีประสิทธิภาพสูง ● ความรับผิดชอบ สิ่งสำคัญคือต้องทำให้แน่ใจว่าผู้เรียนไม่เพียงแต่ต้องรับผิดชอบต่อครูและ/หรือผู้ดำเนินกิจกรรมเท่านั้น แต่ยังต้องรับผิดชอบต่อเพื่อนร่วมทีมด้วย นอกจากนี้

	กลุ่มยังควรมีความรับผิดชอบในฐานะหน่วยงานเดียวกันด้วยความรับผิดชอบของทีมยังได้รับการยืนยันผ่านการประเมินผลซึ่งกันและกัน ● การให้ข้อเสนอแนะ เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องแน่ใจว่าผู้เรียนได้ให้และแบ่งปันข้อเสนอแนะตลอดกระบวนการเรียนรู้ ● การมอบหมายงานที่ส่งเสริมทั้งการเรียนรู้และการพัฒนาทีม: สิ่งสำคัญคือต้องออกแบบกิจกรรมและการมอบหมายงานที่ต้องการการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างทีมเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้เรียนรู้แนวคิดและแก้ปัญหาที่ซับซ้อนร่วมกันเป็นทีม หากคำนึงถึงหลักการทั้ง 4 นี้ในการจัดการเรียนการสอนแบบ TBL จะช่วยสนับสนุนผู้เรียนให้มีความสามารถในการเรียนรู้ การแบ่งปัน และการประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะภายในกลุ่ม และมุ่งสู่เป้าหมายร่วมกันมากขึ้น
--	--

แบบทดสอบแบบย่อ

- การเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential learning)
คือกระบวนการที่ผู้สอนมีส่วนร่วมกับผู้เรียนอย่างตั้งใจใน “การเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริง” (learning by doing) และการสะท้อนคิด (reflection)
ก. ถูก
ข. ผิด
- ข้อใดไม่รวมอยู่ในหลักการทั้งสี่ของการเรียนรู้แบบกลุ่ม (Team-based Learning)
ก. การฝึกสอน (Coaching)
ข. ความรับผิดชอบ (Accountability)
ค. การให้ข้อเสนอแนะ (Feedback)

- ง. การมอบหมายงานที่ส่งเสริมการพัฒนาทีม
3. ข้อความใดต่อไปนี้อาจเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยปัญหาเป็นฐาน
- ก.
- การระบุและวิเคราะห์ปัญหาที่ซับซ้อนและในโลกแห่งความเป็นจริงที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อผู้เรียนและ/หรือชุมชนที่พวกเขาอาศัยอยู่
- ข. มอบมุมมองที่ครอบคลุมเกี่ยวกับวิชานั้น ๆ
- ให้กับผู้เรียนผ่านวิธีการเรียนรู้แบบจากภาพรวมไปสู่รายละเอียด (Top-Down Approach)
- ค. สำรวจวิธีแก้ปัญหามาจากมุมมองและความคิดที่หลากหลาย
- ง. นำแนวทางแก้ไขที่ระบุไปใช้กับกลยุทธ์และการดำเนินการ
4. การสอนร่วมเป็นผลมาจากการทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิดระหว่างนักการศึกษาตั้งแต่สองคนขึ้นไป
- ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบร่วมกันในกลุ่มผู้เรียนและสาขาวิชาที่กำหนด
- ก. ถูก
- ข. ผิด
5. รูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้เรียนที่เป็นไปได้ในการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่
- ก. การให้คำปรึกษา การทำงานร่วมกัน และการฝึกอบรมร่วม
- ข. ความรับผิดชอบร่วมและการทำงานร่วมกัน
- ค. การทำงานร่วมกันและการฝึกอบรมร่วม
- ง. การให้คำปรึกษา ความร่วมมือ และการร่วมผลิต

แหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม

UNWTO Education Toolkit - EDUCATION TOOLKIT For the incorporation of tourism as a subject in high schools.

[SALTO -Tools For Learning in non-formal education](#)

[SALTO - Guide.pdf Support Young Women and Professionals in the field of Alternative and Sustainable Tourism](#)

[Council of Europe – Compass: Manual for human rights education](#)

อ้างอิง

Bacharach, Heck, Dahlberg, (2008). Co-teaching in Higher Education. *Tlc* 53, 9–16

Buckingham, López-Hernández, Strotmann, (2021). Learning by Comparison: The Benefits of Co-Teaching for University Professors' Professional Development

Caradonna, (2020). Il Progetto “Mentori per la didattica” dell’Università di Palermo dopo sei anni dalla nascita e le iniziative future. Genova University Press, pp. 271-279.

Ciencies, Oznan, Oland, Grzeskowiak, Podlewski, Turowska-koska, Drobnik, (2009). The first attempt at initiating problem-based learning as a method of teaching. *The Kaohsiung Journal of Medical Sciences*, 25(5), 271–275. Available at [http://doi.org/10.1016/S1607-551X\(09\)70073-7](http://doi.org/10.1016/S1607-551X(09)70073-7)

Council of Europe. Brander, De Witte, Ghanea, Gomes, Keen, Nikitina, Pinkeviciute, (2023). *Compass: Manual for Human Rights Education with Young People* (2nd edition). Available at <https://rm.coe.int/compass-2023-eng-final-web/1680af992c>

European Union, (2022). *The Future of Digital and Online Learning in Higher Education*. Available at <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/90c23493-7cc9-11ec-8c40-01aa75ed71a1/language-en>

Falconer, (2016). Why Not Try Active Learning? Available at www.wileyonlinelibrary.com

Kibble, Bellew, Asmar, Barkley, (2016). Team-based learning in large enrollment classes. *Adv Physiol Educ* 40: 435–442

Levintova, Mueller, (2015). Sustainability: Teaching an Interdisciplinary Threshold Concept through Traditional Lecture and Active Learning. *Canadian Journal for the Scholarship of Teaching and Learning*, 6(1), 20. Available at <http://doi.org/10.5206/cjsotl-rcacea.2015.1.3>

-
- Lu, J., Bridges, S., & Hmelo-Silver, C. E. (2014). Problem-based learning. In R. K. Sawyer (Ed.), *The Cambridge handbook of the learning sciences* (2nd ed., pp. 298–318). Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9781139519526.019>
- Maggio, Lombardo, Martino, (2015), La formazione e l'aggiornamento dei docenti chimici dell'Università di Palermo: le attività del Progetto Mentore e del TLC-CIMDU. STEBICEF Department – University of Palermo. Available at <https://chimicanellascuola.it/index.php/cns/article/view/198/333>
- Moro, Christian & McLean, (2017). Supporting students' transition to university and problem-based learning. *Medical Science Education*, 27, 353–361. Available at <http://doi.org/10.1007/s40670-017-0384-6>
- Parmelee, Michaelsen, Cook, Hudes, (2012), Team-based learning: a practical guide: AMEE guide. No. 65. *Med Teach* 34: e275–e287
- Smith, (2010). 'David A. Kolb on experiential learning', *The encyclopedia of pedagogy and informal education*. Available at <https://infed.org/mobi/david-a-kolb-on-experiential-learning/>
- Sylvester Donkoh, (2024). The Use and Challenges of Learner-Centered Pedagogy: Basic School Teachers' Perspective. Available at <https://www.ej-edu.org/index.php/ejedu/article/view/774>
- Thwin, Phyu Aye & Lwin, (2018). Simple interactive lecturing strategies for fostering students' engagement and active Participation. *Medical Science Education*, 28, 203–209
- UNESCO, (1996). *Education for the 21st century: learning to learn*. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000102622>
- UNESCO. (2014). *The heart of education: learning to live together; selected papers presented at the 16th UNESCO-APEID International Conference*. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000227373>
- UNESCO, (2022). *Knowledge-driven actions: transforming higher education for global sustainability*. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000380519>

บทที่ 5 หลักสูตรวิชาชีพ INNO4Tourism

เกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน

บทนำ

ความท้าทายที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเน้นย้ำว่าสถาบันอุดมศึกษาและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในอุตสาหกรรมจำเป็นต้องผนวกค่านิยมด้านความยั่งยืนเข้าไปในหลักสูตรการท่องเที่ยวมากขึ้น

เพื่อสร้างกำลังคนที่มีความยืดหยุ่น

รับผิดชอบ

และสามารถมีส่วนร่วมอย่างมีนัยสำคัญต่อเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนภายในภาคการท่องเที่ยว

ดังนั้น

สถาบันอุดมศึกษาควรจัดหาและสามารถเสนอโปรแกรมการพัฒนาอาชีพที่มีโครงสร้าง

เพื่อยกระดับอาชีพของผู้เรียนในภาคบริการและการท่องเที่ยว

พร้อมทั้งบ่มเพาะการตอบสนองที่มีประสิทธิภาพต่อความท้าทายระดับโลกในปัจจุบัน

จากความร่วมมือและการเสริมสร้างความสามารถด้านการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ระหว่างมหาวิทยาลัยในยุโรปและเอเชีย

ภายใต้โครงการ

Erasmus+

INNO4Tourism

บทนี้จึงนำเสนอตัวอย่างหลักสูตรวิชาชีพด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยยึดแนวทางวิถีชีวิตของหลักสูตรและกรอบการทำงานตามที่ระบุไว้ในบทที่ 3

ผลการเรียนรู้หลัก

- การเรียนรู้เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพด้านการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ทำความเข้าใจกรอบแนวคิดและเนื้อหาของหลักสูตรวิชาชีพที่ออกแบบมาเพื่อมอบความรู้และทักษะด้านการ

ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

โดยเน้นหนักไปที่ความยั่งยืน

การเปลี่ยนผ่านสีเขียวและดิจิทัล

ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและสังคม และการปฏิบัติที่รับผิดชอบต่อสังคม

แนวทางสำหรับผู้สอน

- ค้นหาตัวอย่างหลักสูตรวิชาชีพด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ศึกษาข้อมูลเชิงลึกและตัวอย่างการปฏิบัติจริงจากหลักสูตรวิชาชีพด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

- ทำให้มีแรงบันดาลใจ

ดึงแรงบันดาลใจจากหลักสูตรวิชาชีพเหล่านี้

เพื่อสร้างหลักสูตรทางวิชาการและวิชาชีพใหม่ ๆ ที่ผนวกหลักการความยั่งยืนเข้ากับการศึกษาการท่องเที่ยว

แนวคิดหลัก

อาศัยความต้องการทักษะและช่องว่างที่ระบุไว้ในรายงานด้านการบริการและการท่องเที่ยวปัจจุบันในประเทศไทยและ
สปป. ลาว โดยมหาวิทยาลัยพันธมิตรในโครงการ INNO4Tourism

บทนี้แสดงผลลัพธ์ของการทำงานกลุ่มที่ดำเนินการโดยผู้เข้าร่วมจากประเทศไทย ได้แก่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และผู้เข้าร่วมจาก สปป. ลาว ได้แก่ มหาวิทยาลัยสะหวันนะเขต
และมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ในหลักสูตรการฝึกอบรมครูฝึก

“หลักสูตรนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตของแรงงานด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน”

ซึ่งจัดโดยมหาวิทยาลัยปาแลร์โมในอิตาลี และมหาวิทยาลัยมาซิโดเนีย (UOM) ในกรีซ และดำเนินการภายใต้โครงการ
Erasmus+ INNO4Tourism

ตัวแทนจากมหาวิทยาลัยในลาวและไทยได้เข้าร่วมอบรมเชิงปฏิบัติการและกิจกรรมกลุ่มเพื่อออกแบบกรอบหลักสูตรใน
หม่ การอบรมเชิงปฏิบัติการเหล่านี้ช่วยอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
การแลกเปลี่ยนแนวปฏิบัติที่ดีที่สุด และการแก้ปัญหาแบบร่วมมือกัน

ช่วยให้ผู้เข้าร่วมสามารถแก้ไขปัญหาที่พบบ่อยและปรับใช้กลยุทธ์ที่ประสบความสำเร็จจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่ง หลักสูตรนำร่องเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นต้นแบบและแรงบันดาลใจให้สถาบันอื่นสามารถอ้างอิง ปรับใช้และพัฒนาต่อไปเพื่อตอบสนองความต้องการเฉพาะของชุมชนและภูมิภาคท้องถิ่นของตน

หน่วย 5.1 หลักสูตรนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ชื่อ	การจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแบบบูรณาการ
ประเภทของหลักสูตร	หลักสูตรวิชาชีพ
ระยะเวลา	90 ชั่วโมง (45 ชั่วโมง/โมดูล - ทั้งหมด 2 โมดูล)
สถานที่	ภูเก็ต ประเทศไทย
บทนำ	
หลักสูตรนี้ได้รับการออกแบบมาเพื่อมอบความเข้าใจที่ครอบคลุมเกี่ยวกับหลักการ ปฏิบัติ และกลยุทธ์ที่จำเป็นในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในลักษณะที่ส่งเสริมความยั่งยืนและความสำเร็จระยะยาว ทั้งต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนท้องถิ่น	
การประเมินความต้องการ	
- ทักษะที่มีความต้องการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ได้แก่ เทคโนโลยีดิจิทัล, ความสามารถในการปรับตัว, จิตใจที่มุ่งเน้นการบริการ, ภาษา, ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์, ทักษะด้านสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน, ทักษะการเป็นผู้ประกอบการและการจัดการ - จำเป็นต้องดำเนินการเร่งด่วนเพื่อเตรียมความพร้อมให้กับแรงงานด้วยทักษะที่สำคัญในสามด้านหลัก ได้แก่ ความยั่งยืนและสีเขียว ดิจิทัล และการเป็นผู้ประกอบการ	

- มีความสำคัญของการพัฒนาทักษะทั้งในมหาวิทยาลัยและผ่านแพลตฟอร์มการเรียนรู้ตลอดชีวิต
- ควรเพิ่มความร่วมมือระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลัก ได้แก่ รัฐบาล หน่วยงานสาธารณะ สมาคมธุรกิจ ผู้ประกอบการ และสถาบันอุดมศึกษา

วิสัยทัศน์ของหลักสูตร

วิสัยทัศน์ของหลักสูตรวิชาชีพนี้คือ “เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การจัดการความยั่งยืน การรู้ดิจิทัล การคิดสร้างสรรค์และวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ และการประกอบการ ในสภาพแวดล้อมการท่องเที่ยวและการบริการที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ โดยสอดคล้องกับหลักจริยธรรมการท่องเที่ยวโลกขององค์การการท่องเที่ยวโลก (UNWTO)”.

รายละเอียดคุณสมบัติ

เมื่อจบหลักสูตร ผู้เรียนจะสามารถ

- แสดงความรู้พื้นฐานในด้านการจัดการความยั่งยืน ความรู้ดิจิทัล การคิดสร้างสรรค์และวิเคราะห์เชิงวิจารณ์ การเป็นประกอบการ
- แสดงความสามารถในการประยุกต์ใช้เครื่องมือการวิเคราะห์ที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนากลยุทธ์ทางการท่องเที่ยว
- รับรู้ถึงความรู้และประเด็นข้ามสาขาวิชา และนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนากลยุทธ์และการดำเนินงานในธุรกิจการโรงแรมและการท่องเที่ยว
- พัฒนาโครงการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่คำนึงถึงสังคมและเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน
- ส่งเสริมการทำงานเป็นทีม ทักษะการแก้ปัญหาในสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย

ข้อกำหนดในการเข้าเรียน

คุณสมบัติ ต้องมีวุฒิการศึกษาอย่างน้อยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ประสบการณ์ มีประสบการณ์การทำงานในด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยวอย่างน้อย 2 ปี

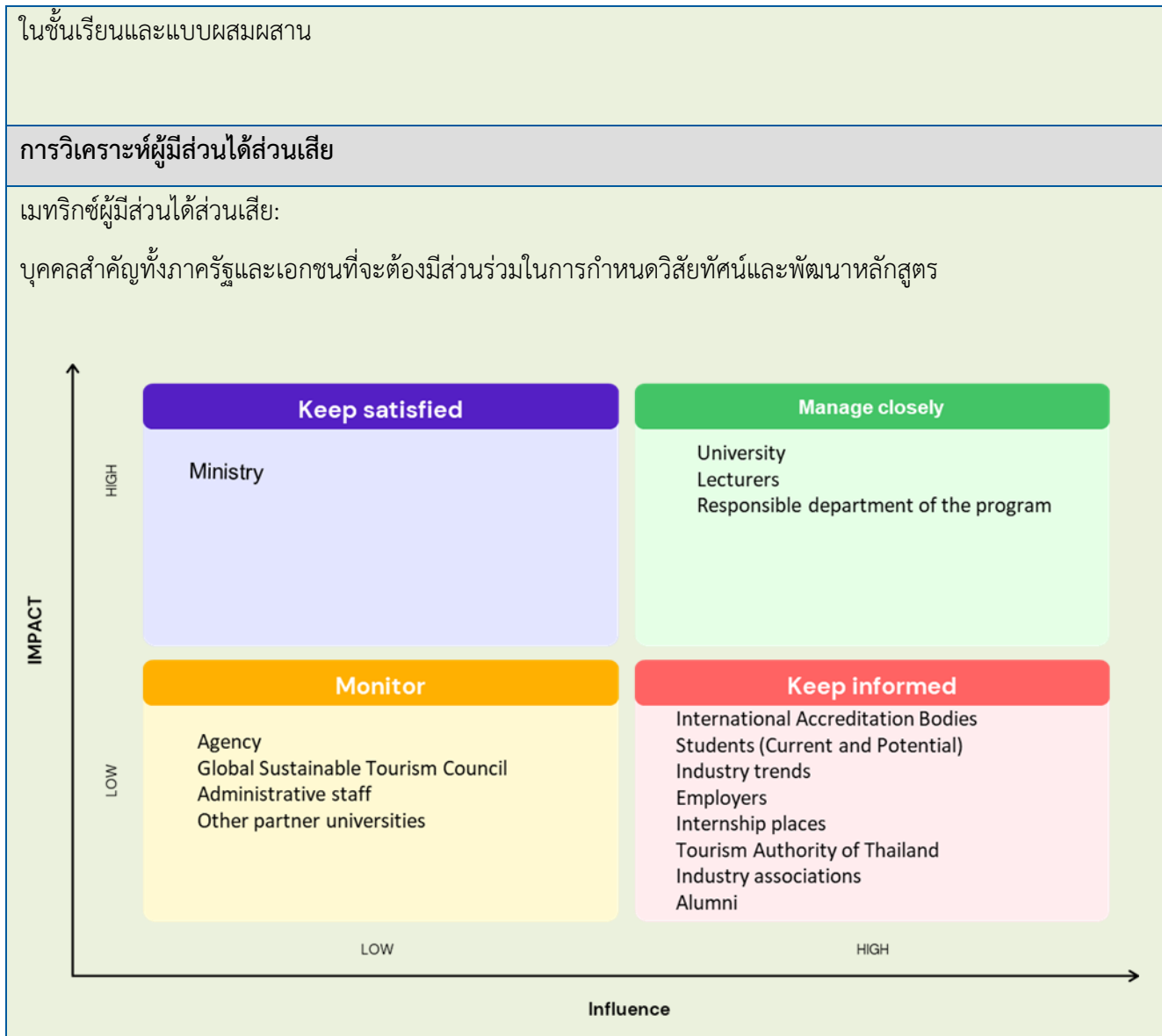
ทักษะ ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน (TOEIC 500 ขึ้นไป หรือเทียบเท่า) และสามารถใช้งาน Microsoft Word และ Office ได้

คุณสมบัติส่วนบุคคล ชอบเข้าสังคม ทำงานเป็นทีมได้ดี เปิดใจให้กับคนอื่นและความหลากหลาย

ผู้สมัครที่ผ่านการคัดเลือกจะต้องเข้ารับการสัมภาษณ์และเขียนคำแถลงจุดประสงค์ (statement of purpose)		
วัตถุประสงค์ของหลักสูตร		
เมื่อจบหลักสูตร ผู้เรียนจะมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นผู้นำที่มีความรับผิดชอบ มีทัศนคติที่ยั่งยืน มีความรู้รอบด้าน และสามารถติดตามความรู้ใหม่ ๆ ได้อย่างทันทั่วทั้งในสภาพแวดล้อมด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและมีความแข่งขันสูง		
ผลการเรียนรู้		
เมื่อเรียนจบหลักสูตรนี้ ผู้เรียนจะสามารถบรรลุผลการเรียนรู้ต่อไปนี้ ความรู้ - แสดงความรู้ข้ามศาสตร์และความยั่งยืนในบริบทของการบริการและการท่องเที่ยว - นำแนวปฏิบัติและการจัดการอย่างยั่งยืนมาใช้ในธุรกิจการบริการและการท่องเที่ยว - เสนอแผนธุรกิจด้านการท่องเที่ยวและการบริการใหม่ ๆ ที่สร้างสรรค์และยั่งยืน ทักษะ - ทำงานร่วมกับผู้อื่นในสภาพแวดล้อมแบบหลายวัฒนธรรม - แสดงความเป็นผู้นำและทัศนคติเชิงบวก เจตคติ - ยอมรับเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องและทันสมัยในด้านการท่องเที่ยวและการบริการ		
โมดูลการเรียนรู้		
โมดูลการเรียนรู้เฉพาะของหลักสูตรนี้ประกอบด้วย		
หัวข้อ	เนื้อหา	หน่วยกิต
โมดูล 1: การดำเนินงานและการบริหารจัดการธุรกิจภาคบริการและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	- หลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน - หลักจริยธรรมโลกสำหรับการท่องเที่ยว - ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อม	3 หน่วยกิต (45 ชั่วโมง)

	-แนวคิดเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน และเศรษฐกิจสีเขียว / แนวคิดไร้ขยะ - การจัดการผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย - ความรับผิดชอบต่อสังคมของธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม - หลักพื้นฐานการจัดการการประหยัดพลังงานสำหรับธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม	
โมดูล 2: การประกอบการด้านการบริการและการท่องเที่ยว	- การจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวและการบริการ - การออกแบบโมเดลธุรกิจ - การออกแบบประสบการณ์ลูกค้าและบริการ - การบัญชีพื้นฐานสำหรับธุรกิจขนาดเล็ก - การตลาดสำหรับธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม - การเงินธุรกิจสำหรับธุรกิจขนาดเล็ก - การประยุกต์ใช้ ICT สำหรับการดำเนินงานธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรมขนาดเล็ก	3 หน่วยกิต (45 ชั่วโมง)

โอกาสในการทำงาน	
เมื่อสำเร็จการศึกษาวิชาชีพในหลักสูตรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ผู้เรียนจะสามารถประกอบอาชีพได้หลากหลายทั้งในภาคบริการและภาคการท่องเที่ยว ตัวอย่างอาชีพในภาคเอกชนด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้แก่ ที่ปรึกษาด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน นักวิเคราะห์ เจ้าหน้าที่ผู้ประสานงาน และนักการศึกษา	
จำนวนหน่วยกิต	
6 หน่วยกิต (90 ชั่วโมง)	
รูปแบบการจัดการเรียนการสอน	

หัวข้อ	การจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
ประเภทหลักสูตร	หลักสูตรวิชาชีพ
ระยะเวลา	225 ชั่วโมง (45 ชั่วโมง/โมดูล - ทั้งหมด 5 โมดูล)
สถานที่	ประเทศลาว
บทนำ	
หลักสูตรนี้เตรียมความพร้อมให้นักเรียนสามารถสร้างสมดุลระหว่างการเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวกับความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม โดยผสมผสานหลักการทางวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม นโยบาย และการมีส่วนร่วมของชุมชน เน้นการประยุกต์ใช้จริงและทักษะที่จำเป็นผ่านการฝึกงานภาคสนาม ด้วยความต้องการการท่องเที่ยวที่ใส่ใจสิ่งแวดล้อมที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ นักเรียนจะได้รับความรู้และทักษะที่มีค่าในการวิเคราะห์ เทคโนโลยี และการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติงานอย่างยั่งยืนในอุตสาหกรรมนี้ นักเรียนจะได้รับการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่เคารพมรดกทางวัฒนธรรม อนุรักษ์ทรัพยากร และส่งเสริมผลประโยชน์ระยะยาวให้กับจุดหมายปลายทาง ชุมชน และระบบนิเวศ	
การประเมินความต้องการ	

- ความต้องการบุคลากรที่มีทักษะด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกำลังเติบโตอย่างมาก รวมถึงทักษะด้านเทคโนโลยีดิจิทัล ความสามารถในการปรับตัวทัศนคติด้านการบริการ ภาษา ทักษะคอมพิวเตอร์ ทักษะด้านสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน ทักษะด้านการเป็นผู้ประกอบการและการจัดการ - ความต้องการของตลาดและนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นสำหรับการปฏิบัติการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - การเพิ่มพูนความรู้ ความตระหนัก และความไวต่อการพัฒนากระบวนการและนโยบายด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - การเสริมสร้างความมุ่งมั่นขององค์กรต่อความยั่งยืน
วิสัยทัศน์ของหลักสูตร
วิสัยทัศน์ของหลักสูตรวิชาชีพนี้คือ “ผลิตบัณฑิตคุณภาพด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเพื่อสังคมโลก หลักสูตรนี้มุ่งมอบความรู้เชิงลึกและเชิงวิชาการให้นักศึกษาเกี่ยวกับมิติทางสิ่งแวดล้อม กฎหมาย และเศรษฐกิจสังคมของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หลักสูตรนี้เน้นความเกี่ยวข้องกับตลาด ความเข้มงวดทางวิทยาศาสตร์ และแนวทางการวิเคราะห์เพื่อแก้ไขปัญหาและความต้องการของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไปในโลกแห่งความเป็นจริง”
รายละเอียดคุณสมบัติ
เมื่อจบหลักสูตร ผู้เรียนจะสามารถ - เข้าใจวิธีการสร้างกลยุทธ์การท่องเที่ยวที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่นทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืน - นำแนวปฏิบัติที่ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของกิจกรรมการท่องเที่ยว รวมถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรและลดมลพิษ - เข้าใจประเด็นทางจริยธรรมในด้านการท่องเที่ยว รวมถึงจริยธรรมด้านสิ่งแวดล้อมและความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อสร้างความมั่นใจว่าการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีจริยธรรม - ใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อส่งเสริมแนวปฏิบัติที่ยั่งยืน เช่น การใช้ข้อมูลเพื่อติดตามผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม การนำแพลตฟอร์มดิจิทัลมาใช้เพื่อการตลาดที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม หรือการนำระบบการจัดการพลังงานมาใช้ - สื่อสารแนวปฏิบัติที่ยั่งยืนได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่หลากหลาย รวมถึงนักท่องเที่ยว ชุมชนท้องถิ่น และธุรกิจ
ข้อกำหนดในการเข้าเรียน
<u>คุณสมบัติ</u> ต้องมีวุฒิการศึกษาอย่างน้อยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย <u>ประสบการณ์</u> มีประสบการณ์การทำงานในด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยวอย่างน้อย 2 ปี <u>ทักษะ</u> ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน (TOEIC 500 ขึ้นไป หรือเทียบเท่า) และสามารถใช้งาน Microsoft Word และ Office ได้ <u>คุณสมบัติส่วนบุคคล</u> มีความมุ่งมั่น ทำงานเป็นทีมได้ดี มีความคิดสร้างสรรค์ และมีจิตใจที่เปิดกว้าง
วัตถุประสงค์ของหลักสูตร
หลักสูตรนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ - พัฒนาความรู้พื้นฐานด้านสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - ส่งเสริมความสามารถหลักด้านความยั่งยืน - เพิ่มความตระหนักทางจริยธรรม วัฒนธรรม และสังคม สำหรับการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - เพิ่มพูนทักษะการวิเคราะห์และคิดอย่างมีวิจารณญาณในภาคการท่องเที่ยว - เตรียมผู้เรียนให้พร้อมตอบสนองความต้องการของตลาดสำหรับแนวปฏิบัติที่ยั่งยืน
ผลการเรียนรู้
เมื่อเรียนจบหลักสูตร ผู้เรียนจะบรรลุผลการเรียนรู้ดังต่อไปนี้ ความรู้ - อธิบายทฤษฎีและหลักการของการพัฒนา การส่งเสริม และการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - มีความรู้ทางเทคนิคด้านวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ทักษะ - มีความสามารถในการวิเคราะห์เพื่อประเมินผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวอย่างมีวิจารณญาณ และพัฒนารูปแบบการแก้ปัญหาที่สร้างสรรค์

- มีทักษะสีเขียว (นำแนวคิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนไปใช้ในทางปฏิบัติ) - มีทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ - มีทักษะการคิดเชิงนวัตกรรมและวิเคราะห์ เจตคติ - ให้บริการการท่องเที่ยวด้วยมาตรฐานทางจริยธรรม - แสดงความเป็นมืออาชีพในบริบทการทำงาน		
โมดูลการเรียนรู้		
โมดูลการเรียนรู้เฉพาะของหลักสูตรนี้ประกอบด้วย		
หัวข้อ	เนื้อหา	หน่วยกิต
โมดูล 1 วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวเบื้องต้น	- หลักการพื้นฐานของนิเวศวิทยาและระบบนิเวศ - ความหลากหลายทางชีวภาพและการอนุรักษ์ - การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบต่อการท่องเที่ยว - มลภาวะและขยะ - การจัดการแหล่งท่องเที่ยว - การใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน - การวิเคราะห์ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว	3 หน่วยกิต (45 ชั่วโมง)
โมดูล 2 กฎหมายและนโยบายสิ่งแวดล้อมในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	- ภาพรวมของกฎหมายและกฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อม - อดกลังระหว่างประเทศที่สำคัญ (เช่น ความตกลงปารีส เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสหประชาชาติ) - นโยบายสิ่งแวดล้อมระดับชาติและท้องถิ่นเกี่ยวกับการท่องเที่ยว - กลไกการปฏิบัติตามกฎหมายและการบังคับใช้ - กรณีศึกษาการนำกฎหมายสิ่งแวดล้อมไปใช้ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว - บทบาทของผู้ประกอบการท่องเที่ยวและหน่วยงานกำกับดูแล	3 หน่วยกิต (45 ชั่วโมง)
โมดูล 3 ความยั่งยืนและการท่องเที่ยวในสังคมโลก	- บทบาทของการท่องเที่ยวในการพัฒนาอย่างยั่งยืน - ผลกระทบทางสังคมและเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวต่อชุมชนท้องถิ่นและโลก - การท่องเที่ยวเชิงจริยธรรมและการมีส่วนร่วมของชุมชน - การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในวัฒนธรรมที่หลากหลาย - การตลาดและการส่งเสริมจุดหมายปลายทางอย่างยั่งยืน	3 หน่วยกิต (45 ชั่วโมง)
โมดูล 4 นวัตกรรมดิจิทัลในธุรกิจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	- บทนำสู่การท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล - การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีเสมือนจริง (VR) ในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ - เทคโนโลยีเสริมความจริง (AR) เพื่อยกระดับประสบการณ์การท่องเที่ยว - การเล่าเรื่องราวผ่านเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม - การออกแบบและพัฒนาประสบการณ์ดิจิทัลที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม - ความท้าทายและแนวโน้มอนาคตของนวัตกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศดิจิทัล	3 หน่วยกิต (45 ชั่วโมง)
โมดูล 5 การฝึกงานในภาคธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	การฝึกงานนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สัมผัสประสบการณ์จริงในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยนำความรู้ด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง ผู้เรียนจะได้ทำงานร่วมกับธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ องค์กรอนุรักษ์ หรือหน่วยงานการท่องเที่ยว ในการเข้าร่วมโครงการที่ส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์วัฒนธรรม และการมีส่วนร่วมของชุมชน	3 หน่วยกิต (45 ชั่วโมง)

โอกาสในการทำงาน	
เมื่อจบหลักสูตรวิชาชีพนี้ ผู้เรียนจะมีโอกาสทางอาชีพที่หลากหลายในสาขาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งกำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว รวมถึงบทบาทต่าง ๆ เช่น ผู้จัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ที่ปรึกษาด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ที่ปรึกษาด้านนโยบายสิ่งแวดล้อมสำหรับการท่องเที่ยว และผู้ประสานงานด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน	
จำนวนหน่วยกิต	
15 หน่วยกิต (225 ชั่วโมง)	
รูปแบบการจัดการเรียนการสอน	
ในชั้นเรียนและแบบผสมผสาน	
การวิเคราะห์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	
เมทริกซ์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย: บุคคลสำคัญทั้งภาครัฐและเอกชนที่จะต้องมีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์และพัฒนาหลักสูตร	
The diagram is a 2x2 matrix with 'Impact' on the vertical axis (Low to High) and 'Influence' on the horizontal axis (Low to High). Keep satisfied (Top-Left, Purple header): High Impact, Low Influence. Stakeholders: Ministry of Education, Accreditation body and professional associations, UNWTO. Manage closely (Top-Right, Green header): High Impact, High Influence. Stakeholders: Government and Policy makers, Tourism Industry, Educational institutions, Technology provider. Monitor (Bottom-Left, Orange header): Low Impact, Low Influence. Stakeholders: International Organizations : UNDP or etc., Tourism associations. Keep informed (Bottom-Right, Red header): Low Impact, High Influence. Stakeholders: NGOs, Local communities, Environmental and cultural experts, Students, Alumni, Parents, Employer.	

หน่วยที่ 5.2 หลักสูตรมืออาชีพด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

INNO4TOURISM

สอดคล้องกับรายงานข้ามชาติเรื่อง “ความต้องการทักษะและช่องว่างของแรงงานด้านการท่องเที่ยวและบริการ และข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนาหลักสูตรใหม่” ที่พัฒนาขึ้นภายใต้โครงการ INNO4Tourism

ขอแนะนำให้มหาวิทยาลัยพันธมิตรในประเทศไทย ได้แก่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสระบุรี และมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว พัฒนาและทดลองใช้หลักสูตรระยะสั้นด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต่อไป

หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น	โมดูล
รูปแบบการจัดการเรียนการสอน	ออนไลน์
ระยะเวลา	จาก 45 ถึง 90 ชั่วโมง
การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	- หลักการและค่านิยมหลักของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - เสาหลักทั้งสามของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน: ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ - - การเชื่อมโยงการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกับเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน (SDGs) - จริยธรรมและความอ่อนไหวทางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยว: รหัสจริยธรรมโลกสำหรับการท่องเที่ยว - การมีส่วนร่วมของชุมชนและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - ความรับผิดชอบต่อสังคมสำหรับธุรกิจท่องเที่ยวและบริการ - การวัดผลกระทบของการท่องเที่ยว: เครื่องมือ ตัวชี้วัด และกรอบแนวคิด - มาตรฐานและการรับรองการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - กรณีศึกษาเกี่ยวกับแนวปฏิบัติการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
การจัดการที่ยั่งยืนในภาคบริการและการท่องเที่ยว	- การจัดการธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม - การออกแบบโมเดลธุรกิจ - การออกแบบประสบการณ์ลูกค้าและการออกแบบบริการ

	- การบัญชีพื้นฐานสำหรับธุรกิจขนาดเล็ก - การตลาดสำหรับธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรม - การเงินธุรกิจสำหรับธุรกิจขนาดเล็ก
แนวทางปฏิบัติที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและยั่งยืนในภาคการโรงแรมและการท่องเที่ยว	- บทนำสู่การท่องเที่ยวสีเขียวและยั่งยืน - - การใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพและการอนุรักษ์พลังงานในอุตสาหกรรมบริการ - แหล่งพลังงานทดแทน (พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานลม พลังงานความร้อนใต้พิภพ) - เทคนิคและเทคโนโลยีการอนุรักษ์น้ำ - การจัดการและลดขยะ รวมถึงแนวคิด BCGs/Zero waste - การจัดซื้อจัดจ้างและการจัดการห่วงโซ่อุปทานอย่างยั่งยืน - การรับรองและมาตรฐานสีเขียวในอุตสาหกรรมบริการ - กรณีศึกษาเกี่ยวกับแนวปฏิบัติการท่องเที่ยวสีเขียวและยั่งยืน
บริการอิเล็กทรอนิกส์ในภาคการโรงแรมและการท่องเที่ยว	- บริการอิเล็กทรอนิกส์และสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ - วิวัฒนาการและรูปแบบของนวัตกรรมบริการอิเล็กทรอนิกส์ - การสร้างความสามารถในการแข่งขันทางธุรกิจผ่านนวัตกรรม - ความสามารถเชิงสร้างสรรค์ของบริการอิเล็กทรอนิกส์ - การวางแผนและพัฒนาระบบบริการ - การนำเทคโนโลยีไปใช้เชิงพาณิชย์ - การวิเคราะห์ ประเมินผล - และแก้ปัญหาสำหรับนวัตกรรมบริการอิเล็กทรอนิกส์ - การศึกษาเชิงกรณีของนวัตกรรมบริการสู่แนวปฏิบัติที่ดี
ระบบสารสนเทศสำหรับการจัดการห่วงโซ่อุปทานและการบริหารความสัมพันธ์ลูกค้า	- ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับห่วงโซ่อุปทานในภาคธุรกิจ - กรอบการวิเคราะห์ห่วงโซ่อุปทาน -

	ผลกระทบของปัจจัยขับเคลื่อนและอุปสรรคต่อประสิทธิภาพของห่วงโซ่อุปทาน - การวางแผนเชิงกลยุทธ์ อุปสงค์ และอุปทาน - โครงสร้างข้อมูลและสารสนเทศของระบบห่วงโซ่อุปทาน - ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับการบริหารความสัมพันธ์ลูกค้า - โมดูลการทำงานและข้อมูลของระบบ CRM - กรณีศึกษาและการประยุกต์ใช้ใน SCM และ CRM
ICT สำหรับธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	- การประยุกต์ใช้ ICT สำหรับการดำเนินงานธุรกิจขนาดเล็กในภาคบริการและการท่องเที่ยว - การใช้งานแอปพลิเคชันสำหรับการท่องเที่ยว - การจัดการและวิเคราะห์ข้อมูลด้านการท่องเที่ยว
การตลาดดิจิทัลสำหรับการท่องเที่ยว	- ธุรกิจท่องเที่ยวอัจฉริยะ - ภาพรวมของการตลาดดิจิทัล - บทบาทของเนื้อหาในการตลาดดิจิทัลและกลยุทธ์การตลาดดิจิทัล - การตลาดผ่านโซเชียลมีเดียและการผสมผสานการตลาดดิจิทัล - ประสบการณ์ลูกค้าออนไลน์ - ผลกระทบของการตลาดผ่านโซเชียลมีเดียต่ออีเวนต์และจุดหมายปลายทาง - ส่วนประกอบสำคัญของการตลาดดิจิทัลสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว - วิธีการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวผ่านการตลาดดิจิทัล
หลักการทางจริยธรรม	- หลักการทางจริยธรรมในท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน - ความเข้าใจทางวัฒนธรรมข้ามชาติ - การเป็นเจ้าของและการเสริมอำนาจของชุมชนท้องถิ่น - การจัดการองค์กรและนโยบาย

บทสรุป

บทนี้ได้ร่างโครงสร้างและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรวิชาชีพด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่พัฒนาภายใต้โครงการ

INNO4Tourism โดยตระหนักว่าความยั่งยืนได้กลายเป็นหัวใจสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

หลักสูตรนี้ตอบสนองโดยตรงต่อความต้องการที่ระบุโดยการประเมินข้ามชาติของโครงการ INNO4Tourism

ซึ่งเน้นย้ำถึงช่องว่างที่สำคัญในด้านความยั่งยืนและความสามารถทางดิจิทัลภายในแรงงานในอุตสาหกรรมบริการใน

ปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศไทยและ สเปน. ลาว อย่างไรก็ตาม

สิ่งสำคัญคือต้องเน้นย้ำว่าสามารถพัฒนารูปแบบทางเลือกและปรับให้เหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของแต่ละประเทศ

ความต้องการของผู้เรียน และลักษณะของสถาบันอุดมศึกษาที่เกี่ยวข้อง

กิจกรรมอย่างมีส่วนร่วม

กิจกรรม 1

ชื่อกิจกรรม	การวิเคราะห์แบบ SWOT
เวลา	60 นาที
วิธีการ	- แบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่มขึ้นไป (ตามจำนวนผู้เรียน) - จัดเตรียมกระดาษฟลิปชาร์ต และปากกาหรือดินสอให้กับแต่ละกลุ่ม - แนะนำให้นักเรียนรู้จักกับการวิเคราะห์ SWOT ซึ่งเป็นกรอบการวิเคราะห์ที่ง่ายและใช้กันอย่างแพร่หลายในการเปรียบเทียบจุดแข็งและจุดอ่อนของโครงการ พร้อมทั้งโอกาสและภัยคุกคามในสภาพแวดล้อมภายนอก - การระบุจุดแข็ง ให้นักเรียนสะท้อนคุณลักษณะเฉพาะของหลักสูตร (ปัจจัยภายใน) อะไรทำให้หลักสูตรนี้โดดเด่น อะไรทำให้แตกต่างจากหลักสูตรอื่น ๆ มีทรัพยากรความสามารถ หรือทักษะเฉพาะตัวอะไรที่ทำให้ได้เปรียบในการแข่งขัน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในด้านใดบ้าง

สอดคล้องกับความต้องการและแนวโน้มปัจจุบันของภาคการท่องเที่ยวหรือไม่ ตัวอย่างของจุดแข็ง ได้แก่ ทรัพยากร ความสามารถ วัฒนธรรมขององค์กร รวมถึงปัจจัยสำคัญที่เสริมสร้างประสิทธิผลและความโดดเด่น เช่น วิสัยทัศน์ มิตินั่งวันนวัตกรรม วิธีการสหสาขา การผสมผสานแนวทางและวิธีการที่เน้นผู้เรียน การใช้เทคโนโลยี การเน้นย้ำเรื่องจริยธรรมอย่างเข้มงวด ความรู้ที่ครอบคลุม และทักษะเชิงปฏิบัติที่จำเป็นสำหรับการนำเสนอแนวคิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนในภาคการท่องเที่ยว เป็นต้น

- ระบุจุดอ่อน ให้ผู้เรียนพิจารณาจุดอ่อนของหลักสูตร (ปัจจัยภายใน)
จุดอ่อนของหลักสูตรคืออะไร มีส่วนใดบ้างที่สามารถปรับปรุงได้
หลักสูตรบูรณาการมุมมองจากวิชาอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่
หลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการและแนวโน้มปัจจุบันของภาคการท่องเที่ยวหรือไม่
หลักสูตรตอบสนองความท้าทายด้านการพัฒนาอย่างยั่งยืนในภาคการท่องเที่ยวโลกจริงหรือไม่ ตัวอย่างของจุดอ่อน ได้แก่ เนื้อหาหลักสูตรที่ล้าสมัย ขาดทรัพยากร กระบวนการที่ไม่มีประสิทธิภาพ เน้นนวัตกรรม วิธีการสหวิทยาการ และการใช้เทคโนโลยีไม่มากพอ
- ระบุโอกาส ให้ผู้เรียนมองหาโอกาสที่อาจรวมอยู่ในหลักสูตร (ปัจจัยภายนอก)
ซึ่งอาจรวมถึงการเปลี่ยนแปลงและ/หรือโอกาสทางการตลาดใหม่ในภาคการท่องเที่ยว การใช้เทคโนโลยี ความต้องการของลูกค้าใหม่ ความร่วมมือใหม่ เป็นต้น
- ระบุอุปสรรค สดท้าย
ขอให้นักเรียนพิจารณาถึงภัยคุกคามที่อาจส่งผลกระทบต่อหลักสูตร
ภัยคุกคามเหล่านี้อาจรวมถึงการเปลี่ยนแปลงและ/หรือโอกาสทางการตลาดใหม่ ๆ และความต้องการในภาคการท่องเที่ยวที่หลักสูตรไม่ได้นำมาพิจารณา
การเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบ ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ เป็นต้น
- วิเคราะห์และจัดลำดับความสำคัญ เมื่อทราบจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคแล้ว
ให้ผู้เรียนวิเคราะห์และจัดลำดับความสำคัญของสิ่งเหล่านี้ในกรอบการพัฒนาหลักสูตร

	ร โดยเน้นการใช้ประโยชน์จากจุดแข็งและโอกาส พร้อมทั้งแก้ไขจุดอ่อนและลดผลกระทบจากอุปสรรค ● สรุปบทเรียน โดยเชิญชวนให้ผู้เข้าร่วมทุกคนสะท้อนคิดและแบ่งปันข้อเสนอแนะเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนรู้
--	--

แหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม

[EU Tourism Platform | EU Tourism Platform \(europa.eu\)](https://european-council.europa.eu/eu-tourism-platform)

[Sustainable EU Tourism – Shaping the Tourism of Tomorrow - European Commission \(europa.eu\)](https://european-council.europa.eu/eu-tourism-platform)

[UNWTO - Sustainable development \(unwto.org\)](https://www.unwto.org/)

[IBE-UNESCO - Glossary of Curriculum Terminology](https://www.unesco.org/ibe/glossary)

อ้างอิง

Busby, (2003). The concept of sustainable tourism within the higher education curriculum: A British case study. Journal of Hospitality, Leisure, Sport and Tourism Education. Available at <https://doi.org/https://doi.org/10.3794/johlste.22.57>

Ioanna Farsari, (2021). Pedagogy for sustainable tourism: reflections on the curriculum space of a master programme in Sweden. Available at <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/15313220.2021.1978127#abstract>

Higgins Desbiolles, (2020). Diversity in tourism: A perspective article. Tourism Review. Available at <https://doi.org/https://doi.org/10.1108/TR-06-2019-0226>

Ring, Dickinger, & Wöber (2008). Designing the ideal undergraduate program in tourism: expectations from industry and educators. Journal of Travel Research, <https://doi.org/https://doi.org/10.1177/0047287508328789>

Wilson, & Von der Heidt (2013). Business as usual? Barriers to education for sustainability in the tourism curriculum. Journal of Teaching in Travel & Tourism, <https://doi.org/https://doi.org/10.1080/15313220.2013.786337>

UNESCO, (1996). Education for the 21st century: learning to learn. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000102622>

UNESCO, (2017). Developing and implementing curriculum frameworks. Available at <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000250052>

UNESCO, (2013). Glossary of Curriculum Terminology. Available at https://openlearning.unesco.org/assets/courseware/v1/111c351f93f6c17c82675935a739f317/asset-v1:UNESCO+UNESCO-04+2021_01+type@asset+block/IBE_GlossaryCurriculumTerminology2013_eng.pdf

UNWTO, (1999). Sustainable Development of Tourism - An Annotated Bibliography. Available at <https://www.e-unwto.org/doi/epdf/10.18111/9789284403127>

บทสรุป

โดยสรุปแล้ว คู่มือเล่มนี้เป็นแนวทางที่ครอบคลุมและปฏิบัติได้จริง ออกแบบมาเพื่อเจ้าหน้าที่ ผู้เชี่ยวชาญ นักวิจัย และผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษา เพื่อเพิ่มศักยภาพในการพัฒนาหลักสูตรการท่องเที่ยวย่างยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมสมัยใหม่และเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนระดับโลก

คู่มือนี้ยังสามารถใช้ประโยชน์ได้นอกเหนือจากสถาบันอุดมศึกษา

ทำให้เป็นแหล่งข้อมูลที่มีค่าสำหรับครูและผู้เชี่ยวชาญในโรงเรียน วิทยาลัย

และศูนย์ฝึกอบรมอาชีพที่สนใจพัฒนาหลักสูตรการศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวย่างยั่งยืน

ความครอบคลุมนี้สะท้อนถึงการประยุกต์ใช้หลักการและแนวปฏิบัติที่กว้างขวาง

ช่วยให้ผู้ใช้ปลายทางจำนวนมากสามารถได้รับประโยชน์จากข้อมูลเชิงลึก

และในที่สุดก็มีส่วนสนับสนุนการสร้างหลักสูตรการศึกษาที่สร้างสรรค์และมีผลกระทบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวย่างยั่งยืน

น หลักสูตรควรมีจุดมุ่งหมายเป็นกระบวนการเชิงระบบ วงจร พลวัต และมีผลกระทบ

ซึ่งสนับสนุนการพัฒนาทางการศึกษาและวิชาชีพของผู้เรียน ส่งเสริมนวัตกรรมภาคส่วน

และมีส่วนสนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสังคมโดยรวม อย่างไรก็ตาม

สิ่งสำคัญคือต้องยอมรับว่าความพยายามที่สำคัญที่สุดในการออกแบบและดำเนินการหลักสูตรควรทำโดยผู้นำ ครู

ผู้เรียน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และระบบการศึกษาโดยรวมที่เกี่ยวข้อง

กิตติกรรมประกาศ

ขอแสดงความขอบคุณอย่างจริงใจต่อผู้เชี่ยวชาญ สถาบัน และองค์กรทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับโครงการ INNO4Tourism สำหรับการสนับสนุนและการมีส่วนร่วมอันมีค่าในการจัดทำคู่มือเล่มนี้

ขอขอบคุณเป็นพิเศษ

ศาสตราจารย์ จอห์น บุษแมน โรงเรียนการจัดการการบริการและการท่องเที่ยวแชปลิน มหาวิทยาลัยฟลอริดา
อินเตอร์เนชันแนล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ซูซานน์ บาเกเนรา, โรงเรียนการจัดการการบริการการท่องเที่ยวแชปลิน งานวิชาการ
มหาวิทยาลัยฟลอริดา อินเตอร์เนชันแนล

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณผู้เข้าร่วมและคณะผู้แทนจากประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
สำหรับคำวิจารณ์เชิงสร้างสรรค์และข้อเสนอแนะอันมีค่าที่ได้รับระหว่างการฝึกอบรมครูฝึกด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
ซึ่งจัดขึ้นในเมืองปาแลร์โม ประเทศอิตาลี และเมืองเทสซาโลนิกิ ประเทศกรีซ ภายใต้โครงการ INNO4Tourism
ซึ่งมีส่วนช่วยในการยกระดับคุณภาพของคู่มือเล่มนี้

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1

แม่แบบ 1 - “กรอบการพัฒนาหลักสูตร - รายละเอียดวิชา”

แม่แบบนี้เสนอชุดหัวข้อ หัวข้อย่อย และลำดับข้อมูลเพื่ออำนวยความสะดวกในการพัฒนา นำเสนอ และตรวจสอบความถูกต้องของกรอบหลักสูตร ผู้สนใจสามารถเพิ่มหัวข้อเพิ่มเติมใด ๆ ที่เกี่ยวข้องได้

แม่แบบ 1 กรอบการพัฒนาหลักสูตร	
หัวข้อ	ใส่ชื่อหลักสูตรให้ครบถ้วน
ประเภทของหลักสูตร	ปริญญาตรี ปริญญาโท หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น/ระยะยาว อื่นๆ (โปรดระบุ)
1.	บทนำสู่รายวิชา
ข้อความนี้ควรประกอบด้วยบทนำสั้น ๆ เกี่ยวกับรายวิชาในหลักสูตรนี้ โดยสรุปถึงคุณสมบัติเด่น ลักษณะสำคัญ และจุดเด่นเฉพาะตัวที่กำหนดคุณวุฒิเฉพาะนี้ รวมถึงความเกี่ยวข้องกับการจ้างงานและโอกาสในการศึกษาต่อในบริบทท้องถิ่น ภูมิภาค และระดับชาติหรือระหว่างประเทศ	
2.	การประเมินความต้องการ
ควรประกอบด้วย การสังเคราะห์ผลการวิเคราะห์ความต้องการการเรียนรู้หลักที่ดำเนินการในชุมชน ภูมิภาค หรือประเทศเป้าหมาย รวมถึงความต้องการและลักษณะของผู้เรียน ความต้องการใหม่ ๆ ในภาคส่วนที่มุ่งเน้น ตลอดจนแนวโน้มและโอกาสทางวิชาชีพใหม่ ๆ ที่สำคัญต่อการปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับตลาดแรงงานที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ	
3.	วิสัยทัศน์ของหลักสูตร

ข้อความนี้ควรประกอบด้วยคำกล่าวที่สร้างแรงบันดาลใจ ครอบคลุม และรัดกุม
เกี่ยวกับวิสัยทัศน์ระยะยาวและค่านิยมหลักของหลักสูตร
ซึ่งให้คำแนะนำและแรงบันดาลใจแก่ผู้ใช้หลักสูตรทุกคน รวมทั้งผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการศึกษา
วิสัยทัศน์ของหลักสูตรควรส่งเสริมความสามัคคีและความรู้สึกของทิศทางระยะยาว
ควรยึดหลักการวิจัยและความเกี่ยวข้อง มีความทะเยอทะยานและสร้างแรงบันดาลใจ
วิสัยทัศน์ของหลักสูตรควรเป็นผลมาจากกระบวนการปรึกษาหารืออย่างกว้างขวางและมีส่วนร่วมกับ
ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ผู้เรียน และชุมชนทางการศึกษา
เพื่อให้เกิดการเป็นเจ้าของและเสริมสร้างความเข้มแข็ง

4. รายละเอียดของคุณสมบัติ

ควรระบุความรู้และทักษะที่สำคัญซึ่งผู้เรียนควรมีเมื่อจบหลักสูตรและ/หรือหลักสูตรการศึกษาของ
ตนเอง โดยสอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมและความคาดหวังของสังคม

5. คุณสมบัติการเข้าศึกษา

ข้อความนี้ควรระบุรายละเอียดของข้อกำหนดการเข้าศึกษาที่จำเป็นสำหรับการคัดเลือกและลงทะเบียน
เรียนในหลักสูตรการศึกษาและ/หรือวิชาเรียน ซึ่งรวมถึงการผสมผสานของคุณสมบัติ
ความรู้เบื้องต้น ทักษะ และลักษณะส่วนบุคคลที่ผู้เรียนควรมี นอกจากนี้
ควรกำหนดเกณฑ์การประเมินทั่วไปอย่างคร่าวๆ รวมถึงวุฒิการศึกษา ปริญญาบัตร
หรือใบรับรองก่อนหน้านี้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรการศึกษาและ/หรือวิชาเรียน

6. วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ส่วนนี้ควรประกอบด้วยคำอธิบายที่สั้น กระชับ ชัดเจน
และครอบคลุมเกี่ยวกับเป้าหมายเฉพาะของหลักสูตร
โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่เราต้องการให้ผู้เรียนเป้าหมายของเราบรรลุ
เป้าหมายของหลักสูตรเกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ทางการศึกษา ค่านิยม และปรัชญาเฉพาะ

7. ผลการเรียนรู้

ข้อความในส่วนนี้ควรอธิบายผลการเรียนรู้เฉพาะเจาะจงที่สรุปว่าผู้เรียนควรสามารถทำอะไรได้บ้าง
เมื่อจบหลักสูตรการศึกษาและ/หรือหลักสูตร โดยรายละเอียดทักษะ ความรู้
หรือความสามารถที่ผู้เรียนควรได้รับ อธิบายทั้งในแง่ของผลการเรียนรู้
(สิ่งที่คาดหวังว่าผู้เรียนจะเรียนรู้) ผลลัพธ์หรือผลงาน
(สิ่งที่ผู้เรียนจะผลิตเป็นผลมาจากกิจกรรมการเรียนรู้) หรือกระบวนการ

(อธิบายถึงจุดเน้นของกิจกรรมการเรียนรู้)

8.	โมดูลการเรียนรู้
ข้อความนี้ควรอธิบายถึงโมดูลการเรียนรู้เฉพาะเจาะจงที่เป็นแกนหลักของหลักสูตร สำหรับแต่ละโมดูล อธิบายขอบเขต (ความกว้างของความรู้ ทักษะ เจตคติ และพฤติกรรม) และลำดับ (ลำดับและความสัมพันธ์) ของโมดูล อธิบายระดับ เจเนอรัล เบื้องต้น เจเนอรัล จำเป็น และหน่วยกิตของโมดูลภายในหลักสูตร หากเหมาะสม หากมีประโยชน์ ควรใช้แผนภาพเพื่อแสดงชุดโมดูลทั้งหมดและความสัมพันธ์ระหว่างกัน	
9.	กระบวนการทัศนทางการศึกษา
ข้อความนี้ควรอธิบายถึงวิธีการและแนวทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพและเกี่ยวข้องมากที่สุดที่เสนอไว้ในหลักสูตร ซึ่งเหมาะสมกว่าวิธีการอื่น ๆ ในการบรรลุผลการเรียนรู้และโมดูลการเรียนรู้เฉพาะ	
10.	สื่อการเรียนรู้
ควรมีคำอธิบายถึงแหล่งเรียนรู้ของวิชาที่ผู้เรียนสามารถเข้าถึงได้ รวมถึงอาจจะไปถึงแหล่งข้อมูลของสถาบันโดยรวมที่ผู้เรียนสามารถเข้าถึงได้ด้วย	
11.	การติดตามและประเมินผล
ส่วนนี้ควรจะเป็นคำอธิบายของกลยุทธ์การประเมินผลและเครื่องมือสำหรับประเมินผลการเรียนรู้และวัดทักษะและความรู้ที่ผู้เรียนคาดว่าจะได้รับ	
12.	โอกาสในการทำงาน
ควรระบุภาพรวมของโอกาสในการพัฒนาอาชีพและการจ้างงานในภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสามารถเข้าถึงได้หลังจากสำเร็จการศึกษาจากโปรแกรมและ/หรือหลักสูตรทางวิชาการ	
13	คณะทำงานด้านการศึกษาและเทคนิค
ควรมีภาพรวมของทีมนักการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญ และวิชาชีพในการสร้างคุณสมบัติและข้อกำหนดทางเทคนิคที่สอดคล้องกับผลลัพธ์การเรียนรู้และโมดูลภายในหลักสูตร	
14.	ระยะเวลา

ข้อความนี้ควรให้รายละเอียดเกี่ยวกับความยาวและระยะเวลาของหลักสูตรการศึกษา
หรือหลักสูตรอบรม เช่น กำหนดเป็นชั่วโมง เดือน เป็นต้น

15.

จำนวนหน่วยกิต

ระบุจำนวนหน่วยกิตที่กำหนดให้กับหลักสูตรการศึกษาและ/หรือรายวิชา
โดยอ้างอิงตามระบบการรับรองคุณวุฒิของสหภาพยุโรป และ/หรือ
ระบบการรับรองคุณวุฒิระดับนานาชาติ หรือระดับประเทศอื่น ๆ

16.

การรับรอง

ข้อความนี้ควรให้รายละเอียดเกี่ยวกับ ประเภทของใบอนุญาตหรือประกาศนียบัตร
ที่ได้รับหลังจากสำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรหรือโปรแกรมการเรียน

17.

รูปแบบการจัดการเรียนการสอน

ในชั้นเรียน ออนไลน์ หรือแบบผสม

18.

คณะ/โรงเรียน/ภาควิชา

ตามความเหมาะสม บรรจुरายละเอียดการติดต่อ เช่น อีเมล หมายเลขโทรศัพท์
และช่วงเวลาที่สามารถติดต่อได้

ภาคผนวก 2

แม่แบบ 2 - “การออกแบบโมดูล - รายละเอียดวิชา”

แม่แบบนี้เสนอชุดหัวข้อ หัวข้อย่อย และลำดับของข้อมูลที่ออกแบบมาเพื่ออำนวยความสะดวกในการพัฒนา นำเสนอ และตรวจสอบความถูกต้องของโมดูลการเรียนรู้ที่ประกอบกันเป็นหลักสูตร ผู้สนใจสามารถเพิ่มหัวข้อเพิ่มเติมใดๆ ที่เกี่ยวข้องได้

โมดูล 1	
1.	หัวข้อ
กรณารอกชื่อเต็มของโมดูลนี้	
2.	เนื้อหาหลักสูตร
ข้อความนี้ควรประกอบด้วยคำอธิบายสั้นๆ เกี่ยวกับเนื้อหาของโมดูลหรือหลักสูตร รวมถึงลักษณะเฉพาะและรายละเอียดที่สำคัญ	
3.	เงื่อนไขเบื้องต้น
ข้อความนี้ควรระบุ คุณสมบัติเบื้องต้น ที่จำเป็นสำหรับการเข้าเรียน หรือ โมดูลเฉพาะ ใดๆ ที่ต้องผ่านก่อนที่จะเรียนโมดูลนี้	
4.	วัตถุประสงค์ของโมดูล
ข้อความนี้ควรประกอบด้วยคำอธิบายที่สั้น กระชับ ชัดเจน และครอบคลุมเกี่ยวกับเป้าหมายเฉพาะของโมดูลการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่เราต้องการให้ผู้เรียนเป้าหมายของเราบรรลุ	
5.	ผลการเรียนรู้
ข้อความต่อไปนี้ควรอธิบายผลการเรียนรู้เฉพาะที่สรุปสิ่งที่ผู้เรียนควรจะสามารถทำได้เมื่อจบโมดูล ใส่ผลการเรียนรู้ 2-3 รายการ เริ่มต้นตัวอย่างเช่น - 'เมื่อสำเร็จการศึกษาจากโมดูลนี้ นักเรียนจะสามารถ...'	
6.	กระบวนการทัศนทางการศึกษา

ควรอธิบายวิธีการและแนวทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพและเกี่ยวข้องมากที่สุด
เพื่อให้บรรลุผลการเรียนรู้ภายในโมดูลการเรียนรู้

7. สื่อการเรียนรู้

ข้อความนี้ควรให้คำอธิบายเกี่ยวกับทรัพยากรการเรียนรู้ในวิชานั้น ๆ
ที่มีให้แก่แก่นักเรียนซึ่งเกี่ยวข้องกับโมดูลการเรียนรู้

8. การประเมินผล

ส่วนนี้ควรให้คำอธิบายเกี่ยวกับกลยุทธ์การประเมินผลและเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการเรียน
รู้ รวมถึงการวัดทักษะและความรู้ที่ผู้เรียนคาดว่าจะได้รับ"

9. สถานะของโมดูล

ข้อความนี้ควรระบุบทบาทของโมดูลนี้ว่าเป็นโมดูลแกนหลักที่ต้องเรียน หรือเป็นโมดูลเลือกเรียน

10. คณะทำงานด้านการศึกษา

ควรมีการสรุปภาพรวมของทีมนักการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญ และวิชาชีพ
เพื่อสร้างคุณสมบัติและข้อกำหนดทางเทคนิคที่สอดคล้องกับผลลัพธ์การเรียนรู้และโมดูลภายใน
หลักสูตร

11. ระยะเวลา

ควรระบุรายละเอียดเกี่ยวกับระยะเวลาและความยาวของหลักสูตรการศึกษา หรือหลักสูตรอบรม
เช่น ระบุเป็นชั่วโมง เดือน เป็นต้น

12. จำนวนหน่วยกิต

ระบุจำนวนหน่วยกิตที่กำหนดให้กับหลักสูตรการศึกษาและ/หรือรายวิชา
โดยให้สอดคล้องกับระบบการให้เครดิตของสหภาพยุโรป (EU)
และ/หรือระบบการรับรองคุณภาพระดับนานาชาติและ/หรือระดับประเทศอื่น ๆ

13. รูปแบบการจัดการเรียนการสอน

ในชั้นเรียน ออนไลน์ หรือแบบผสม

14. คณะ/โรงเรียน/ภาควิชา

ตามความเหมาะสม บรรจुरายละเอียดการติดต่อ เช่น อีเมล หมายเลขโทรศัพท์

และช่วงเวลาที่สามารถติดต่อได้

Prince of Songkla University (PSU)
en.psu.ac.th

Chiang Mai University (CMU)
cmu.ac.th

National University Of Laos
nuol.edu.la/index.php/en

Savannakhet University
sku.edu.la

University Of Macedonia
www.uom.gr/en

symplexis

Symplexis
symplexis.eu

**Università
degli Studi
di Palermo**

Università degli Studi di Palermo
www.unipa.it/mobilita/en

CESIE
cesie.org/en

Phuket Tourist Association
www.phukettourist.com

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them.

Project Number: 101129247

**Co-funded by
the European Union**